

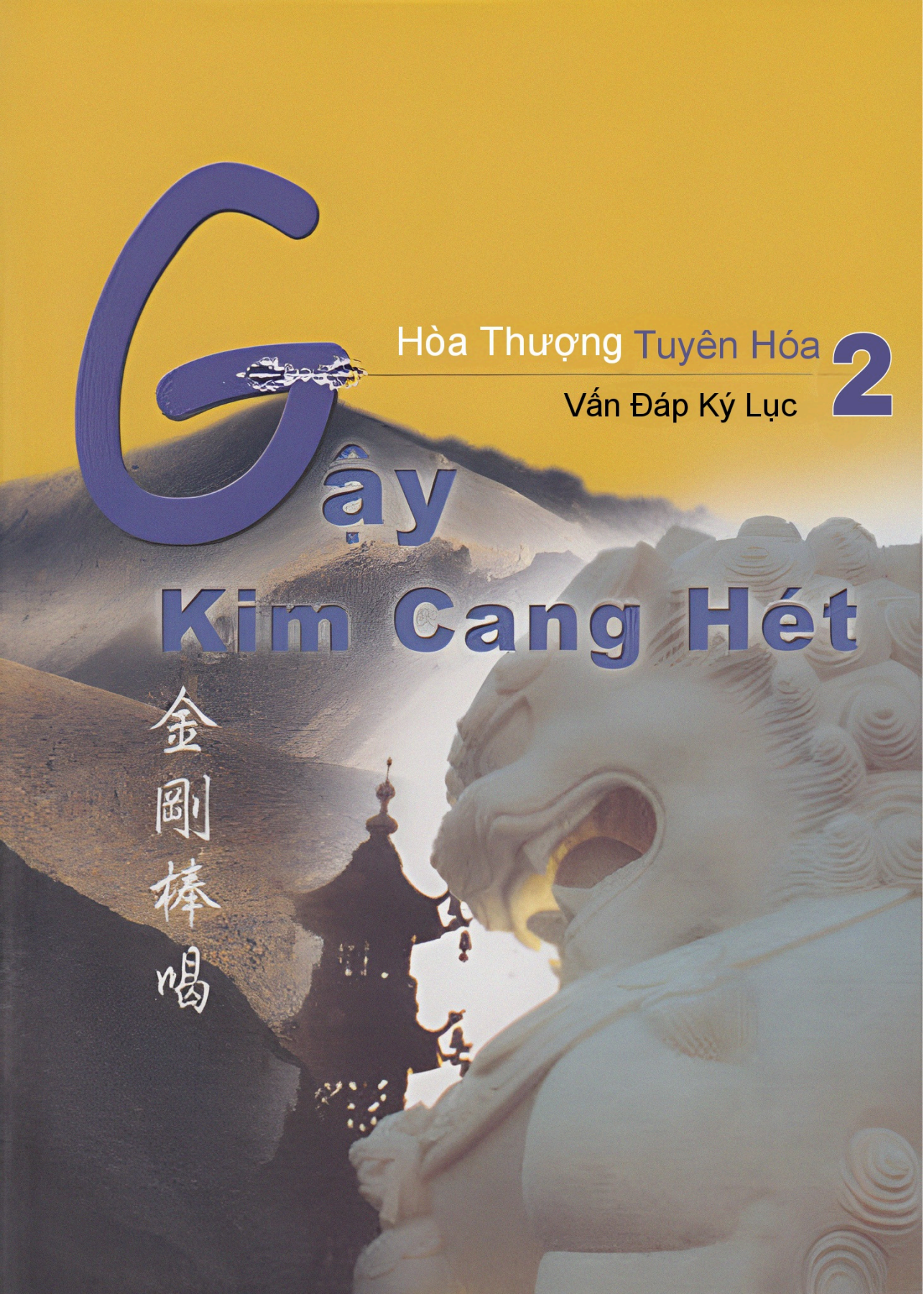
Gay

Hòa Thượng Tuyên Hóa 2

Vấn Đáp Ký Lục

Kim Cang Hét

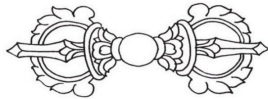
金剛棒喝

Gậy
Kim Cang Hét
金剛棒喝

Hòa Thượng Tuyên Hóa
Văn Đáp Kỳ Lục

Vạn Phật Thành Thành

California, Mỹ Quốc

Nguyên Bản:
金剛棒喝
The Vajra Strikes

Kim Cang Bổng Hát

Phiên Dịch và Xuất Bản:
Buddhist Text Translation Society
1777 Murchison Drive
Burlingame, CA 94010-4504

©2007 *Buddhist Text Translation Society*
Ban Phiên Dịch Kinh Điển
Trường Đại Học Pháp Giới
Tổng Hội Phật Giáo Pháp Giới
Vạn Phật Thánh Thành

In tại Đài Loan
Việt Ngữ – In lần thứ nhất 2007
Gây Kim Cang Hét
Hòa Thượng Tuyên Hóa -Vấn Đáp Ký Lục

13 12 11 10 09 08 07 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-0-88139-817-5

Tám Quy Luật của Viện Phiên Dịch Kinh Điển

- 1) Dịch giả phải thoát mình ra khỏi động cơ tự truy cầu danh lợi.
- 2) Dịch giả phải tu tâm dưỡng tánh, dứt bỏ đi thói cao ngạo.
- 3) Dịch giả phải tự chế, không được tự khen rồi chê bai kẻ khác.
- 4) Dịch giả không được tự cho mình là tiêu chuẩn, là thước đo, rồi hạ thấp kẻ khác bằng cách tìm lỗi lầm nơi tác phẩm của họ.
- 5) Dịch giả phải lấy tâm Phật làm tâm mình.
- 6) Dịch giả phải dùng Trạch Pháp Nhãn để phán xét đâu là chân lý.
- 7) Dịch giả phải cung kính cầu thỉnh Cao Tăng, Đại Đức ở mười phương chứng minh cho bản dịch của mình.
- 8) Dịch giả phải hoan hỷ truyền bá giáo nghĩa nhà Phật bằng cách in Kinh, Luật, Luận một khi phần phiên dịch của mình được chứng minh là đúng đắn.

Lời Tựa

Thông thường người ta vào học Phật ít nhiều cũng do có động lực gì thúc đẩy hoặc bởi thân quyến qua đời, hoặc làm ăn thất bại, hoặc hôn nhân dở dang v.v... nhưng cũng không ít người nhân nghe giảng pháp hay gặp một quyển sách khế hợp căn cơ liền phát tâm tu hành hay tìm hiểu học Phật pháp. Phần lớn đệ tử xuất gia hoặc tại gia của Hòa Thượng cũng vì cảm mộ pháp giải của Ngài mà quy y Phật. Quyển vấn đáp này góp nhặt từ những buổi giảng thuyết trong các chuyến hoằng pháp của Hòa Thượng, hy vọng cũng không ngoài mục đích trên, là dẫn dắt người có duyên vào đạo hầu tự sửa đổi lỗi lầm mà giảm trừ tội nghiệp.

Chúng ta sẽ tìm thấy các câu trả lời tuy đơn giản thẳng thắn, không khách sáo nhưng rất vi diệu, và không vì thế mà thiếu sự vui nhộn pha chút khôi hài chứa đầy hương vị Phật pháp. Chúng ta cũng không khỏi cười thầm khi đọc các lời giải đáp có tính cách sáng tạo pha trò với vần điệu hắc hoi, như: Kỳ tích của tôi thì nhiều lắm nhưng tôi cũng không biết, đó có phải là Thiên Long Bát Bộ, hay là Địa Long Cửu Bộ, hoặc là Nhân Long Thập Bộ gì không nữa!

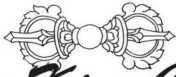
Nhiều câu giải đáp cần phải có sự phản tỉnh suy ngẫm vì xúc tích ý đạo sâu xa. Như hỏi: Trong chú Lăng Nghiêm, câu chú nào là chú khai trí huệ?
Ngài đáp: Tôi chỉ biết câu chú Ngu Si là: Lười biếng, lười biếng Ta Bà Ha!

Có lúc chúng ta cũng cảm thấy không khí nghiêm trang khi Hòa Thượng trình trọng tuyên bố những lời cứng rắn như gậy Kim Cang nhất bổ xuống khiến cho mọi người tỉnh thức. Khi hỏi: Tứ đại giai không, chư pháp vô thường, vậy cái gì là bền lâu diên mục?

Ngài đáp: Quý!

Chúng ta thấy qua các câu giải đáp, có lúc cũng như giải nghi luôn cho những thắc mắc của chính mình, và làm sáng tỏ đường lối tu hành như xem bản đồ trước mắt. Hầu hết các lời dạy đều cũng không ngoài Lục Đại Tông Chỉ, và được coi như là thước đo trong việc tầm cầu thiện tri thức. Điều cần thiết là chúng ta phải tự mạnh dạn nhìn thấu vấn đề và dám buông xả, đồng thời cũng tự kiểm soát tâm tánh, dẹp bỏ lòng nóng giận như lửa vô minh mới được ích lợi. Chỉ có vậy mới giúp thêm phần chánh khí trong trời đất khiến cho thế giới hòa bình. Đây cũng là điểm mà Hòa Thượng đã nhiều lần nhắc nhở “nên tụng ba bộ kinh: Kinh Không Nổi Nóng, Kinh Không Phát Cáo và Kinh Không La Mắng Người” khi giải đáp các câu hỏi hầu khuyến tấn mọi người cố gắng thực hành để tìm thấy có niềm an lạc chân thật.

Ban Việt Ngữ

Gậy Kim Cang Hết

Hòa Thượng Tuyên Hóa - *Văn Đáp Ký Lục*

HỎI: Như có một số cư sĩ tại gia nói với chúng con rằng: “Nghiệp chướng mà đến rồi thì mình sẽ không tiến bộ được và còn muốn thoái lui nữa.” Nhưng nếu đó là định nghiệp thì chúng con nên trả lời họ như thế nào? Chúng con có nên ép buộc họ tiếp tục tinh tấn không?

ĐÁP: Nên xem tình hình lúc đó, tùy người cho thuốc, tùy theo chứng bệnh cho thuốc. Phiền não và Bồ-đề giống như nước và băng - phiền não tức Bồ-đề. Có lúc mình bị đặt vào chỗ chết nhưng rồi lại được sống sót; gặp việc không thể nhẫn mà mình phải nhẫn, chuyện khó qua cũng phải vượt qua thì mới đúng. Không cần phải tự chui đầu vào rọ, không có đường cùng đâu.

HỎI: Chúng ta thường thảo luận về chỗ giống nhau và khác nhau của quả vị Bồ Tát và La Hán. Xin Hòa Thượng giải thích cho chúng con biết rõ về chỗ khác biệt giữa quả vị Bồ Tát và La Hán?

ĐÁP: La Hán, Bồ Tát đều là các danh từ, chỉ có điều các Ngài không giống như người thường. Bồ Tát muốn làm lợi cho người, còn La Hán chỉ lo tu trì cho mình, đây là giai đoạn của sự tu hành. Phạm phu chúng ta không thể nào hiểu nổi cảnh giới của La Hán đâu. Quý vị cứ ở đó mà tính tới tính lui, tưởng tượng so đo cho lắm, chỉ lãng phí hết cả thời giờ.

HỎI: Lúc tu hành thì tâm con muốn kháng cự lại, do đó mà tạo thành chướng ngại. Vậy con nên làm sao để đối trị nó?

ĐÁP: Nếu có cọp tới muốn ăn thịt con, phải chăng con cũng muốn ăn thịt nó lại? Đó là kháng cự, con có thể làm được như vậy không?

HỎI: Con đã làm kẻ hung thủ hết chín năm rồi. Con cảm thấy tội lỗi quá nặng nề, nhưng con nay thật muốn tu hành, vậy con nên làm sao để tiêu trừ nghiệp chướng

ĐÁP: Tội lỗi dù ngập trời, một khi sám hối liền tiêu. Điều quan trọng nhất là con phải sanh tâm hổ thẹn và sám hối trước đức Phật. Tội lỗi ví như băng tuyết, nhưng ánh nhật quang của Phật sẽ soi chiếu tan hết. Nếu tội không tiêu, ta sẽ cùng con xuống địa ngục.

HỎI: Con đã tạo ra nhiều tội lỗi lớn lao đến thế, vậy con nên làm sao để sớm tiêu trừ hết đây?

ĐÁP: Đánh lễ trước bàn thờ Phật, tội lỗi dù nhiều như cát sông Hằng cũng được tiêu trừ, nhưng con cần phải hết lòng thành khẩn mà sám hối.

HỎI: Khi tĩnh tọa, bỗng nhiên con bị hôn trầm, tay chân không động đậy, như vậy thì con làm sao khắc phục được việc ngồi thiền?

ĐÁP: Học ngồi thiền thì phải có thiện tri thức chỉ dạy, chớ không được tu luyện một cách mù mờ.

HỎI: Chú Lăng Nghiêm có tác dụng hữu hiệu như thế nào?

ĐÁP: Sẽ khai mở trí huệ. Cho nên bảo rằng, nếu chúng ta muốn cho Phật Pháp hưng thịnh thì trước hãy nên học Kinh Lăng Nghiêm và muốn đấu với Diêm Vương thì trước nên trì chú Lăng Nghiêm.

HỎI: Nếu lấy những bài hát thịnh hành để phổ nhạc cho pháp âm Phật giáo, vậy có đúng như pháp không? Và làm thế có khiến cho người ta phê bình này nọ không?

ĐÁP: Nếu quý vị sợ có người phê bình, vậy tốt hơn quý vị đừng làm gì hết. Thử hỏi thiên hạ có chuyện tốt nào mà không bị người đời phê phán đâu? Nếu sợ bị phê bình thì đừng nên làm gì cả. Còn như không sợ người phê bình thì cứ việc hướng thẳng tới trước mà làm.

- Nhưng có người phê bình rằng: Tại sao Phật giáo không tự sáng tác nhạc khúc của Phật giáo, mà lại dùng âm nhạc của những bài hát thịnh hành

- Trong tám vạn bốn ngàn pháp môn, mỗi mỗi pháp môn đều là số một cả.

HỎI: Tại sao Sư Phụ không đi thăm viếng các quan tướng cao cấp trong chánh quyền?

ĐÁP: Trong giới luật có nói rất rõ ràng, thăm viếng các quan chức chánh quyền không phải là chuyện của người xuất gia nên làm.

HỎI: Thưa Sư Phụ, con biết rõ điều này là không đúng, nhưng lúc khởi vọng tưởng, con cảm thấy buồn bã, muốn thoái lui. Con sợ rằng sẽ không đứng vững nữa.

ĐÁP: Đây là do tâm ích kỷ của con tác quái. Giả như con không có tâm riêng tư, mà tất cả đều vì pháp quên thân, vậy làm gì có cái “Ngã” hay cảm thấy không chịu nổi? Con hãy mau quên hết mấy cái thứ cuồng vọng đó đi.

HỎI: Cha mẹ con không tán thành việc con xuất gia, vì họ nghĩ rằng xuất gia không phải là điều tốt. Riêng con rất muốn đem Phật Pháp cảm hóa cha mẹ mình, nhưng nếu con xuất gia sẽ rất dễ gây ác cảm với họ. Vì vậy xin Sư Phụ chỉ dạy con một phương pháp khiến họ từ từ tiếp nhận Phật giáo và học cách tọa thiền.

ĐÁP: Được! Muốn làm cho cha mẹ con không phản đối việc con xuất gia thì rất dễ thôi! Lúc trước ở Mã Lai có một vị xuất gia, vị này thấy người xuất gia ở Vạn Phật Thành đều đáp y nên thầy cũng muốn đáp y. Nhưng bất luận thế nào đi nữa, Sư Phụ của thầy cũng không cho phép thầy đáp y, lại còn nói rằng người xuất gia không cần thiết phải đáp y. Thầy bèn hỏi tôi nên làm sao.

Tôi bảo: “hỏi thử Sư Phụ thầy rằng: “Nếu đáp y, con nhớ mình là người xuất gia nên không dám sanh tâm dâm dục; nếu không đáp y, con cứ muốn đi tìm phái nữ.

Hỏi Sư Phụ của thầy, vậy thầy phải làm sao, xem ông có đồng ý cho thầy đắp y hay không?” Thế là thầy trở về hỏi Sư Phụ. Ông Sư Phụ nghe thầy nói vậy bèn không ngăn cản việc thầy đắp y nữa.

Còn về vấn đề của con, con có thể nói với cha mẹ con rằng: “Nếu con không xuất gia, con chỉ nghĩ đến chuyện ăn nhậu, chơi bời, cờ bạc, nghiện ngập, giết người, đốt nhà, việc gì con cũng dám làm cả. Nhưng nếu con xuất gia rồi, vì thọ giới cấm không sát và phóng sanh, nên tự nhiên con sẽ không dám làm những chuyện hắc ám như thế.” Rồi hỏi cha mẹ con, vậy con nên làm sao? Xuất gia hay không nên xuất gia, cái nào tốt cho con hơn?

HỎI: Phật giáo Nam Tông ít tu pháp môn niệm Phật. Xin hỏi Hòa Thượng, chúng con nên tu pháp môn nào để sanh tâm tín ngưỡng?

ĐÁP: Tín ngưỡng thì giống như năm thứ mùi vị. Các pháp môn của Phật cũng giống như các mùi vị: chua, ngọt, đắng, cay và mặn. Quý vị không thể nói vị chua là số một, cũng không thể cho vị ngọt là đệ nhất, hoặc vị đắng là tốt bậc, vị cay là hơn hết, hay vị mặn là thượng hạng; bởi mỗi người đều có sở thích riêng biệt.

HỎI: Một số người cho rằng chất thịt có đủ dinh dưỡng và bổ ích cho thân thể hơn. Xin hỏi theo cách nhìn của Hòa Thượng thì như thế nào?

ĐÁP: Thật ra thịt không phải là thứ bổ dưỡng giúp cho thân thể khỏe mạnh, vì hiện trên thế giới đã có rất nhiều người ăn thịt mắc phải bệnh ung thư rồi!

HỎI: 1) Phái Tiểu Thừa nói thân trung ấm sẽ đi đầu thai tức khắc, nhưng sao kinh điển Đại Thừa lại cho rằng phải trải qua từ bảy ngày đến 49 ngày thì thân trung ấm mới đi đầu thai?

2) Con người từ đâu đến và tại sao lại có nhiều người quá vậy?

ĐÁP: 1) Thời gian cho thân trung ấm đi đầu thai cũng không nhất định. Có khi trải qua vài đại kiếp mà nó cũng chưa đầu thai, có khi nó lập tức đi đầu thai liền. Đây đều không có sự nhất định nào cả.

2) Không phải con người chết rồi đều có thể được sanh trở lại làm người, mà có khi bị làm gà, làm chó, làm các loại súc sanh khác. Tất cả chúng sanh phân ra theo: thai, noãn, thấp, hóa; và căn cứ vào tánh, loại, nghiệp báo mà thay phiên nhau chạy bên đông, bên tây. Cũng giống như con người bỗng nhiên đi nước Bỉ, rồi lại từ Bỉ đi Trung Quốc, mọi chuyện đều không nhất định. Nhưng dù cho biết mấy chuyện đó cũng không nhất định là sẽ giúp ích cho sự tu hành của mình.

HỎI: Hình như quý Ngài tu hành không giống với Phật Pháp ở Á châu?

ĐÁP: Thời đại mạt pháp là Phật Pháp đã tới chỗ chót ngọn rồi, nếu chúng ta không mau cấp cứu sửa đổi tệ nạn trong giáo môn thì mạch mạng Phật Pháp cũng sẽ bị đoạn tuyệt. Hiện ngay trước mắt, Phật giáo có rất nhiều việc cần phải sửa đổi cho tốt hơn.

HỎI: Tông chỉ của Phật giáo về việc hoằng pháp ở Hoa Kỳ là như thế nào?

ĐÁP: Điều căn bản nhất là Lục Đại Tông Chỉ: không tham, không tranh, không cầu, không ích kỷ, không tự lợi và không nói dối. Đây là sáu mặt kiếng chiếu yêu ma, cũng là sáu cái chày giáng xuống bọn ma quái. Nếu chúng ta thường ghi khắc Lục Đại Tông Chỉ này thì các thiên ma, ngoại đạo, đồ giả hiệu gì cũng không có chỗ ẩn trốn mà phải hiển lộ nguyên hình thôi! Tông chỉ của chúng ta cốt tạo thêm phần chánh khí cho vũ trụ, phá trừ các sát khí xung thiên cùng các oán độc hiện đang tràn ngập khắp toàn cầu.

HỎI: Một số người cho rằng, tin Phật hoặc xuất gia là trốn tránh thực tại, xin hỏi có phải là vậy không?

ĐÁP: Trong Lục Tổ Đàn Kinh nói: “Phật Pháp tại thế gian, không rời thế gian giác, nếu rời thế gian mà cầu Bồ Đề thì ví như tìm sừng thỏ.” Phật Pháp cũng không tách rời hoặc đối

ngịch với pháp thế gian, mà là nhập thế, lại còn siêu thế; tại trần nhưng xuất khỏi trần, ngay tướng nhưng lại rời khỏi tướng vậy.

HỎI: Sao gọi là phản bản hoàn nguyên?

ĐÁP: Tức là tu hành chân thật, hồi phục lại thể đồng trình thanh tịnh, luyện cái túi da thối này thành thân kim cang bất hoại. Mặc dù ngày trước mình đã từng làm tổn hại thân thể, nhưng nếu ta biết dừng chân trước vực thẳm và lập tức rút lui, rời xa bụi trần để hợp với tánh giác, thì đời này chúng ta cũng có cơ hội để phục hồi cái bản nhiên thanh tịnh của mình.

HỎI: Có số người nói rằng, mình tin Phật nhưng không cần phải quy y Tam bảo. Xin hỏi, nói vậy có đúng không?

ĐÁP: Lấy chuyện đi học ra để nói, nếu chúng ta muốn lấy bằng tiểu học thì mình phải hoàn thành khóa tiểu học; nếu muốn được bằng trung học thì chúng ta cũng phải học xong trung học. Giả sử như chúng ta muốn học đại học để lấy bằng cấp cử nhân, thạc sĩ hay bác sĩ thì tự nhiên mình cũng phải học xong các lịch trình khóa học bắt buộc theo từng giai đoạn; rồi phải trải qua các kỳ thi cử hợp lệ tức chúng ta mới được cấp văn bằng. Đạo lý quy y Tam Bảo cũng giống như vậy thôi!

HỎI: Làm sao phân biệt được thiện tri thức và ác tri thức?

ĐÁP: Chuyện này đơn giản thôi. Trước tiên hãy xét xem người đó có tham tài, có háo sắc không? Nghĩa là chúng ta dựa vào hai điều này để làm tiêu chuẩn phán xét.

HỎI: Có một vị Pháp sư cho rằng, trong kinh điển có câu “Nhu thị ngã văn: Tôi nghe như vậy,” nên đổi thành “Nhu thị ngã dịch: Tôi dịch như vậy,” con không biết là câu nào đúng?

ĐÁP: Thật tình mà nói thì hai câu đó đều không đúng. Lúc kết tập kinh điển, tôn giả A Nan thêm vào câu “Tôi nghe như vậy” để mở đầu bài kinh, điều này chứng minh là Ngài đích thân nghe đức Phật giảng thuyết. Câu nói đó cũng đâu phải chính bản thân đức Phật nói. Nếu như dùng câu “Tôi dịch như vậy” thì quả là ngay cả ý nghĩa của chữ, người ta cũng đã hiểu sai rồi. Ngài A Nan bất quá là vị sư tập chứ nào phải là người phiên dịch kinh điển đâu!

HỎI: Có hy vọng gì chuyên biến cuộc chiến ở Trung Đông không, nhân quả sẽ như thế nào?

ĐÁP: Nếu ai nấy đều hiền lành, hòa nhã thì sẽ không có chiến tranh. Nhân quả của chiến tranh là bởi mọi người không hiền lành, hòa nhã.

HỎI: Do Thái và ngọn lửa chiến tranh Trung Đông là “oan gia nên giải, không nên kết.” Nhưng rốt cuộc người ta làm sao để hóa giải các thứ ân oán đó?

ĐÁP: Đó đều là do sự tích tụ từng chút từng chút mà thành. Lần này tôi đến Ba Lan, Âu Châu là nơi nước Đức đã giết chết không biết bao nhiêu người Do Thái mà kể trong trận thế chiến thứ Hai. Một phần mộ chôn mấy chục ngàn người bên trong. Mấy chục ngàn người cùng chôn chung trong một ngôi mộ.

HỎI: Trung Quốc và Đài Loan đã tách ra từ lâu. Nhưng hiện nay rất nhiều người lo lắng về việc Đài Loan muốn độc lập, hoặc là Trung Cộng có thể sẽ dùng vũ lực để thống nhất Đài Loan. Chuyện này một khi xảy ra tức người Hoa sẽ tàn sát lẫn nhau, nhưng người Trung Quốc hy vọng chuyện đó sẽ không xảy ra. Ngài nhận thấy có phương pháp gì tốt hơn để giúp họ đạt thành nguyện vọng này không?

ĐÁP: Nếu người người đều hiền lành, hòa thuận với nhau thì sự việc gì cũng giải quyết được chớ đâu cần phải đấu tranh, thật đơn giản thôi! Việc Đài Loan muốn độc lập, gọi là Đài Độc chi đó, lại còn là gì gì đi nữa, âu cũng đều là muốn tranh quyền, muốn có quyền lực, địa vị, cho nên mới muốn Đài Loan độc lập ...

HỎI: Có một vấn đề là trong tương lai Đại Lục (Trung Quốc) sẽ thống nhất Đài Loan hay Đài Loan sẽ thống nhất Đại Lục?

ĐÁP: Việc này nên hỏi Đài Loan và Đại Lục. Người Đài Loan thì nói Đài Loan thống trị Đại Lục, nhưng người Đại Lục lại nói Đại Lục sẽ thống trị Đài Loan. Điều này cũng không phải là thống trị mà là dùng phương pháp tốt hơn để quản lý thôi!

- Nhưng ý kiến về chánh trị của họ không giống nhau thì sao?

- Ý kiến chánh trị chính là “người có đức sẽ được tại chức, người không đức bị mất ngôi vị.”

HỎI: Sư Phụ có thể dự đoán chút đỉnh, thử coi đến bao giờ Phật giáo ở Hoa Kỳ mới phát dương rạng rỡ?

ĐÁP: Hiện nay đã phát dương rạng rỡ rồi, con đừng nên không biết đủ như thế. Bởi ở nơi có đạo Tin Lành, đạo Thiên Chúa mà bây giờ cũng đã có nhiều Phật tử, vậy đây không phải là đã phát dương rạng rỡ rồi sao?

HỎI: Xin Sư Phụ khai thị, cư sĩ tại gia nên tu hành như thế nào? Đặc biệt trong lúc chúng con bận rộn túi bụi với bốn phận thì làm sao có thời gian để tu hành cho được và chúng con nên tu hành theo phương thức nào là tốt nhất?

ĐÁP: Cách thức tốt nhất là không nên nổi nóng! Không nên tự mình gây lộn với chính mình, trong tâm cũng không nên có sự tranh chấp. Không nên bên này vừa mới tu hành, bên kia lại nói không thể tu được, chớ đừng ở đó gây cãi với chính mình. Đó là sự tu hành tốt nhất.

HỎI: Bài tán hương có câu: “Thành ý phương ân, chư Phật hiện toàn thân.” Có sách nói là “chư Phật hiện kim thân.” Vậy rốt cuộc là kim thân hay là toàn thân?

ĐÁP: Kim thân tức là toàn thân, toàn thân tức là kim thân đấy.

HỎI: Tại sao khi tụng Tam Quy Y chúng ta lại sửa đổi câu: Tự quy y Phật, đang nguyện chúng sanh, thể giải đại đạo phát vô thượng tâm? Như trong kinh Hoa Nghiêm bảo rằng: Tự quy y Phật, đang nguyện chúng sanh, thiệu long Phật chúng, phát vô thượng tâm.

ĐÁP: Pháp thì không có định pháp. Vì họ cảm thấy niệm như thể thuận miệng nên sửa đổi đó thôi!

HỎI: Con thấy trên đài truyền hình khi phỏng vấn học sinh trung học, họ hỏi: “Tại sao phải làm người tốt? Làm người tốt thì có lợi ích gì?” Nghe hỏi vậy con cảm thấy đau lòng quá!

ĐÁP: Thế tại sao người ta muốn làm ngựa, làm trâu? Tại sao người ta lại muốn người làm mèo, làm chó? Cũng giống vậy thôi! Nếu như họ không muốn làm người tốt thì họ có thể đi làm các loài đó vậy!

HỎI: Hy vọng những cuốn sách mà Sư Phụ viết như cuốn “Cội Gốc Con Người” (Nhân Chi Căn), những loại sách này có

thê cho xuất bản nhiều thêm nữa được không? Chúng con muốn bắt đầu ngay từ căn gốc và cũng muốn cho các trẻ em sớm được trồng căn lành!

ĐÁP: Hay lắm! Tốt lắm! Quý vị nên làm ngay từ cái gốc căn bản.

HỎI: Con trai của con hỏi con rằng: Có rất nhiều đại đức cao tăng đã từng độ cho các con cạp, sư tử quy y; nhưng nếu loài gấu ở vùng Bắc cực, là nơi lạnh rét không có rau cỏ chi, vậy loại gấu ở đó quy y rồi, chúng sẽ ăn cái gì?

ĐÁP: Ăn băng, ăn tuyết! Nếu chúng ở Nam cực thì sao? Cũng ăn băng, ăn tuyết luôn!

HỎI: Làm sao để khiến cho Phật Pháp ở các nước Tây phương trở nên hưng thịnh?

ĐÁP: Y theo pháp mà tu hành! Thủ trì năm giới, thực hành từng chút, từng chút một theo Tám Đức thì sẽ được hưng thịnh.

HỎI: Xin Hòa Thượng khai thị, sao gọi là Tam Muội?

ĐÁP: Tam Muội là tiếng Phạn, phiên dịch qua tiếng Hoa là định: tức là chánh định, chánh thọ. Chánh định thì khác với tà định, chánh thọ thì khác với tà thọ.

HỎI: Quốc Phụ, Tôn Trung Sơn lúc trước đã từng nói: Phật giáo là đạo nhân từ cứu thế, là mẹ của triết học. Nghiên cứu

Phật học có thể bù đắp vào cái thiên lệch của khoa học. Tại sao Quốc Phụ lại nói vậy?

ĐÁP: Phật học là khoa học thật sự. Vì vậy khoảng mấy ngàn năm về trước, lúc khoa học chưa phát triển mà Phật đã nói: “Phật quán một bát nước, tám vạn bốn ngàn trùng, nếu không trì chú này, như ăn thịt chúng sanh.” Dựa vào điểm này ta thấy rằng, lúc đương thời Phật không có kính hiển vi, đâu có kính phóng đại chi mà Ngài đã biết trong bát nước có đến cả tám vạn bốn ngàn vi trùng rồi. Mãi đến nay người ta mới chứng nghiệm là đúng vậy. Cho nên nói trí huệ con người kém hơn trí huệ Phật rất xa. Như Quốc Phụ nói: “Phật học có thể bổ sung vào chỗ thiên lệch của khoa học, nhưng theo tôi, Phật học không những chỉ bổ sung chỗ thiên lệch mà còn bao gồm cả khoa học, nhưng khoa học không thể nào bao gồm Phật học được.

HỎI: Tại vùng phụ cận Vạn Phật Thánh Thành, gần xa lộ 101, dưới phía Nam hoặc trên phía Bắc, chúng ta có thể dựng một tấm bảng quảng cáo để hoan nghinh chư khách tham quan hầu rộng kết thiện duyên với Phật đạo được không?

ĐÁP: Quý vị có thể làm thử xem.

HỎI: Tại các trường học có nhiều sinh viên rất lo lắng, sợ bị động viên ra chiến trường. Xin hỏi, học sinh nên làm gì để giúp cho tình thế này?

ĐÁP: Là học trò nên chăm chỉ học hành, đừng màng tới mấy chuyện đâu đâu, vì đó không phải là việc chúng có thể lo được! Còn như bọn chúng cứ ở đó mà phản chiến, thì quốc gia này vốn dùng binh lính để thi hành công lý, nhưng rồi cuộc chúng lại phản chiến ngay trên quốc gia mình, làm cho trong nước cũng có chiến tranh, ngoài nước cũng có chiến tranh; khiến cuộc chiến tranh này lại có thêm một cuộc chiến tranh nữa. Cho nên những người phản đối chiến tranh, chính họ lại tạo ra thêm một cuộc chiến khác.

HỎI: Hoa Kỳ và cuộc chiến ở Trung Đông lần này có mối quan hệ như thế nào?

ĐÁP: Họ nói là họ đứng ra chủ trì sự công bằng, thật ra họ chỉ sợ mất đi các quyền lợi riêng tư. Bên trong phải không có cái tâm ích kỷ đó thì quân đội này đi đến đâu cũng thắng lợi, chứ không thể nào bại trận được.

HỎI: Đây là kiếp số của thế giới này phải không?

ĐÁP: Cũng gần như vậy!

Vậy thì mọi người đều tiêu tùng rồi!

Vì đây là quả báo của chúng sanh mà!

HỎI: Người dân nên trung thành với quốc gia, như vậy trong cuộc chiến Trung Đông, các phi công thừa chỉ thị bỏ bom

kẻ thù, có bị tội không? Nếu có thì họ nên mang tâm trạng ra sao?

ĐÁP: Chuyện này phải đến tòa án quốc tế, mà có đến đó họ cũng không làm sáng tỏ vấn đề đâu! Bởi sự việc quá lớn lao đi, nên không phải do một người dân bình thường có thể giải quyết được vấn đề này. Can thiệp đến quyền lực của quốc gia, của cá nhân, của lãnh tụ thế giới, đều không phải là việc tôi có thể giải quyết được.

HỎI: Trong kinh Phật nói: “Người người đều tự có tánh Phật, đều có thể thành Phật,” xin Hòa Thượng khai thị như tự bản thân đã là Phật, nhưng sao chúng ta đều không phải là Phật mà lại còn thường đi lạy Phật?

ĐÁP: Một số người cho rằng tự bản thân mình là Phật, nhưng không phải là cái thân này mà tự tánh của mình mới là Phật. Nếu quý vị muốn thành Phật thì nhất định phải tu hành, nhất định phải hiểu rõ cái đạo lý này. Đây tức là hiểu rõ làm sao để có thể thành Phật, chứ không phải nói tự bản thân mình là Phật thì là Phật. Thí dụ như quý vị đi học mà muốn được bằng bác sĩ, không phải nói là muốn được bằng cấp thì được liền, mà phải trải qua tiểu học, trung học, đại học; lại phải qua khóa tu học bác sĩ thì mới có thể lấy được bằng bác sĩ, chứ không phải nói tự mình là Phật thì là Phật ngay. Nếu không thì cũng giống như tự phong cho mình là Hoàng Đế thì trở thành Hoàng Đế liền - không phải vậy đâu!

HỎI: Chúng con nên làm thế nào để khôi phục lại bản tánh của mình?

ĐÁP: Điều này nói ra rất dễ, nhưng cũng rất khó. Muốn khôi phục lại trí huệ quang minh của bản tánh, trước hết là nên giảm bớt dục niệm, tức là ít ham muốn. Giảm trừ dục niệm thì trí huệ mới hiện tiền; dục niệm nhiều thì trí huệ chân chánh sẽ không hiển hiện được.

HỎI: Sáu căn trong nhà Phật, bảo là sáu căn thanh tịnh, là nói gì vậy? Xin Hòa Thượng khai thị.

ĐÁP: Sáu căn thanh tịnh tức là: mắt thấy sắc nhưng không bị sắc trần làm dao động; tai nghe âm thanh nhưng không bị thanh trần làm dao động; mũi không bị hương trần làm dao động; lưỡi không bị vị trần làm dao động; thân không bị xúc trần làm dao động; ý không bị pháp trần làm dao động.

Nếu thường không bị cảnh giới làm dao động, đó gọi là Tam Muội, cũng tức là định. “Định” không nhất thiết là chúng ta phải tọa thiền mới có được định mà đi, đứng, nằm, ngồi chi mình cũng đều ở trong định được cả.

HỎI: Làm sao khiến cho chánh pháp tồn tại lâu dài trên thế gian?

ĐÁP: Nếu quý vị không tranh, không tham, không ích kỷ, không tự lợi, không nói dối thì chánh pháp sẽ luôn luôn trụ thế.

HỎI: Chúng con không biết học giới luật như thế nào?

ĐÁP: Lục Đại Tông Chỉ ở Vạn Phật Thành tức là giới luật. Không tranh thì không phạm giới sát sanh; không tham thì không phạm giới trộm cắp; không ích kỷ thì không phạm giới nói dối.

Tại sao người ta nói dối? Tại vì muốn bảo vệ cái quyền lợi cho bản thân, cho nên đitới đâu thì gạt người và nói lời giả dối tới đó. Không tự lợi thì không phạm giới uống rượu. Người uống rượu cho rằng, rượu có thể làm cho máu huyết lưu thông, giúp ích thân thể, nhất định sẽ được mạnh khỏe. Nhưng lúc uống say thì cảm thấy mình lâng lâng như thành thần thành tiên. Đó đều là vọng tưởng ích kỷ của người say đang tác quái. Không nói dối đã được bao gồm trong năm điều đã nói ở trên. Vì đề đề cao cảnh giác cho đại chúng và đặc biệt nhấn mạnh chỗ tai hại của sự nói dối, cho nên tôi mới thêm một điều mục nữa để cảnh tỉnh đó.

HỎI: Tại sao những bài chú của Mật tông lại linh nghiệm quá vậy? Thí dụ như “Tử Chú” có thể trừ tới chết người.

ĐÁP: Không sai, sức mạnh của mật chú rất lớn, nhưng vì đa số các hành giả đều có tâm sân hận, tâm báo thù nặng nề. Nếu như có người làm ngược ý, hoặc không nghe lời họ thì họ sẽ niệm Chú và họ niệm những câu Chú này trong vòng bảy ngày là có thể trừ cho người đó chết, hoặc mức độ thấp nhất là cũng đem lại tai ương tật bệnh, thậm chí còn khiến cho gia đình đó phân ly, tán gia bại sản, hoặc là tự đi đến chỗ chết. Cho nên có rất nhiều

người tuy theo Mật tông nhưng lại thiếu lòng từ bi và có tánh Tu La rất nặng.

HỎI: Gần đây con xem kinh Phật có nói rằng: “Muốn vãng sanh Tây phương thì phải phát nguyện.” Vậy là chúng ta tự phát nguyện trong lòng muốn vãng sanh Tây phương, hay là phải phát nguyện trước bàn thờ Phật?

ĐÁP: Nguyện là vì sợ ý chí của mình không kiên cố. Chonên phát nguyện là giúp mình có chí khí. Mình có chí thánh hiền thì là thánh hiền, có chí như anh hùng hào kiệt thì là anh hùng hào kiệt; chí như Phật, Bồ tát thì là Phật, Bồ Tát. Chúng ta lập chí thì lập được rồi, nhưng e rằng ý chí sẽ không kiên cố nên phải phát nguyện.

Phát nguyện là tỏ rõ ý nguyện của mình muốn làm như vậy, không hồi hận, không thoái tâm. Mình phải “niệm bất thoái,” niệm tư tại tư, sanh niệm nào biết niệm đó và y theo nguyện lực của mình mà làm; “hành bất thoái” là hành động của mình cũng y theo nguyện lực mà làm. Sau đó được quả vị cũng tức là “vị bất thoái, đắc được sơ quả, nhị quả, tam quả, tứ quả. Cho nên phát nguyện là giúp ích cho chí khí của mình. Phát nguyện trước tượng Phật cũng được, hoặc tự kiên định chí khí của mình cũng được. Chúng ta không nên làm với tánh cách bề ngoài, mà phải chân thật thực hành một cách thực tiễn.

HỎI: Ngài đã từng nói: “Hiện tại chúng ta không thể tốngộ tự tánh, cũng không ngộ được tự tâm, không nhận biết bản tánh của mình là vì chúng ta bị nhiễm ô bởi trần lao và ngũ dục của thế giới Ta Bà.” Nói vậy là sao? Xin Hòa Thượng chỉ dạy?

ĐÁP: Gọi nhiễm ô tức là khởi các tạp niệm trong tâm. Nếu quý vị muốn phát tài đó là bị nhiễm ô, muốn cầu danh đó là nhiễm ô, muốn tìm người khác phái đó là nhiễm ô, muốn ăn ngon đó cũng là nhiễm ô, đều là không thanh tịnh. Tự tánh vốn thanh tịnh, vốn có trí huệ quang minh, nhưng vì bị các thứ ô nhiễm đó che đậy, cho nên nó không thể hiển hiện ra được!

HỎI: Trong kinh Phật thường nói tới đại địa chấn động, vậy động đất là từ đâu đến?

ĐÁP: Đất chấn động cũng có thể nói là người chấn động, bởi con người và động đất có sự tương thông với nhau. Người chấn động, đất cũng chấn động; người không động, đất cũng không động. Lúc Phật nhập Niết Bàn, tại sao đại địa có sáu loại chấn động? Bởi vì lòng người khủng hoảng, kinh sợ đến nỗi thất tình lục dục đều dấy khởi lên mà tạo thành động đất đấy!

HỎI: Người bệnh đi bác sĩ được bác sĩ bảo phải uống thuốc, nhưng trong thuốc lại có loại giết vi khuẩn, vậy bệnh nhân đó có kẻ như là phạm giới sát sanh không?

ĐÁP: Quý vị vì trị bệnh nên mới uống thuốc và thuốc này cũng đâu phải tự quý vị muốn uống. Bởi quý vị có bệnh nên phải

trị bệnh. Bác sĩ kê thuốc, chứ đâu phải tự ý quý vị muốn, nên không phải là quý vị muốn giết chúng, mà vì chúng xâm nhập vào để phá hại quý vị.

Nhưng nói đi thì cũng nói lại, trong thân có vi khuẩn là bởi quý vị có quá nhiều vọng tưởng nên mới chiêu lại các loại vi khuẩn này. Vậy trước hết các vị nên hồi quang phản chiếu, tự mình hãy diệt trừ các vi khuẩn trong tâm mình trước đã.

HỎI: Giả như chúng con bị sỉ nhục nhưng không có cách gì chống trả lại, thế tụi con phải dùng cái mà đạo Phật cho là nhẫn nhục để đối phó. Nhưng với cái nhìn của người đời, họ cho là chúng con yếu hèn. Vậy rốt cuộc, chúng con nên phải làm sao?

ĐÁP: Quý vị không nên động tâm vì họ. Màng chi đến chuyện người ta nghĩ mình hèn nhất hay không hèn nhất. Không phải vì bị người ta nói này nói nọ rồi tự mình mới nhẫn nhục, quý vị nên có tông chỉ riêng của mình chứ.

HỎI: Xã hội Tây phương đang trên đà xuống dốc phải không?

ĐÁP: Hãy nhìn xem những người trong xã hội đó đang làm gì. Giả sử người người đều làm việc tốt thì vận mạng đất nước tất sẽ chuyển thành tốt lành; nếu ai nấy đều làm chuyện xấu xa thì quốc gia tất sẽ suy yếu.

HỎI: Con nghe nói theo như Phật giáo phá thai là việc làm không đúng. Nhưng trước đây vì con không biết nên đã phạm lỗi. Vậy kể từ nay về sau, con phải nên làm sao để bù đắp lại tội xưa?

ĐÁP: Có lỗi mà biết sửa, như vậy không phải là đại thiện rồi sao? Vì tội lỗi dù ngập trời, một khi sám hối, tội lỗi liền tiêu.

ĐỆ TỬ: Người xuất gia ngày chỉ ăn một bữa, lại còn làm nhiều việc như vậy, khổ thiệt!

HÒA THƯỢNG: Chết đi tức sẽ hết khổ!

HỎI: Giới luật nhà Phật nghiêm khắc quá, như Ngài nói: “Không nên tà dâm, không nên có dục niệm về trai gái.” Nhưng có số người nghe qua chắc sẽ phản đối và nói: “Sao mà vô nhân đạo vậy!” Xin Hòa Thượng chỉ dạy.

ĐÁP: Nếu quý vị muốn học Phật thì không thể có nhân đạo như thế được; còn như muốn học làm người thì nên làm một người tốt. Nói tóm lại, ví như muốn tu hành thì phải như thế mà thôi!

HỎI: Có biện pháp gì để chúng con đối trị việc con cái không hiếu thảo, lại còn đánh mắng cha mẹ không?

ĐÁP: Nó có đánh thì ráng chịu thôi! Ai biểu đời này quý vị sanh ra đứa con như vậy làm chi? Giữa người với người đều có mối quan hệ liên quan với nhau. Đại khái như kiếp trước mình

cũng đã đánh đập cha mẹ qua, cho nên đời này mới bị quả báo như vậy. Nếu nghĩ thế thì mình sẽ không buồn rầu. Còn như quý vị muốn chuyển đổi thì nên niệm danh hiệu Bồ Tát Quán Thế Âm, xin Bồ Tát hóa giải oán khí, nhưng quý vị cần phải khẩn thiết thành tâm mới được.

HỎI: Nếu như có người làm nghề giết gà, giết vịt để sinh sống, chúng ta nên có pháp môn phương tiện nào để khuyên giải họ không?

ĐÁP: Nếu lúc trước làm chuyện lầm lỗi, khi biết ra là sai quấy thì con nên sửa đổi. Cho nên bảo là: “Quá năng cải, quy ư vô,” nghĩa là biết sai mà chịu sửa thì xem như vô tội.

HỎI: Trong sách có nói về chú Đại Bi như: “Thân bị bệnh nan y quấy rầy, tức thời sẽ tiêu trừ hết.” Nhưng có một số người nói: “Chuyện này không thể được, vì chẳng lẽ mình bị bệnh, rồi chỉ cần niệm chú Đại Bi thì sẽ hết bệnh sao?” Thỉnh Hòa Thượng khai thị.

ĐÁP: Tâm thành tất linh. Nếu không thành tâm, dù niệm cũng không linh nghiệm. Nếu các vị thành tâm niệm tức sẽ linh ứng. Cho nên nói: “Khi oán giận mà sanh tâm hoan hỷ, thì người chết sẽ sống trở lại. Nếu cho đây là lời giả dối, thì nên biết chư Phật không nói dối bao giờ.” Do đó mình có lòng tin, tất nhất định sẽ có cảm ứng. Chú Đại Bi có thể trị được 8 vạn 4 ngàn thứ bệnh trên thế gian, nhưng phải là người có thiện căn. Người

không có thiện căn, dù muốn niệm cũng niệm không ra và có muốn trị bệnh cũng không ăn nhằm gì.

HỎI: Đang lúc ngồi tĩnh tọa, có khi trong đầu lại khởi lên các ảo tưởng như đa số người mắc phải. Ngài có thể giải thích sơ về các hiện tượng thường xuất hiện trong lúc tọa thiền không?

ĐÁP: Các hiện tượng đó đều là huyễn vọng không thật. Những gì con thấy đều là do 50 loại biến hóa nói trong kinh Lăng Nghiêm. Nếu con thấy các hiện tượng đó mà cho là mình đã thành tựu thì tội nghiệp lắm thay!

HỎI: Ngồi thiền và tham thiền là một chuyện hay là hai chuyện khác nhau?

ĐÁP: Danh từ ngồi thiền và tham thiền tuy không giống nhau, nhưng có nghĩa là một. Tham thiền là thật muốn hiểu rõ minh bạch, không còn hồ đồ nữa.

HỎI: Tại sao Phật giáo đều không đề xướng chuyện hưởng thụ?

ĐÁP: “Thọ khổ thì hết khổ, hưởng phước thì tiêu phước,” như để dành tiền trong ngân hàng mà các vị không rút ra tiêu xài, tiền đó sẽ mãi là của quý vị. Còn nếu cứ ăn chơi hoang phí thì chẳng bao lâu quý vị sẽ xài hết số tiền để dành đó thôi!

HỎI: Nhà Nho nói về nhân từ, còn nhà Phật thì nói về từ bi. Hai giáo lý này có rất nhiều điểm giống nhau, xin Ngài chỉ dạy cho chúng con biết về những điểm khác biệt giữa hai giáo lý ấy.

ĐÁP: Nhân từ đến cực điểm thì cũng là từ bi; còn từ bi cũng bao gồm cả nhân từ. Nhân từ là chủng tử của một người tốt và cũng tức là chủng tử tốt của giới luật mà Phật giáo đã giảng giải.

HỎI: Con chưa thọ Ngũ giới, vậy tại sao con phải giữ giới?

ĐÁP: Ngũ giới đây là giới của tự tánh. Không cần biết là có thọ giới hay không, quý vị cũng nên giữ giới. Thọ giới là sự tướng, giữ giới là thuộc về lý, quý vị nhất định phải giữ giới thanh tịnh thì ở nơi sự tướng mới được viên mãn.

HỎI: Trong Tâm Kinh có đoạn là: “Sắc tức thị không, không tức thị sắc,” điều đó ám chỉ cho nữ sắc hay nam sắc? Sao không thấy giải thích là nữ sắc hay nam sắc? Xin Hòa Thượng khai thị cho chúng con.

ĐÁP: Tất cả nữ sắc, nam sắc đều bao gồm ở bên trong. Trong chân không có diệu hữu, trong diệu hữu có cả chân không; chân không mà chẳng phải là “không” nên gọi là diệu hữu, diệu hữu mà không phải là “có”, cho nên gọi là chân không. Câu “Sắc tức thị không” này là không hướng ra ngoài để truy cầu. Bỏ

tánh của chúng ta vốn là an lạc, nên không cần phải dựa vào cái sắc và ngay trong cái không đã có cái an lạc chân thật rồi. Cho nên nói “Sắc tức là không, không tức là sắc.”

HỎI: Bùa, Bát Quái có hiệu quả gì không?

ĐÁP: Đạo giáo, Nho giáo và Phật giáo ở Trung Quốc vốn là một thể, nhưng tại sao chúng ta lại phải tin Phật? Bởi vì Đạo giáo, Nho giáo, cho đến các tông giáo khác đều không phải là cứu cánh; pháp của họ không cứu cánh, còn Phật giáo thì cứu cánh. Tôi vừa nói với quý vị về cái đại dụng toàn thể (cứu cánh tức là triệt để, mà Nho giáo thì rất gần gũi với Phật giáo). Lão Tử trong Đạo giáo là Ngài Tôn giả Ca Diếp hóa thân trong Phật giáo, còn Không Tử là hóa thân của đồng tử Thủy Nguyệt.

HỎI: Chúng con làm sao mới có thể tiêu trừ được nghiệp chướng?

ĐÁP: Con người nếu không thường hay nổi giận thì dù có nghiệp chướng gì cũng đều có thể tiêu trừ được hết. Đang lúc muồn nổi nóng, trước tiên quý vị hãy ráng nhẫn nhịn lại trong giây lát.

HỎI: Trong kinh nói: “Tự quy y Phật, đương nguyện chúng sanh, thể giải đại đạo, phát vô thượng tâm. Tự quy y pháp, đương nguyện chúng sanh, thâm nhập kinh tạng, trí huệ như hải.

Tự quy y Tăng đương nguyện chúng sanh, thống lý đại chúng, nhất thiết vô ngại. Hòa nam Thánh chúng.”

Vậy khi làm một vị Pháp sư xuất gia tất nhiên phải thống lý đại chúng và làm mọi việc đều phải phù hợp với đạo Phật mới phải. Nhưng là con người thì không thể mười phần vẹn toàn được; vì người rớt cuộc cũng vẫn là người. Nếu như tự bản thân các vị Pháp sư vẫn chưa hoàn toàn giữ được thanh quy giới luật, vậy loại thống lý đại chúng này, không phải là sẽ dẫn dắt chúng sanh đến chỗ sai lầm hay sao?

ĐÁP: Trên thế giới này hễ có tốt là có xấu. Có người tu hành nhưng cũng có người không tu hành. Có vị chân chánh hành trì theo Phật giáo, nhưng cũng có người chỉ ỷ lại mà mặc áo nhà tu, ăn cơm nhà Phật, lấy danh nghĩa Phật giáo để tính chuyện làm ăn, lập xí nghiệp để chơi đùa, đó tức là mắt cá trộn lẫn với ngọc châu. Vậy phải xem coi mỗi người có con mắt chọn pháp hay không. Người có trạch pháp nhãn sẽ biết nhận thức đâu là phải, cái gì là trái; còn như không có mắt chọn pháp thì sẽ nhận giặc làm con, lấy khổ làm vui, đen trắng đều điên đảo.

HỎI: Tại sao Phật giáo của chúng ta không đơn giản hóa một chút để cho nhiều người hiểu biết ngay?

ĐÁP: Tại sao các vị không nghĩ ra cách cho tụi con nít mới sanh ra là có thể làm việc được liền?

HỎI: Con không biết chữ, nghe cũng không hiểu, vậy con nên làm sao đây?

ĐÁP: Dễ thôi! Thì học cho biết, không hiểu thì có thể đi hỏi người ta! Bởi vậy chúng ta cần phải thân cận thiện tri thức, tức là nên đi hỏi thăm bạn bè, cầu học cho rõ ràng minh bạch!

HỎI: Làm sao phân biệt được ai là vị minh sư chân chánh?

ĐÁP: Muốn phân biệt xem ai là minh sư thì xem người đó có tâm tranh, tâm tham không? Xem ông ta có phải là người ích kỷ, tự lợi không? Xem ông ta có thường dùng lời phương tiện để nói dối, rồi lại còn cho rằng đó là phương tiện quyền xảo. Nếu quả là người như vậy mà còn cho là thiện tri thức cũng tức là các vị đã không hiểu biết rõ ràng phải quấy rồi!

HỎI: Có người cho rằng Phật giáo là tôn giáo thuộc hình thức tiêu cực. Xin Ngài giải thích về quan điểm này.

ĐÁP: Nói Phật giáo tiêu cực, đó là quan niệm quá sai lầm. Phật giáo là tích cực nhất đấy; nhưng loại tích cực này chẳng qua không như một số người đã hiểu! Giống như thế giới ngay trong thời sôi động, mê loạn, khốn khổ dập vùi, phần lớn người ta lo âu suốt ngày đối với cuộc sống, vì sống được buổi sáng mà không bảo đảm buổi chiều. Nhưng những người xuất gia tu đạo Phật giáo trước tình cảnh này vẫn thản nhiên, vẫn tu đạo như thường lệ, vẫn làm những việc họ cần phải làm.

Ví dụ như Vạn Phật Thành theo truyền thống Phật giáo, mỗi ngày 3:30 sáng thức dậy, đến 4 giờ thì tụng công phu khuya, sau đó hoặc là lạy Phật hay ngồi thiền, hoặc tụng kinh, hoặc lễ sám; công tác của họ là tự mình nỗ lực vào việc tu hành. Quý vị nghĩ xem, thức dậy sớm, cẩn thận kỹ càng, tu hành cực khổ như vậy mà quý vị bảo là họ tiêu cực được sao?

HỎI: Nếu người chết rồi, hoặc chôn hoặc là thiêu, cái nào thích hợp hơn?

ĐÁP: Hỏa táng thì tốt hơn vì sẽ không choáng đất, chỉ cần một chỗ nho nhỏ là đủ. Nếu không vậy, người chết choán quá nhiều chỗ tức người sống sẽ không có nơi để ở. Có những người bị bệnh, họ cho là vì thể hệ đời trước tạo nghiệp, cho nên thể hệ sau phải gánh chịu, Vậy làm sao mới tiêu trừ được nghiệp chương này? Đại Tự mình ăn thì tự mình no, tự mình tạo nghiệp thì tự mình nhận lãnh. Không phải người đời trước để lại nghiệp tội cho quý vị gánh chịu đâu. Quý vị cho tiếp tục tạo thêm nghiệp nữa là đủ rồi!

HỎI: Rốt cuộc rồi có địa ngục hay không?

ĐÁP: Để tôi nói cho quý vị nghe, con người lúc còn sống là đang ở trong địa ngục đó. Các vị thấy không! Đa số người ta thì phiền phiền, nào nào, tranh tranh, lão nhão không ngừng không nghỉ, như thế không phải là sống trong địa ngục sao? Cuộc sống của những người đó có ý nghĩa gì chơi Lại còn bảo lụt,

chiến tranh, hoạn nạn, vậy cũng như sống ở địa ngục trần gian rồi! Lại xem đây, bệnh nan y thì ràng buộc quanh thân, khổ không thể tả, một khi bệnh ung thư bộc phát thì đau đớn không muốn sống nữa. Đó hẳn chẳng phải là người ta đang sống trong địa ngục hay sao?

HỎI: Trong lục đạo, trừ nhân đạo ra thì các đạo kia đều có thể thành Phật được không?

ĐÁP: Bất luận đi đường đạo nào, chúng sanh cũng đều có thể thành Phật, nhưng phải trải qua đường nhân đạo để thành Phật, chớ không phải trực tiếp từ loài súc sanh mà có thể thành Phật được. Con đường đi từ chúng sanh đến thành Phật, mà nhân đạo là một cửa ngõ quan trọng nhất.

HỎI: Không dục vọng mới có thể tu Phật Pháp, nhưng nếu thế gian không có dục vọng thì sẽ không thể tiến bộ được. Xin hỏi phàm phu chúng con nên làm sao để kiêm toàn cả hai mặt.

ĐÁP: Nếu nói có dục vọng mới có tiến bộ, vậy sau khi tiến bộ lại là gì nữa? Tiến bộ rồi có thể làm sao nữa? Lại còn có lợi ích gì nữa hả?

HỎI: Gần đây có người xuất gia đánh lễ người tại gia, đệ tử cảm thấy là chuyện hoang đường, không đúng pháp, xin Sư Phụ chỉ dạy.

ĐÁP: Chuyện đó lúc trước đã có rồi, chớ không phải bây giờ mới xảy ra. Và những người tu ấy thường cúi đầu lễ ông tổng thống, mấy ông quan lớn hay một số người tại gia nào đó. Tuy nhiên, họ đã không đánh lễ những người ăn mày mà chỉ bái lạy người nào có tiền tài, có thể lực thôi! Điều này không cần hỏi cũng đủ biết là họ có đúng pháp hay không rồi. Nếu nói một cách triệt để, họ vốn không phải là người xuất gia. Bởi nếu thật sự là người xuất gia, họ quyết không đánh lễ người tại gia, vì biết người xuất gia là tôn quý nên họ sẽ không làm những chuyện thấp hèn như vậy.

HỎI: Nghe nói lúc ông Bush và ông Clinton ra tranh cử, Hòa Thượng lại ủng hộ đảng Cộng Hòa, phải không?

ĐÁP: Tôi không theo đảng phái nào hết. Hễ ai có khả năng thì tôi ủng hộ. Sau khi Clinton nhậm chức tổng thống đã xảy ra một loạt thiên tai nhân họa, đó là do ông ta không có đủ phước báo. Các vị hãy mở lịch sử ra xem, nếu người lãnh đạo không có phước báo thì dân chúng sẽ bị khổ lây.

HỎI: Thưa Sư Phụ, nếu Ngài nói là Ngài đã giác ngộ, vậy cũng có nghĩa là Ngài không có giác ngộ phải không?

ĐÁP: Nếu tôi nói “tôi không giác ngộ” cũng không phải là “tôi đã giác ngộ.” Tại sao người ta muôn nói là mình đã giác ngộ chứ

HỎI: Hòa Thượng vừa nói đến tháp vàng, tháp bạc và chuyện ngòi kiết già, bán già; xin hỏi các chuyện đó có liên quan gì đến việc ngòi thiên không?

ĐÁP: Quý vị đừng có cố tham cho mau, vì tham ăn ngón cho nhiều vào tức sẽ nhai không nhuyễn. Nếu quý vị tập ngòi kiết già không được thì có thể ngòi bán già vậy. “Dục tốc tất bất đạt,” nghĩa là muốn mau thì không thể thành đạt được. Học hành cũng thế, phải học từ từ mỗi ngày một tiến lên, chớ không phải vừa mới đi học là tốt nghiệp đại học liền đâu!

- Nhưng con muốn học hỏi nhiều thêm một chút!

- Muốn học thêm thì phải làm cho đầu óc trống không.

- Nếu đầu óc chưa trống rỗng, trong đầu vẫn còn nhiều vọng tưởng thế kia, thì dù có pháp gì đi nữa cũng nhét không vô đâu.

- Vậy là Ngài không muốn nhét vô đầu của con rồi.

- Vì chú sẽ không bao giờ biết đủ. Ví như muốn cất nhà, trước hết chú phải xây nền móng cho vững chắc. Nếu nền không vững, nhà dựng lên sẽ không được chắc chắn; dù có cất xong đi nữa cũng bỏ nó qua một bên, thành ra vô dụng thôi!

- Khi chúng con đã làm được bước thứ nhất đó rồi, vậy còn bước thứ hai là gì?

- Về việc này thì nên thông thả, từ từ. Bây giờ tôi nói, không nhất định là quý vị sẽ hiểu, đợi đến khi nào tôi nói mà quý vị hiểu, thế thì lúc đó, tôi không nói quý vị cũng hiểu được luôn.

HỎI: Con là người phụ trách các cuộc họp hội trong trường học. Xin Hòa Thượng giúp con giải độc, độc này của con có lẽ cũng là ba độc: tham, sân, si như trong Phật giáo thường nói đến. Con cảm thấy con nên cố gắng học hành khi còn trong thời gian là học trò, nhưng con đã bị tình cảm ảnh hưởng. Lại cũng bởi vì con là nhân viên phụ trách họp hội với đại chúng, nên cũng gặp một ít khó khăn về phương diện hợp tác với người ta. Con biết con sanh tật xấu là vì trúng phải độc tham, sân, si. Xin Hòa Thượng chỉ dạy cho con.

ĐÁP: Tất cả các ác nghiệp đều do tham, sân, si từ vô thủy, đều là từ vô số kiếp về trước đến nay sanh ra. Lúc còn chưa bắt đầu, chúng ta đã trồng xuống chủng tử ô nhiễm, cho nên nay mới có tình cảm dồi dào đến thế. Tình cảm này do đâu mà ra? Là từ tham, sân, si; do đó mới gọi là ba độc: tham, sân, si. Đã biết rõ cái hại của ba độc là như vậy, tại sao mình vẫn không dứt bỏ chúng ra?

Nếu quý vị muốn không tham, không sân, không si thì không nên hành động theo tình cảm riêng tư. Vì con người là động vật có tình cảm, nên muốn thoát khỏi áp lực của thứ tình cảm, con tất phải cố gắng học hành. Con gái không nên giao du với bạn trai thì sẽ không bị tình cảm ảnh hưởng; con trai nếu không có bạn gái thì cũng sẽ không bị áp lực của tình cảm khống chế.

HỎI: Lúc trước Hòa Thượng có kể về chuyện chú đệ tử nhỏ của Hòa Thượng lên trời dạo chơi bị ma vương bắt đi và vì không thể trở về được nên chú ta hỏi Ngài phải làm sao. Vậy là một phần nào hồn phách của chú ấy đã đi đến chỗ đó rồi phải không?

ĐÁP: Đó là ba hồn bảy phách của chú ta, hoặc là một đi ra, hoặc là hai hay ba đã đi ra, đều không nhất định. Khi đi ra rồi chúng lại tụ họp trở về, nhưng không phải vẫn là bảy phần hoặc ba phần, mà xuất ra rồi thì gom lại thành một. Điều màu là như thế, đó là một nhóm linh khí đấy!

- Như vậy tức là nói vì trình độ tu hành không giống nhau, nên có người xuất ra ít, có người xuất ra nhiều phải chăng?

- Đừng để hồn phách xuất ra thì tốt hơn. Vì nếu xuất hết hồn phách ra để đi du ngoạn thì cũng dễ gặp nguy hiểm. Như có lúc bị ma bắt hết cả hồn phách thì con người sẽ trở nên ngây dại. Con người mà ngu ngơ, hoặc là giống như cây cối thực vật, đều là không có hồn phách, bởi đã bị ma hút hồn đi mất rồi. Hồn tức là quý tu thành, nếu thuộc khí dương thì trở thành thần; nếu tu lên nữa thì sẽ thành tiên, cuối cùng nếu tu hành viên mãn rồi tức sẽ thành Phật. Đó đều là do từ hồn mà tu thành.

HỎI: Thí dụ như có người ngu ngơ như thực vật, hoặc ba hồn bảy phách của người đó đã bị xuất ra một mớ và mặc dù thân thể vẫn còn, thế thì hồn phách đã đi ra đó có thể nào lại biến thành một người khác hay không?

ĐÁP: Không phải là biến thành người khác mà là đi theo ma, cho nên người đó có lúc tỉnh táo một chút, có lúc thì rất ngu ngơ.

HỎI: Nếu có người tu hành, ba hồn bảy phách của người đó đi ra một mớ và nếu gặp được Phật, Bồ Tát thì ...

ĐÁP: Nếu các vị chân thật tu hành thì Hộ Pháp sẽ âm thầm gia hộ. Tôi đã từng gặp qua rất nhiều người kỳ kỳ quái quái, còn những người có thể xuất huyền nhập tẩn, xuất hồn nhập xác, tôi cũng gặp qua rất nhiều. Nếu không thấy được những cảnh tượng như vậy, quý vị đều không biết, đều không thể nào nhận ra đâu. Giống như kẻ đồng bóng, đó cũng đều là do tác dụng của năm mươi loại âm ma đấy.

HỎI: Vậy là họ đã tu đến trình độ đó rồi sao?

ĐÁP: Kiếp trước họ đã tu qua rồi. Cũng giống như con người, có người học điều tốt, có người không học điều lành; nếu không học làm thiện thì chỉ có nước làm quyền thuộc của ma vương thôi!

HỎI: Hiện nay tình trạng đồng tính luyện ái ở Mỹ là đàn ông kết hôn với đàn ông, đàn bà lại kết hôn với đàn bà. Họ không thể sanh con nên xin con về nuôi, còn nói là mình có thể có con được. Xin hỏi Hòa Thượng chuyện này có ảnh hưởng gì đến tương lai xã hội sau này hay không?

ĐÁP: Quốc gia có thể sẽ không còn và nhân loại cũng bị diệt tận. Vì loài ma quỷ yêu tinh tác quái, chúng khiến cho con người không được bình thường, nên tương lai rồi cũng bị tận diệt! Đợi đến khi nào các quốc gia trên thế giới đều chấp nhận chuyện đồng tính luyến ái, lúc ấy thế giới hoàn toàn bị hủy diệt, là kể như xong!

HỎI: Đài Loan có một thứ tập quán như: tốt nhất là mình không nên cứu người sắp chết đuối. Họ gọi đó là “thế mạng” hay “chết thế quý.” Vì nếu cứu người là mình sẽ chuốc họa vào thân. Lúc còn học trung học, con cùng một người bạn đã cứu vớt một người sắp chết chìm dưới nước; nếu y theo phong tục của Đài Loan, chúng con nhất định phải cần ăn cho được món canh mì hầm giò heo tức là thức ăn làm cho bớt sợ hãi, nhưng chúng con không có ăn. Theo tình huống đó, chúng con có bị bệnh hoạn hoặc bị tổn hại gì không?

ĐÁP: Không có đâu, quý vị vì có lòng muốn cứu người, nên không có gì là không tốt cả. Máy thứ phong tục tập quán đó đều là do bọn tà ma ngoại đạo nghĩ ra. Cũng như Hồ Hoàng Tiên nào đó, bày đặt ra để giải quyết vấn đề, rồi truyền tới truyền lui mà thành ra loại phong tục này. Mình không thể thấy chết mà không cứu. Sao có thể thấy chết mà không chịu cứu cho được chứ?

HỎI: Sư Phụ có gặp ma chưa?

ĐÁP: Tôi cũng sẽ không trả lời những câu hỏi tương tự như vậy đâu. Tại sao? Vì nếu tôi nói “tôi thấy” thì quý vị cũng đâu có thấy; còn nếu tôi nói “tôi không thấy” thì quý vị lại nghĩ rằng “tôi thấy”. Cho nên không thể giải quyết vấn đề này được.

HỎI: Có bài Chú nào niệm lên để khiến cho ma quỷ bỏ đi không?

ĐÁP: Các bài Chú đều có oai lực không thể nghĩ bàn. Nhưng không phải ma quỷ sợ các bài Chú, mà vì trong tâm chúng ta không có hình bóng của ma quỷ. Một khi niệm Chú, trong lòng mình cảm thấy như có chỗ che chở và nghĩ: “Mình niệm Chú này thì tất cả ma quỷ đều sẽ sợ hãi,” vì vậy mà ma quỷ gì cũng chẳng còn. Thật không sai, niệm Chú tức nhiên sẽ có linh cảm.

HỎI: Phải chăng có loại ma quỷ không sợ các bài Chú?

ĐÁP: Là loại quỷ đại lực, quỷ có thể lực lớn.

HỎI: Mình đâu có xâm phạm nó, tại sao nó lại xâm phạm mình?

ĐÁP: Đó đều là do tiền nhân hậu quả cả và nó giống như cái lưới, là lưới nghiệp đan kết với nhau đấy!

HỎI: Nếu như lưới nghiệp cứ tuần hoàn không chịu dừng lại, vậy thì nghiệp kia đến bao giờ mới có thể ngừng dứt được?

ĐÁP: Thì chừng nào các vị hiểu ra, bao giờ các vị thành Phật, tức lúc đó quý vị mới dứt hết nghiệp. Nếu quý vị lúc nào cũng hồ đồ thì bao giờ mới dứt hết nghiệp đây?

HÒA THƯỢNG HỎI: Quý vị cảm thấy mắng người là tốt hay lạ Phật là tốt?

ĐÁP: Có lúc mắng người cũng tốt vậy.

- Trong tình trạng như thế nào thì mắng người là tốt?

- Khi người đó làm lỗi.

Ai làm lỗi?

- Người bị mắng đó?

Người bị mắng đó là vợ hay là con của chú phải không?

- Dạ phải. Nhưng có lúc con làm lỗi, bị người ta mắng con cũng thấy thoải mái.

- Cái lý luận đó không phải là chuyện ở đây. Ý nói rằng vô duyên vô cớ, chú có thể nào la mắng người không có quan hệ với chú không?

Có lúc bực mình thì con cũng có thể lắm. Như đang đi đâu đó, nếu có người đụng nhằm con, mà con cũng không quen biết người đó, con bèn la hấn rằng: Ê, sao không chịu mở to mắt ra mà nhìn đường đi hả!

- Phải nhẫn nại một chút, chớ nên giận dữ như thế. Sư Phụ, không phải là con muốn tranh cãi với Ngài đâu.

- Nếu có sức thì con cứ việc tranh cãi với ta một trận đi nào. Khá lắm đấy!

HỎI: Ngài có hút thuốc không?

ĐÁP: Bởi vì chú đã hút thuốc qua, cho nên cũng coi như là tôi đã hút thuốc vậy!

HỎI: Chắc Sư Phụ biết Hoàng Đại Tiên ở Hồng Công chớ gì, ông ta là Bồ Tát gì vậy?

ĐÁP: Hoàng Đại Tiên ở Hồng Công chỉ là một vị tiên, và cũng rất linh. Ông ta chuyên độ loại người vô trí. Đối với người vô trí, nếu mình nói đạo lý cao sâu thì họ không hiểu nổi mà chỉ cần thi thố một vài trò ảo thuật con con là sẽ họ tin ngay.

HỎI: Ngồi thiền mà bị đau thì phải làm sao?

ĐÁP: Đau à! Quý vị nên biết rằng càng đau thì càng tốt, vì nếu không qua được cửa ải này thì lúc nào nó cũng đau đớn cả. Chúng ta đừng nên quá nghe lời nó, mà bắt nó phải nghe lời mình. Mình phải tự làm chủ mới được. Chúng ta biết rằng thân thể này là do tứ đại giả hợp mà thành, chứ không có cái gì là thật hết, nên có đau một chút cũng không sao đâu. Vì nếu chết rồi mà mình vào địa ngục hỏa sơn, bị lửa thiêu đốt thì càng đau nhức hơn so với cái đau ngồi thiền này, vậy phải làm sao? Bây giờ mình còn có thể tự làm chủ được, nên dù có đau một chút thì cho nó đau đi, đến khi nó thông khí huyết rồi thì mình sẽ không còn đau nữa.

HỎI: Có ai tự lạy mình không?

ĐÁP: Tự mình lạy ai vậy? Vẫn còn có tự mình sao? “Năng lễ sở lễ tánh không tịch” là không đó, cho nên các vị chớ có chấp dính vào nó.

HỌC SINH HỎI: Con có thắc mắc, xin Hòa Thượng làm cho con sáng tỏ. Một người đang lúc ngồi thiền, vậy ai ngồi thiền hoặc người tọa thiền là gì?

ĐÁP: Con tự tìm hiểu đi! (You find out!)

HỌC SINH HỎI: Ngài bảo là trong lúc ngồi thiền, chúng ta nên chịu đựng các cảm thọ, bởi vậy con cảm thấy có điều kỳ lạ. Là tại con có thể bộc lộ các cảm thọ ra ngoài được không? Hay là cứ kiềm giữ ở bên trong? Nhưng có khi chất chứa nó ở bên trong thì sau đó con cảm thấy như muốn nổ tung ra. Vậy chúng con phải làm thế nào?

ĐÁP: Nhẫn chịu là phải xem nó như không, như không có nó, chứ không phải cất giấu nó ở bên trong. Con dẫu nó ở trong để làm cái gì? Con chất chứa mấy thứ rác rưởi đó để làm chi? Phải quên nó đi! Nếu mãi đè nén ở bên trong thì so với mấy thứ dơ bẩn, nó còn bẩn thỉu hơn nhiều! Oai lực của bom nguyên tử dù lớn mạnh, nhưng so ra nó còn dữ dội hơn cả bom nguyên tử nữa. Nếu con không sợ tan thân nát thịt thì cứ cất giữ nó lại đi! Thật đáng sợ! Đáng sợ quá!

HỎI: Xin hỏi, Sư Phụ nghĩ thế nào về những lời dự đoán như: Vào cuối thế kỷ này hay đầu thế kỷ sau, nhân loại sẽ bị hủy diệt bởi một trận thiên tai lớn.

ĐÁP: Vậy, thế kỷ sau con đừng trở lại. Con lo rầu ba cái chuyện đó để làm gì? Có thể con nhớ được chuyện xảy ra ở thế kỷ này nhưng đến thế kỷ sau, con sẽ quên mất thôi.

Ví dụ như bây giờ con nhớ để hỏi về vấn đề này, nhưng đến thế kỷ sau thì con lại quên hết những chuyện đã biết được ở thế kỷ này rồi. Vậy có lợi ích gì chớ!

HỎI: Xin hỏi, Pháp sư Khoan Tịnh có phải là đệ tử của Ngài Hư Vân không? Quyển “Cực Lạc thế giới du ký” do Pháp sư Khoan Tịnh viết, có thật là như vậy không?

ĐÁP: Pháp sư Khoan Tịnh đó à! Ở chùa Nam Hoa (Trung Quốc) tôi có biết qua vị Pháp sư này. Lúc đó Pháp sư còn là một chú bé. Tôi cũng không biết Pháp sư có phải là đệ tử của Ngài Hư Vân hay không nữa? Điều đó là tự Pháp sư nói ra, chớ tôi không có nghe Lão Hòa Thượng nói qua, mà tôi cũng không có hỏi Lão Hòa Thượng về việc này. Bởi vậy tôi không dám mạo muội trả lời câu hỏi đây. Nhưng “Cực Lạc thế giới du ký” vốn chỉ là chuyện ngụy tạo mà thôi!

HỎI: Xin thỉnh giáo Hòa Thượng về vấn đề liên quan đến xá lợi. Có người nói đó là đá sỏi, có người nói có khi từ một viên

nó biến thành hai viên, hoặc có khi nó sẽ biến mất. Xin Ngài giải thích?

ĐÁP: Những vị tu hành trì giới thì mới có xá lợi như không sát sanh, không trộm cướp, chủ yếu là không tà dâm. Vì không tà dâm nên mới không bị mất cái bảo quý trong thân. Vậy cái “bảo quý” đó là gì? Tôi tin là mỗi người đều tự biết cả. Cái gì là sanh mạng căn bản của chính mình? Tôi cũng không cần phải nói quá nhiều như vậy.

Nếu quý vị không có hành vi tà dâm, tự nhiên sẽ có xá lợi chiếu sáng rực rỡ và còn cứng rắn hơn cả kim cương. Về việc người ta nói một viên xá lợi biến thành hai, đó là lời đồn đãi của một số người. Bởi tôi không có học hóa học, không có thực nghiệm qua và tôi cũng không có thí nghiệm về xá lợi ra làm sao, cho nên tôi không có kinh nghiệm này. Tôi chỉ có thể bảo cho quý vị biết là “nếu giữ giới luật thì sẽ có xá lợi, còn không giữ giới luật thì không có xá lợi,” vậy thôi!

- Ý Ngài nói rằng: Nếu muốn có xá lợi thì bản thân mình phải thanh tịnh, phải không?

- Đúng vậy, phải sống độc thân, không nên thân cận nữ giới. Nếu gần gũi người nữ, e rằng có xá lợi nhưng lại là miếng chai đó.

- Vậy người nữ cũng không được gần gũi người nam, phải không?

- Đúng vậy! Cũng giống như thế. Cho nên trong Phật giáo, người xuất gia không được kết hôn, không được lãng nhãng mà

phải nên đốc thúc nhau tu hành. Nếu có những hành vi không đúng đắn tức là không giữ giới luật. Người tu hành nhất định phải rõ ràng đâu ra đó đối với vấn đề nam nữ; nếu không rõ ràng tức là đã lẫn lộn mắt cá với hạt châu rồi.

HỌC SINH HỎI: Xin Ngài chỉ dẫn cho con vài phương pháp ngồi thiền để con được hiểu rõ thêm giáo lý đạo Phật và các tôn giáo khác mà con đã từng học tập.

ĐÁP: Muốn ngồi thiền thì trước tiên con phải học ngồi và ngồi chịu đòn, vì con sẽ cảm thấy đau nhức giống như bị đánh đòn vậy. Nếu con có thể nhẫn chịu được cái đau thì đó mới gọi là ngồi thiền. Ở đây bao gồm luôn cả lúc không ngồi thiền. Như có người đánh mình, chửi mình, mình cũng phải nhẫn chịu. Nói tóm lại, làm sao “bát phong” thổi mà bất động thì mình mới có thể ngồi ngủ không nghiêng ngả được.

HỌC SINH HỎI: Xin Ngài nói cho chúng con biết sự khác biệt giữa nhẫn và nại, chúng có giống nhau không? Hoặc giả tánh “nại” có khác với sự “nhẫn” chịu tức là chịu đựng không?

ĐÁP: Nại là có tánh nại, không nổi nóng, bùng nổ giống như bom nguyên tử. Chẳng hạn như ngồi thiền mà mình không nhẫn chịu được cái đau tức là không thể nhẫn nại. Nhẫn và nại cũng tương tự như nhau, không khác gì nhiều. Nhẫn được thì mình cũng nhẫn; nếu không thể nhẫn, mình cũng nên nhẫn thì bom nguyên tử mới không bùng nổ.

Giáo sư Alpinat: Con nghĩ theo tiếng Anh, hai chữ nhẫn nại này có chỗ khác nhau. Như “nhẫn” là endure, phải kiên cường; còn “nại” là patient, nên có tánh tình điềm tĩnh. “Nhẫn” thì thường biểu hiện qua sự chịu đựng ở thân và “nại” là tánh tình nhu hòa, tùy thuận.

HỎI: Làm sao để cải thiện mối quan hệ giữa con người với nhau, nhất là tại công sở làm việc tránh chuyện người khác nói xấu sau lưng mình?

ĐÁP: Nếu con không làm chuyện gì xấu thì người mà nói xấu con là không đúng rồi. Nhưng nếu con đã làm điều sai quấy thì đó là mục tiêu để cho người ta bàn luận tào lao, mà họ càng nói xấu về con nhiều chừng nào thì càng tốt chừng ấy.

HỌC SINH HỎI: Hòa Thượng có thể nào dạy cho con cách tăng cường thêm tâm kiên cố khiến cho ý chí con mạnh mẽ thêm không?

ĐÁP: Làm sao để có tâm kiên cố à? Con muốn có tâm kiên cố để làm gì?

- Tại vì tâm con không đủ kiên cố.
- Ai đã lấy nó đi vậy?
- Thì tự con đây.
- Ở tự nơi con à, vậy có sao con lại hỏi ta?
- Vậy con sẽ tự mình luyện tập.

- Đã ở nơi con rồi thì chỉ cần con quay đầu lại là được. Con chỉ cần đem nó ra là đủ rồi! Con hỏi ta, ta làm sao dạy cho con kiên cố được chớ? Tâm kiên cố của con là của con, tâm kiên cố của ta là của ta, con tới hỏi ta, đó chẳng khác gì hướng ra ngoài mà truy cầu và chẳng khác chi đi hỏi người mù chỉ đường vậy.

- Không nhất định là con mất nó, mà con chỉ muốn tăng cường làm cho nó mạnh mẽ hơn thôi!

Con mất nó lúc nào? Tại sao lúc theo đuổi bạn gái thì con lại kiên cố như thế?

Con hiểu ra rồi! (Đại chúng cười!)

- Lúc đó thì con kiên cố như thế, tại sao nay con lại không kiên cố như vậy?

- Bây giờ thì con có rồi!

HỎI: Lúc trước Ngài có nói rằng, mỗi một tôn giáo đều có chỗ tốt và chỗ xấu của nó. Vậy Phật giáo có khuyết điểm gì?

ĐÁP: Có nhiều khuyết điểm như mắng chửi người, lấy tiền của người làm của riêng mình nè, đó đều là những chỗ thiếu sót! Phật giáo không nên hóa duyên, kêu gọi người ta cúng dường cho riêng mình. Nếu tự mình không cúng dường cho người khác thì ngay cả phước của mình cũng tiêu mất hết.

Trong Phật giáo người xuất gia đều không nên rờ mó đéntiền. Nhưng tại sao trong túi người xuất gia lại có nhiều tiền như vậy. Thật ra, họ ăn ngày một bữa gạo, chỉ ngủ dưới gốc cây

một đêm, không tham tài bảo, trên thân không có vật gì đáng giá, như vậy mà ôm bình bát đi chân không khát thực, được chi ăn nấy, vậy là đủ rồi.

Nhưng tại sao họ lại còn muốn có nhà cao cửa rộng, ở chỗ đẹp đẽ, ăn thức ăn ngon, mặc quần áo tốt, đó là ý gì? Hẳn không phải là những chỗ xấu dở hay sao?

HỌC SINH HỎI: Đối với người không hẳn là Phật tử thì nên học tập cách nhẫn chịu những sự đau khổ do người thân và bạn bè chung quanh họ gây ra như thế nào?

HÒA THƯỢNG: Khổ cái gì?

- Giống như con thích anh chàng đó nhưng anh ta không chấp nhận tình con.

- Tất cả đều là thử thách, xem con sẽ làm sao, xem tôi sẽ làm sao, xem họ sẽ làm sao; đối diện mà không biết, phải luyện lại từ đầu. Nên thật lòng tự nhận lỗi của mình trong mỗi tình huống khó xử, chớ đừng nói lỗi của người khác. Nếu chúng ta thật tâm nhận mình sai quấy thì đâu cần lo chi đến chuyện người khác đúng hay không đúng. Vì họ sai tức là mình sai, họ không đúng tức là mình không đúng, đồng thể gọi là đại bi. Chúng ta thường nên có tâm đại từ với người không có duyên với mình. Đồng thể là tấm lòng đại bi. Đối với bất cứ ai, mình cũng đều đối đãi với tấm lòng từ bi, được như vậy thì đâu còn vấn đề gì nữa.

HỎI: Thế nào là tu hành?

ĐÁP: Là thành tâm niệm Phật.

Thế nào là thành tâm?

- Buông xả vạn duyên, luôn nhớ việc sanh tử.

HỌC SINH HỎI: Con là người đạo Do Thái, nhưng trong năm tôn giáo lớn trên thế giới mà Hòa Thượng nói thì không có đạo Do Thái. Con muốn biết làm thế nào để Phật giáo có thể hợp tác với Do Thái giáo?

ĐÁP: Do Thái giáo là Phật giáo, Thiên Chúa giáo cũng là Phật giáo, bất quá đổi thang nhưng không đổi thuốc, đổi tên chứ không đổi ý. Tôi nghĩ rằng, tôn giáo nào cũng không là tôn giáo, mà chỉ là sự biến hóa của nhân tánh con người. Cho nên tôi thấy tôn giáo nào thì tôi là người của tôn giáo đó.

HỎI: Phiền não tức Bồ Đề là sao?

ĐÁP: Nếu như con không biết, vậy có thể con sẽ sanh thêm một mớ phiền não nữa! Điều này không có chi để học, cũng chẳng có chút khó khăn gì, dễ như trở bàn tay thôi! Mình ở bên này là phiền não, nếu lật qua bên kia thì là Bồ Đề, đây cũng giống như băng và nước mà thôi!

HỎI: Có gì khác biệt giữa việc cùng tu ở chùa và tự tu ở nhà? Nếu ở chùa mà khởi tâm phiền não thì sao?

ĐÁP: Nếu ở trong chùa mà biết dụng công thì cũng là tu hành và ở nhà mà biết dụng công thì cũng là tu hành. Nếu có thể

kiềm chế tâm mình lại một chỗ, thì không có việc gì mà không thành. Nếu không làm được như vậy, dù chúng ta ở nhà hay ở chùa đi nữa cũng đều là uổng công vô ích.

HỎI: Làm bậc cha mẹ trong gia đình, con nên dạy dỗ con cái như thế nào để chúng nó biết rõ về giá trị của việc thọ trì năm giới.

ĐÁP: Phương pháp tốt nhất là trước tiên quý vị nên tự mình giữ giới, rồi mấy đứa nhỏ cũng sẽ học theo gương của quý vị. Khi chúng thấy cha mẹ thích giữ giới, tự nhiên chúng sẽ không hoài nghi về giá trị của việc trì giới. Còn một phương pháp tốt khác là quý vị có thể đọc truyện của các bậc cao tăng đại đức cho chúng nghe. Như chuyện các vị đại đức xưa nay trì giới luật tu thiện hạnh mà được đại phước báo. Một khi tội nhỏ nghe qua tai tất sẽ in sâu vào tâm thức của chúng. Sau này trưởng thành, chúng cũng sẽ sống một cuộc đời đạo đức mẫu mực và tin nhận phụng hành theo.

HỎI: Chúng ta không nên sử dụng áo da, giày da, túi da hay các đồ vật có sự gián tiếp sát sanh, phải không?

ĐÁP: Đúng vậy! Thì cũng giống như có người muốn quyên hiến các bộ phận trong thân sau khi chết. Nhưng khi người đó chết rồi cũng có thể y không muốn hiến nữa mà còn muốn lấy trở lại, nói rằng, chỉ vì nhất thời hờ dờ nên mới muốn quyên hiến đó thôi! Vậy chúng ta phải làm sao đây?

HỎI: Mục đích chủ yếu của ngôi thiên là gì?

ĐÁP: Ngôi thiên có lợi ích về nhiều phương diện. Bất luận các vị còn đi học, đi làm hoặc nội trợ việc nhà, việc ngôi thiên mỗi ngày sẽ giúp quý vị tăng thêm sức tập trung, giảm đi các áp lực của cuộc sống và thân thể lại còn thêm phần mạnh khỏe. Nếu quý vị thật sự muốn mở mang trí huệ và giải thoát thì lại càng nên tập thành thói quen, rồi hành trì một cách thường xuyên mới có thể thật sự đạt đến cái gọi là liễu sanh thoát tử được.

HỎI: Là đệ tử của Phật, nếu đã thọ Năm giới và Bồ Tát giới thì phải cẩn thận trì giữ giới điều và ăn chay một cách triệt để, phải không?

ĐÁP: Đương nhiên rồi! Nếu không giữ giới thì thọ giới để làm gì?

HỎI: Tại sao có con chim nhỏ đậu trên tay Sư Phụ mà nó không chịu bay đi?

ĐÁP: Bởi vì tôi không có tâm sát sanh.

HỎI: Sau khi được nghe Phật Pháp, con hết lòng học tập theo, nhưng bạn bè cùng những người thân chung quanh còn chưa biết gì về Phật Pháp, họ cho rằng con đã mê nặng và bị tẩu hỏa nhập ma rồi. Vậy lúc này con có nên thể hiện lòng từ bi, thuận theo trần tục, đồng chịu sống trong trần lao với họ, hay là

cứ ngậm đắng nuốt cay, ghi lòng tạc dạ rằng, tự mình hãy cố gắng vượt thoát khỏi biển khổ sanh tử? Xin Ngài chỉ dạy cho con.

ĐÁP: Con nên làm ngọn đuốc tỏa sáng trước cơn gió lốc, thổi vàng ròng trong ngọn lửa đỏ hừng, nêu cao tinh thần bất khuất kiên cường, như thế mới là một đệ tử chân chánh.

HỎI: Hiện có người đến tuyên truyền với con về Nhật Liên giáo của Nhật Bản. Họ nói rằng, đó cũng thuộc một loại Phật giáo, nhưng họ chỉ nói về kinh Diệu Pháp Liên Hoa thôi. Không biết Hòa Thượng có rõ về đạo Nhật Liên này hay không?

ĐÁP: Tôi không trả lời câu hỏi này, vì nếu trả lời câu này là nói ra những chuyện giống như công kích người khác. Tuy họ là người Nhật, nhưng tôi cũng không muốn làm tổn thương đến lòng tự tôn của họ.

HỎI: Phật giáo bảo rằng: “Chúng sanh đều có Phật tánh” nhưng tại sao chúng sanh lại lầm lạc như thế và mãi đến nay vẫn còn phải chịu khổ sở?

ĐÁP: Chúng sanh đều có Phật tánh, nhưng chúng sanh cũng có quỷ tánh, thiên tánh, súc sanh tánh, Bồ Tát tánh. Các tánh này chúng sanh đều có đủ cả, nhưng chúng sanh chỉ biết đi xuống chứ không biết đi lên. Cho nên nói: “Quân tử thượng đạt, tiểu nhân hạ đạt” là vậy. Chúng sanh tham đắm những gì có hình, có tướng trên thế gian này như ăn uống, vui chơi. Họ cho rằng

những thứ đó là thật, còn cái khoái lạc thật sự của tự tánh thì họ tuyệt nhiên không nhận ra.

Vì vậy, “thiện ác” vốn là hai đường, nhưng tu thì vẫn tu, tạo nghiệp thì cứ tạo nghiệp. Quý vị nói chúng sanh đều mê lầm, nhưng kia vẫn có người không bị lầm mê. Vẫn có người tu hành một cách chân thật, cũng có người khổ nhọc vùi đầu làm công quả. Bởi vậy quý vị không nên nói rằng, hết thảy chúng sanh đều bị mê lầm.

HỎI: Gần đây con nghe có người nói như: “Chúng ta có thể đắc đạo, khai ngộ trước rồi sau mới ra công tu hành; chỉ cần các vị tới chỗ của tôi để tôi gia trì là quý vị có thể lập tức khai ngộ, chứng quả ngay và sau đó trở về nhà mà cố gắng tu hành.” Con nghe như vậy cảm thấy kỳ lạ quá, bởi vì xưa nay con đều nghe nói là trước tu hành, rồi sau mới khai ngộ chứng quả. Thịnh Hòa Thượng giải thích cho con về cái loại luận điệu trái ngược này.

ĐÁP: Loại lý luận này huyền diệu lắm đấy! Bởi vì tôi chỉ hiểu cái đạo lý rất bình thường, cho nên các đạo lý quả huyền diệu thì tôi không sao hiểu nổi!

HỌC SINH HỎI: Con có câu hỏi quan hệ đến dục vọng. Xin thỉnh Ngài chỉ dạy cho con về sự khác biệt giữa cái tham dục đúng và cái tham dục sai lầm?

ĐÁP: Nếu con tự tư ích kỷ là không đúng, còn nếu không tự tư ích kỷ mới là đúng. Làm chuyện hợp lý là đúng, không hợp với chân lý là không đúng. Làm chuyện chỉ riêng mình có lợi là không đúng, làm chuyện có ích cho người là đúng. Còn nếu nghiên cứu sâu thêm một bước nữa thì tôi không biết à!

Mình có dục vọng mà dám biểu lộ cho mọi người đều biết là đúng; còn có dục vọng mà lo sợ người ta biết được tức là không đúng. Ý nói là mình làm việc gì mà ai ai cũng cho là hợp lý thì đó là đúng, như thế gọi là “kiến đắc nhân” dám gặp người. Còn nếu mình làm chuyện không hợp lý, sợ mọi người biết; đó là không đúng.

Ban ngày giả làm người thì không đúng, tối giả làm ma cũng không đúng. Hoặc như đã trộn trấu mà lại còn ngâm nước; như bán gạo, lớp trộn trấu, lớp ché thêm nước thì đều là không đúng. “Thiên lý hòa nhân dục một ly khai đa viễn,” nghĩa là lý trời và ý người không cách xa bao nhiêu, chỉ từ trong một niệm thôi!

HỎI: Xin Hòa Thượng giải thích, có người nói lúc ma nhập vào thân thì họ lại chính là Bồ Tát Quán Thế Âm nhập vào. Vậy là sao?

ĐÁP: Tôi không phải là Quán Thế Âm Bồ Tát, tôi cũng không phải là quỷ nên tôi không biết về vấn đề này.

HỎI: Nếu quy y với Hòa Thượng thì phải lạy Phật mười ngàn lạy. Có phải nhất định là chúng con phải lạy đủ mười ngàn lạy trước khi quy y, hay là sau khi quy y rồi mới từ từ lạy cho đủ?

ĐÁP: Mười ngàn lạy này có thể quy y xong rồi từ từ mà lạy. Lạy xong một vạn lạy, quý vị cũng có thể lạy thêm một trăm vạn lạy, một ngàn vạn lạy nữa đều được cả, không có giới hạn gì hết!

HỎI: Chúng con thọ giới rồi thì nhất định phải ăn chay trường phải không? Nếu vì hoàn cảnh không thuận tiện thì con có thể “ăn rau bên thịt” không?

ĐÁP: Nếu con thành tâm đến mức như ngài Lục Tổ thì có thể “ăn rau bên thịt,” còn như không đến được trình độ của Lục Tổ Đại sư thì tốt hơn vẫn là bớt ăn thịt lại.

HỎI: Hiện nay trên thế giới sao có lắm tai nạn như thế? Như tai nạn máy bay, hàng không xảy ra nhiều hơn so với năm rồi, đó là quả báo gì vậy?

ĐÁP: Vì sự nóng giận của con người quá lớn và sự sát sanh cũng quá nhiều đi!

HỎI: Xin hỏi Pháp sư, cư sĩ như chúng con có thể cúng thí thực không?

ĐÁP: Cư sĩ có ăn cơm không? Nếu cư sĩ có thể ăn cơm, người xuất gia cũng có thể ăn cơm; cư sĩ có thể mặc quần áo,

người xuất gia cũng có thể mặc quần áo; cư sĩ cần ngủ nghỉ, người xuất gia cũng cần ngủ nghỉ. Ăn mặc, trú ngụ, hành động; những gì người xuất gia tu người tại gia cũng có thể tu, nhưng các vị không được nói gạt người ta như: “A, tôi đang thí thực đây!” Rồi ở đó mà bắt chước điệu bộ thầy tu để thâm góp của cúng dường. Bất luận người cư sĩ làm gì đi nữa cũng không được thâm nhận của cúng dường.

Cư sĩ làm Phật sự như tụng kinh cho người cũng không được nhận tiền. Họ làm tất cả các việc Phật sự đều không được thâm tiền. Nếu quý vị không vì lợi ích cho riêng mình thì làm bất cứ Phật sự gì cũng được; còn nếu vì lợi ích cho riêng mình thì bất cứ Phật sự gì cũng không được làm. Tại vì các vị vẫn chưa xuất gia mà làm vậy tức là quý vị nương dựa vào Phật giáo để có cơm ăn, áo mặc đây.

HỎI: Sao gọi là “Pháp pháp bất tương tri?”

ĐÁP: Câu này mà cũng muốn hỏi sao? Pháp pháp bất tương tri tức là các pháp không biết nhau! Quý vị nói đi, pháp có biết không? Quý vị nói, pháp có tri giác không?

HỎI: Cha mẹ con đã chết lâu rồi, phận làm con trai, con đã nhiều lần tham gia các pháp hội cầu siêu độ. Thỉnh hỏi Sư Phụ, làm sao biết được nếu cha mẹ con đã siêu thoát? Khi cha mẹ con siêu thoát rồi thì sẽ sanh về cảnh giới nào?

ĐÁP: Chú nên hỏi người nào biết về việc này thì hơn, tôi là một người không biết chi nên không thể trả lời câu hỏi của chú, cũng bởi tôi không có loại học vấn này.

HỎI: Thịnh Hòa Thượng khai thị. Con biết là người Hoa dù ở chỗ nào, kể cả ở Mã Lai cũng đều phân năm xẻ bảy. Theo quan điểm của Phật giáo thì chuyện đó rất cuộc là sao?

ĐÁP: Giúp đỡ người khác, giúp đỡ quốc gia khác, nếu nói về phương diện này thì họ không tốt; nhưng nếu nói theo phương diện khác thì họ lại tốt. Thí dụ như ban ngày mình có thể làm việc, chiều tối thì được nghỉ ngơi. Nếu quý vị nói nghỉ ngơi là không đúng thì chiều tối cũng phải làm việc luôn, vậy mệt chết đi! Tuy họ không đoàn kết, mà phân chia tứ tán, nhưng đến lúc giúp người đủ rồi thì họ cũng sẽ đoàn kết với nhau.

Vậy cũng chẳng sao, vì vật tới cực điểm sẽ phản hồi lại và khi hết con bĩ cực sẽ đến hồi thái lai. Lúc phản ngược là lúc động của đạo, mà lúc yếu mềm phải biết dùng tới đạo. Nếu quý vị có thể ở mặt trái của vấn đề mà tìm ra chỗ tốt của nó thì “Everything is OK, No problem!” Nghĩa là mọi chuyện đều êm xuôi, không có vấn đề gì hết.

HỎI: Làm sao để lia khổ được vui và liễu sanh thoát tử?

ĐÁP: Quý vị không khổ tức là vui rồi! Còn quý vị không tử (chết) tức là sanh (sống) đó!

Sự sự đơ hảo khí, Tì khí nan hóa liễu. Chân năng bất sanh khí, Tụu đắc vô giá bảo. Tái yếu bất oán nhân, Sự sự đơ năng hảo. Phiền não vĩnh không sanh, Oan nghiệt tông ra trao? Thường thủ nhân bất đối, Tụu thị tự kỷ khổ mọc liễu. Nghĩa là: Mọi sự đều bỏ được, Nóng giận lại khó trừ. Nếu thật không nổi nóng, Tức được vật vô giá. Không còn oán ghét người, mọi việc đều tốt đẹp. Phiền não mãi không sanh, Oan nghiệt tìm đâu ra? Cứ thấy người không đúng, mình sẽ khổ dài dài.

Nếu cứ mãi thấy người ta không đúng tức là tự làm khổ mình đấy. Nếu không muốn khổ thì quý vị nên nhìn thấy ai nấy cũng là Phật cả. Chuyện rất đơn giản và gần gũi vậy thôi mà quý vị cũng làm không xong.

HỎI: Vừa rồi Hòa Thượng có nói rằng: động vật ăn các loại thực vật bị không khí ô nhiễm nên trong thân chúng sẽ sanh ra chất độc tố, vậy con người ăn thực vật rồi cũng sẽ sanh ra các độc tố đó phải không?

ĐÁP: Không những chỉ trúng độc tố mà còn có thể chết nữa đó! Nếu quý vị không tin thì cứ thử xem!

HỎI: Trong Phật Pháp có cái gọi là pháp Tây Tạng nam nữ song tu không?

ĐÁP: Quý vị muốn biết nhiều như vậy để làm gì? Có phải là đã ăn quá no rồi không?

HỎI: Thỉnh Hòa Thượng giải thích bài kệ của Tô Đông -
Pha như sau:

Khê thanh tận thị quảng trường thiết.

Sơn sắc vô phi thanh tịnh thân.

Dạ lai bát vạn tứ thiên kệ.

Tha nhật như hà cử thị nhân.

ĐÁP: Nếu con muốn học theo Tô Đông Pha thì đừng tới hỏi tôi, mà hãy hỏi Tô Đông Pha đi. Đó là các vọng tưởng của ông hiện ra đây. Tôi không có mộng mơ như thơ của Tô Đông Pha và tôi cũng không có vọng tưởng của Tô Đông Pha thì tôi làm sao biết được vấn đề đó?

HỎI: Chúng con xuất gia rồi thì có thể tôn bái Ngài làm thầy được không?

ĐÁP: Quý vị không tôn bái, thì tôi cũng đã là thầy rồi!

Nếu quý vị nghĩ rằng, tôi có thể làm Sư Phụ quý vị, dù không tôn bái, tôi cũng là Sư Phụ của quý vị. Nếu quý vị không tu hành, dù cho quý vị có tôn bái tôi đi nữa, tôi cũng không phải là Sư Phụ của quý vị đâu.

HỎI: Trong văn Đại Sám Hối có câu: “Tánh tướng Phật pháp cập Tăng-già. Nhị đế dung thông tam muội ấn.” Chúng ta nên giải thích hai câu này ra sao?

ĐÁP: Quý vị muốn tu hả? Nếu không muốn tu thì đừng nên hỏi; còn như muốn tu thì không được tùy tiện hỏi và phải

thận trọng về việc này. Quý vị không biết tôn trọng giáo pháp mà cứ lo học mấy thứ khẩu đầu thiên đó để làm gì?

HỎI: Bồ Tát đã là những người tu hành để cầu thành Phật. Cho nên nói Bồ Tát Quán Thế Âm là một vị Bồ Tát. Nhưng Phật Thích Ca Mâu Ni đã thành Phật rồi, vậy tại sao trong Phẩm Phổ Môn muốn chúng ta niệm Quán Thế Âm Bồ Tát cho nhiều mà ít niệm Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật? Lẽ ra chúng ta nên học tập nhiều thêm với đức Phật mới phải chứ!

ĐÁP: Nếu quý vị muốn niệm “Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật,” dù Ngài bảo quý vị niệm ít, quý vị cũng có thể niệm nhiều. Nếu quý vị không muốn niệm “Quán Thế Âm Bồ Tát” thì dù Ngài có bảo quý vị niệm nhiều, quý vị cũng có thể niệm ít mà.

HỎI: Phật Nhật Bản là Phật gì vậy?

ĐÁP: Thì là Phật Nhật Bản!

HỎI: Xin hỏi Sư Phụ, hiện nay có một số tu sĩ lại tham gia vào chánh trị, vậy Ngài thấy việc đó như thế nào? Người xuất gia có thích hợp làm chánh trị không?

ĐÁP: Người xuất gia không được làm chánh trị, nếu muốn làm chánh trị thì đừng nên xuất gia. Tôi chỉ nói hai câu này thôi!

HỎI: Làm bậc cha mẹ, chúng con nên khuyến khích con cái tu hành như thế nào? Có phải là cho chúng tu tập ngay từ lúc nhỏ, hay phải đợi đến khi tuổi chúng thích hợp thì mới tu hành?

ĐÁP: Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Nếu quý vị làm tốt, tội nhỏ cũng sẽ học theo. Còn quý vị làm không tốt, như bậc làm cha mẹ mà không tốt, con cái cũng học xấu theo. Ví như cha mẹ từ sáng đến tối cứ nghĩ đến chuyện buôn bán thuốc phiện, vậy tội nhỏ nhất định sẽ hút xách nghiện ngập, bởi vì chúng quá gần gũi với mấy thứ đó đi.

HỎI: Có phải Ngài cũng là Sư Phụ kiếp trước của con không?

ĐÁP: Con hỏi vậy, chúng tỏ rằng con không tin và còn hoài nghi chớ gì!

HỎI: Khẩn cầu xin Sư Phụ ở mãi trên đời.

ĐÁP: Tôi đâu có nói là tôi muốn đi đâu? Chuyện này đã được định sẵn trước rồi!

ĐỆ TỬ: Con muốn lập một bài vị cầu nguyện cho Hòa Thượng được trường thọ.

ĐÁP: Nếu như tôi cần người khác giúp cho, vậy tôi còn giúp đỡ được ai nữa đây?

HÒA THƯỢNG: Có phải là con hay mắc cỡ lắm không?

ĐÁP: Dạ phải.

Con hay mắc cỡ là bởi con có tướng ngã. Kinh Kim Cang nói: Chúng ta không nên có ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng và thọ giả tướng.

- Con rất sợ bị Sư Phụ la mắng. - Tôi có la rầy con bao giờ chưa?

- Dạ chưa!

- Nếu như có người mắng con thì con nên cười.

HỎI: Thế nào là bớt dục vọng?

ĐÁP: Nếu muốn bớt dục vọng thì chúng ta cũng nên đoạn dứt cái ái đi. Chúng ta nên biết dục niệm là làm tiêu hao trí huệ của con người. Nếu mình không có dục niệm thì trí huệ của mình sẽ ngày càng tăng trưởng; còn nếu có dục niệm thì mình sẽ ngu si càng ngày càng nặng. Tại sao chúng ta có dục vọng? Bởi vì chúng ta ăn quá ngon, ăn quá nhiều thứ dinh dưỡng nên mới sanh ra nhiều dục vọng. Vì chúng ta không thể chống cự khi nó khởi lên, cho nên không cách gì khống chế dục niệm. Người có nhiều dục niệm thì không nên ăn nhiều thịt, không nên ăn nhiều củ hành, tỏi, hẹ. Mấy thứ có chất dinh dưỡng thì bớt lại, ăn chút chút là được rồi. Người có dục niệm nhiều là bởi ăn quá ngon; nếu như nửa năm không ăn cơm, nhất định là họ sẽ không còn dục vọng nữa.

HÒA THUẬN: Tôi, xin hỏi mọi người, con người chúng ta ăn để sống hay là sống để ăn?

ĐỆ TỬ: Chúng ta ăn để sống.

- Sống để làm gì?

- Cầu trí thức.

- Cầu trí thức để làm gì?

Vì mục đích thành tựu về mặt tinh thần cho chính mình.

- Không sai! Chúng ta ai nấy đều nên cầu trí huệ, phải có trí huệ; có đại trí huệ mình mới không hồ đồ. Vì sao chúng ta cứ làm những chuyện hồ đồ như vậy? Bởi vì mình không có trí huệ. Đó là vấn đề căn bản đấy. Phật cũng vì cầu trí huệ nên mới có thể thành Phật. Chúng ta nên làm những chuyện có công cho đời, có đức cho dân, có lợi cho toàn nhân loại. Vì đó là thiên chức của con người, nhiệm vụ con người phải là như thế, chứ không phải là để ăn cơm.

HỎI: Xin hỏi Hòa Thượng, Ngài Panchen Blama (Ban Thiền Lạt Ma) chết rồi, vậy đối với Phật giáo Trung Quốc có ảnh hưởng gì không?

ĐÁP: Tôi không trả lời câu hỏi này đâu. Nếu không biết chính xác thì tôi tuyệt đối không thể quyết đoán một cách bừa bãi được. Chúng ta không nên phê bình về chuyện này. Mặc dù ăn no rồi mà không có chuyện gì làm đi nữa, tôi cũng không muốn đem chuyện này ra để đàm luận đâu.

HỎI: Sư Phụ, con làm sao tu đây?

ĐÁP: Trong cuộc sống con người, cứ một mực dững mãi tinh tấn mà không sanh tâm cống cao ngã mạn.

HỎI: Tại sao các đệ tử của ngoại đạo không chịu nghiên cứu Kinh Lăng Nghiêm?

ĐÁP: Vì Kinh Lăng nghiêm là cái gương chiếu yêu ma, một khi nhìn vào gương này thì cái tủy của chúng sẽ hiện nguyên hình.

HỎI: Con đã đọc qua rất nhiều sách Phật giáo nhưng thấy không giống như Phật giáo mà Hòa Thượng giảng dạy, nhất là về pháp song tu trong Mật giáo lại hoàn toàn khác hẳn với điều Hòa Thượng nói. Xin hỏi loại pháp đó có giá trị gì không?

ĐÁP: Tôi thì không như họ. Quý vị muốn nghe tôi thì nghe, còn muốn nghe theo họ thì nghe. Tôi không muốn so sánh cái này đúng, cái kia không đúng, nên tự quý vị lựa chọn đi. Nhưng Phật không bao giờ bảo rằng: người nào có dục niệm thì có thể thành Phật. Kinh Lăng Nghiêm có nói: “Không trừ tâm dâm dục thì không thể xuất khỏi trần cấu, cũng ví như nấu cát mà muốn thành cơm vậy.”

HỎI: Con nên làm sao để giúp đỡ người khác?

ĐÁP: Nên làm việc thiện trong âm thầm lặng lẽ.

HỎI: Con muốn đặt niềm tin trong Phật giáo, nhưng cha mẹ con tin đạo Thiên Chúa. Nếu con không theo tín ngưỡng của cha mẹ, vậy là con không cung kính cha mẹ phải không? Con nên cư xử như thế nào về vấn đề mâu thuẫn này?

ĐÁP: Con hút xách là không cung kính cha mẹ phải không? Có phải là điều khó xử lắm không? Ta tin rằng con không có hút thuốc phiện nên mới trả lời con như vậy.

HỎI: Chúng con có tâm sân hận, hay có tánh nóng nảy, nhưng nếu chúng con có thể biết vừa phải chừng mực, vậy không phải là tốt lắm sao?

ĐÁP: Nếu có thể biết chừng mực vừa phải thì rất tốt, nhưng e rằng quý vị không thể nào biết vừa phải. Nếu không phải là quá nhiều thì lại quá ít, bởi vì vừa phải thì không có mức giới hạn.

- Tâm sân hận này kể như là chừng mực vừa phải, vậy chúng ta cũng không nên có tâm sân hận phải không?

- Đúng vậy!

HỎI: Nếu A Tu La không phải là đường thiện đạo, vậy tại sao trong ba đường thiện đạo lại cũng có A Tu La?

ĐÁP: A Tu La tuy ở trong ba đường lành, nhưng họ thường thường bị kéo vào trong bốn đường ác thú. Tại sao họ cũng được liệt vào một trong ba đường thiện? Tại vì họ cũng đã lập công. Như giữa đường thấy chuyện bất công là họ liền rút

kiếm ra cứu giúp, nhưng lại quá lỗ đi thôi! Bởi trong thiện có ác, cho nên có lúc A Tu La được liệt vào ba đường thiện, nhưng cũng có khi bị quy nạp vào bốn đường ác.

HỎI: Nếu có người ăn thịt người, vậy y có thể nào biến thành người không?

ĐÁP: Con thử xem sao. Tôi chưa ăn qua người, con cũng chưa ăn qua, nên con hỏi tôi vấn đề này, tôi làm sao biết được? Bởi vậy tôi chỉ có thể nói là con hãy thử coi xem sao!

HỎI: Tại sao tín đồ Cơ Đốc giáo có thể ăn thịt mà tín đồ Phật giáo không được ăn thịt?

ĐÁP: Giáo đồ Cơ Đốc cũng có thể không ăn thịt. Chúng xuất gia trong Phật giáo vốn cũng có người ăn thịt. Phật giáo không có bảo người ta nhất định là không được ăn thịt, và lại còn có ba thứ tịnh nhục có thể ăn nữa. Thiên Chúa giáo cũng không nhất định bảo mọi người hoàn toàn phải ăn thịt, bởi đạo Thiên Chúa cũng có người ăn chay mà

HỎI: Chúng con phải tu hành như thế nào mới có thể thành tựu được đạo nghiệp?

ĐÁP: Nếu chúng ta không sửa đổi tánh tình tập khí của mình thì không thể nào thành tựu đạo nghiệp cho được.

HỎI: Con đã làm rất nhiều việc thiện, nhưng tại sao con bị bệnh đã lâu rồi mà vẫn không khỏi? Xin Hòa Thượng gia trì cho con.

ĐÁP: Niệm Bồ Tát Quán Thế Âm thì sẽ khỏe.

HỎI: Bạc La Hán cũng không thể “hết sanh tử” sao?

ĐÁP: Đó là tự liễu hán, nghĩa là chỉ biết lo cho chính mình “hết sanh tử” mà thôi!

HỎI: Bồ Tát đời đời, kiếp kiếp hóa độ chúng sanh, như vậy không phải là khổ nhọc lắm sao?

ĐÁP: Tuy chúng ta không phải là Bồ Tát, nhưng chúng ta nguyện đời đời kiếp kiếp đều học theo Bồ Tát đạo. Khi chúng ta đạo rồi, chúng ta sẽ không còn khổ nữa. Con người đều là các hình tướng giống nhau trong cùng một tấm ảnh vậy.

HỎI: Thưa Sư Phụ, Ngài ưng ý nhất là chuyện gì và chuyện gì khiến Ngài bất mãn nhất?

ĐÁP: Chuyện tôi ưng ý nhất là giúp đỡ mọi người, là công việc vốn làm cho tôi vui thích. Việc bất mãn nhất là nói dối, như nói tôi sẽ làm nhưng không làm được.

HỎI: Phật giáo phân chia Hiền và Mật thành hai tông, vậy tông nào giúp ích cho chúng sanh hơn? Tu học ở Vạn Phật Thành có phải là Hiền Mật song tu không?

ĐÁP: Nói về Mật và Hiền thì “Mật” đây không phải giống cái Mật như con người chúng ta tưởng tượng. “Hiền” cũng không phải giống cái Hiền như chúng ta tưởng tượng. Trong Phật giáo thì “Hiền” là người người đều hiểu rõ. Như tôi thuyết pháp cho ông A, nhưng ông B cũng hiểu được; thuyết pháp cho ông B, nhưng ông A cũng hiểu ra, đó là “Hiền.” Còn “Mật” là tôi thuyết pháp cho ông họ Trương, nhưng ông họ Lý không hiểu; nói pháp cho ông Lý thì ông Trương không hiểu. Đó gọi là bí mật không định chừng, cũng không phải là nói bí mật để cho người ta không biết. Còn nói gì là song tu, đơn tu, hồ đồ tu hay loạn tu là nói cái gì khác nữa, chứ không phải là nói về các chuyện này.

HỎI: Mật tông và đạo Tin Lành đều nói là có thể kết hôn. Như vậy là không thanh tịnh phải không?

ĐÁP: Tôi không muốn trả lời câu hỏi này. Bởi vì trả lời vấn đề này quý vị cũng không biết họ là thật, hay tôi là thật. Chuyện này có sự tranh luận ở bên trong, tôi không muốn tranh cãi đâu. Tóm lại, nếu muốn chân thật tu hành thì không được kết hôn, cũng không được đồng tính luyện ái, cũng như không được làm chuyện thủ dâm.

HỎI: Con nghe nói rằng, nếu đánh lễ các vị Cao Tăng thì sẽ có công đức và tiêu nghiệp cũ. Xin hỏi có thật vậy không?

ĐÁP: Đúng và cũng không đúng. Nếu vị Pháp sư mà quý vị đánh lễ là người tu hành chân chánh thì quý vị có công đức;

còn nếu đánh lễ vị Sư không có đức hạnh, tương lai vị đó sẽ đánh lễ lại quý vị, bởi vì Sư ấy phải trả nợ cho quý vị.

Tại sao tôi biết chuyện này? Vì tôi biết tôi thiếu nợ rất nhiều người. Cho nên lúc 12 tuổi, tôi đã hướng đến tất cả chúng sanh, bao gồm cả muỗi mòng, trùng, kiến, tôi đều cúi đầu đánh lễ hết. Tôi cũng không hy vọng chúng sẽ phóng hào quang chiếu rọi tôi. Tôi không muốn chờ đợi đâu, bởi nợ nhiều quá thì tôi không thể nào trả cho hết được.

HỎI: Có người nói không có Phật để thành, vậy rốt cuộc thì tu cái gì?

ĐÁP: Nói Phật là có Phật, bắt quá khi thành Phật rồi, chúng ta sẽ không còn chấp trước là có ông Phật nữa.

HỎI: Con thường nghe người ta nói, ngòi thiên có thể xuất hồn. Xét cho cùng, thật ra ngòi thiên là sao?

ĐÁP: Về chuyện ngòi thiên, Hòa Thượng Chí Công có nói rằng: “*Sàm giả dạ dã, cơ giả sáu dã*” tức là người tham ăn vì đói, người đói bị ốm gầy. Quý vị háo ăn là bởi vì đói nên mới tham ăn, bụng đói thì sẽ gầy ốm. Ngòi thiên là làm cho tư tưởng mình tĩnh lặng lại. Mình ngòi mà lúc nó xuất ra là mình liền biết, nó không xuất ra tự mình cũng biết luôn. Nhưng tôi không nghĩ đến chuyện này, tôi không có nghĩ đến chuyện xuất hồn hay không xuất hồn. Khi ăn cơm, tôi cũng không muốn ăn quá nhiều.

HỎI: Thiểu dục tri túc là ít tham muốn và biết đủ; nhưng ít tham muốn như thế nào mới là biết đủ? Như thế nào mới có thể nói là được thỏa mãn thực sự?

ĐÁP: Quý vị không có ham muốn thì sẽ không có tâm tham, không có tâm tham tức sẽ biết đủ! Tại sao quý vị không thỏa mãn? Bởi vì quý vị có lòng tham, tham tức là tham muốn đó.

HỎI: Rau cải tuy không có khí huyết, nhưng khi chúng con làm cải dưa muối thì chúng cũng sẽ không vui và cũng sẽ phản đối. Vậy phải chăng đó cũng là một loại sát sanh? Tuy bảo rằng chúng con ăn thịt là sát sanh, nhưng ăn rau cải thì bất quá chỉ là nhẹ tội hơn một chút, có phải vậy không?

ĐÁP: Ngay cả ăn rau cải mà quý vị cũng cho là sát sanh, vậy thì đừng ăn gì hết có phải tốt hơn không? Khi quý vị hít thở, trong gió cũng có chúng sanh, cũng có sanh mạng của chúng nó. Quý vị uống nước, trong nước lại càng có nhiều sanh mạng hơn. Quý vị ăn đất, trong đất cũng có sanh mạng mà. Như vậy quý vị chỉ có thể ăn lửa thôi, nhưng trong lửa cũng có sanh mạng luôn. Vậy quý vị nói phải làm sao đây?

HỎI: Hiện nay hoàn cảnh chung quanh nhân loại đều bị phá hoại, nếu tất cả động vật chết hết, thế thì hồn của chúng nó sẽ đầu thai về đâu?

ĐÁP: Thì di dân ra nước ngoài! Quý vị không tin à! Như có người Trung Quốc thích nước Mỹ, họ bèn đến Hoa Kỳ rồi nhập tịch để làm người Mỹ; có người Mỹ thích Trung Quốc, họ bèn đi đầu thai làm người Hoa, như vậy không cần phải nhập quốc tịch Trung Quốc. Linh hồn cũng giống như vậy. Quý vị hỏi, chuyện tôi nói có gì là chứng cứ? Bây giờ tôi nói ra đây, tức là chứng cứ nè!

HỎI: Làm thế nào có thể khiến cho các ác nghiệp của chúng con giảm nhẹ bớt đi?

ĐÁP: Nên làm việc thiện.

- Chúng con nên làm việc thiện như thế nào đây?

- Nếu quý vị biết tạo ác nghiệp ra làm sao thì quý vị cũng nên biết phải làm việc thiện như thế nào chứ!

HỎI: Chúng con làm sao đoạn dục, muốn đoạn dục, nhưng dục này lại càng tăng thêm dữ dội, nó mạnh đến nỗi chúng con không cách nào kiềm chế được?

ĐÁP: Nếu quý vị muốn kiềm chế, tôi đây có một phương pháp rất hay: Như nửa năm không ăn gì hết thì nhất định quý vị sẽ không còn dục niệm thôi!

HỎI: Nếu có một số người do vì kinh tế không cho phép, hoặc vì những nhân tố khác mà bắt buộc dĩ phải phá thai, vậy hậu quả cũng vẫn là nghiêm trọng lắm phải không?

ĐÁP: Nếu kinh tế đã không cho phép, vậy lúc đầu họ không nên có thai để miễn chuyện phiền phức về sau. Nếu tài chánh của mình đã không cho phép, không có khả năng để lo chuyện này, vậy tại sao đợi đến lúc có vấn đề rồi mới tính cách? Mình phải phòng hỏa lúc lửa chưa cháy. Ngừa thai so ra còn tốt hơn phá thai, phải không? Và thân thể người phụ nữ cũng đâu có bị tổn thương như vậy. Tại sao họ không nghĩ đến cách khác tốt hơn? Tại sao họ lại nhất định phải đợi đến lúc ván đã đóng thuyền, gạo nấu thành cơm rồi mới biết là bụng đói, mới biết là mình phải đi nấu cơm? Mỗi năm mình nên dự tính trước những chuyện như vậy chứ?

HỎI: Con người đều có sanh lão bệnh tử và bị bệnh là vì có liên quan đến nhân quả phải không? Nếu người ta chỉ làm chuyện tốt, chuyện thiện thì họ không mắc bệnh, phải không?

ĐÁP: Không thể nói nhất định là vậy. Cũng giống như có người muốn phá thai, đó là vì họ sợ bác sĩ không có tiền. Vị bác sĩ đó nhất định có quan hệ mật thiết với họ rồi, chẳng hạn như bà con hoặc bạn bè gì đó. Nếu không, tại sao họ lại sợ bác sĩ đó không có cơm ăn chứ?

HỎI: Phải chăng Chân - đế là nói về nghĩa “Không?”

ĐÁP: Cũng có thể nói là nghĩa “Có.” Nếu các vị cho nó là “Có” thì nó “Có,” còn cho nó là “Không” thì nó là “Không”; “không” bất ngại “tục”, “tục” bất ngại “chân”; trong chân-không

có diệu-hữu, trong diệu - hữu có chân - không. Quý vị đừng để chân - không và diệu - hữu làm mê lầm.

HỎI: Xin hỏi, Hòa Thượng cảm thấy thế nào về chuyện tạo lập chùa miếu?

ĐÁP: Tạo chùa không bằng tạo người, tạo người không bằng tạo Phật. Lập chùa mà không có người chăm sóc là lãng phí. Không phải tôi phản đối việc lập chùa, mà tôi chỉ muốn nói đến đạo lý thôi. Các vị cất chùa lớn thì tôi đồng ý; nhưng tôi không đồng ý việc cất chùa nhỏ. Tôi sẽ “dỡ chùa nhỏ để cất chùa lớn”, chỗ không có chùa, tôi sẽ xây lên chùa.

HỎI: Trong lòng chúng con có những mối ưu sầu, vậy chúng con làm sao có thể giải tỏa những cái ưu sầu của mình và của người khác đây?

ĐÁP: Tìm cho ra căn nguyên khiến các vị ưu sầu thì sẽ không còn ưu sầu nữa! Hãy vứt bỏ căn gốc đó đi. Căn gốc là gì? Tức là nếu quý vị không thỏa mãn dục vọng thì quý vị ưu sầu, còn như dục vọng được thỏa mãn thì quý vị nhất định sẽ vui vẻ. Nếu không có dục vọng thì sẽ chẳng có vấn đề gì đâu.

HỎI: Có người nói, hình như có nhiều Phật hơn so với con người, phải không?

ĐÁP: Chư Phật không có xung đột lẫn nhau, bởi Phật đều là một. Có bao nhiêu Phật thì có bấy nhiêu người, nhưng khi người gặp người thì lại muốn đánh nhau.

HỎI: Sao gọi là Liên Hoa Tọa?

ĐÁP: Bởi có tư thế ngồi như hoa sen tức Liên Hoa Tọa, mà cũng vì thường ngồi trên hoa sen nên biểu thị thân thể nhẹ nhàng, có định lực. Lại còn giữ lấy cái nghĩa Liên Hoa Tạng thế giới, thành thử có tên là Liên Hoa Tọa, lại cũng là Kiết Tường Tọa.

HỎI: Thế nào gọi là Duy-thức? Thế nào gọi là Bát-nhã? Duy-thức và Bát-nhã khác nhau như thế nào?

ĐÁP: Duy-thức là cái biết của tâm thức; Bát-nhã là trí huệ, là cái không biết của tâm thức.

HỎI: Xin Hòa Thượng giải nghĩa hai câu như sau: *Nhân đáo vô câu phẩm tự cao, Tự cố thành công toàn bằng nhẫn.*

ĐÁP: Đối với người thì chúng ta không nên cầu xin gì cả. Còn “Nhẫn” là chuyện không thể nhẫn nhịn mà mình cũng phải nhẫn nhịn. Nhưng bậc làm thầy khi đối phó với chúng đệ tử thì không thể nào nhẫn nhịn một cách hoàn toàn được, mà phải dùng cả ân nghĩa và oai đức. Vì đối với đệ tử mà nhẫn nhịn thì chỉ khiến cho chúng hư hỏng hết thôi!

HỎI: Hòa Thượng nói Phật giáo là tôn giáo trí huệ, vậy thế nào là “Phật”? Thế nào là “Đại trí huệ”, “Đại từ bi”, “Đại nhân từ?”

ĐÁP: Câu hỏi này không phải chỉ nói vài câu là có thể trả lời được. “Phật là phân nửa chữ tiếng Phạn, gọi đầy đủ là Phật Đà Da.” Tiếng Anh gọi là Buddha, nên tôi thuận theo đó mà đặt tên là “Bất đại” tức không lớn. Tiếng Hoa đọc là “bút đa” giống như âm Buddha. Tuy bất đại (không lớn) nhưng nhỏ, phải chăng là không nhỏ? Cũng không phải là nhỏ. Khi giảng pháp ở Lancaster tôi nói như vậy đó.

“Bất Đại” đây tức là Buddha, Phật và người thì giống như nhau, tức là bất đại, không lớn, duy chỉ trí huệ của Phật thì cao siêu hơn trí huệ của con người. Tu thành Phật rồi thì có tam thân, tứ trí, ngũ nhãn, lục thông, đó là cái toàn năng của Phật. Trí huệ của Phật cao siêu nên tâm từ bi của Ngài cũng rộng lớn và nguồn năng lực luôn mãi đầy đủ, không thiếu hụt. Năng lực của Phật không ai có thể bì kịp.

Năng lực của người phàm có giới hạn, còn năng lực của Phật không có mức giới hạn. Cho nên Ngài có lòng từ bi vô lượng: từ vô lượng, bi vô lượng, hỷ vô lượng, xả vô lượng. Từ, bi, hỷ, xả là tứ vô lượng tâm của Phật. Còn từ, bi, hỷ, xả của người phàm thì có mức giới hạn, không giống như Phật, vì đức Phật có thể xả những cái con người không thể xả. Phật đối với tất cả đều có lòng “vô duyên đại từ, đồng thể đại bi.” Thế nào gọi là Từ? Thế nào gọi là Bi? Từ là thường ban vui, Bi là năng cứu khổ.

HỎI: Xin hỏi Hòa Thượng, học Phật, tu Phật là nên tu hành như thế nào mới có kết quả tốt?

ĐÁP: Chúng ta nên thành thật nghiêm chỉnh tu hành, y giáo phụng hành chứ không được đầu cơ để kiếm lời, đừng có nghĩ đến chuyện đi đường tắt, cũng đừng trông mong sẽ gặp điều may mắn. Chỉ có Phật giáo là công bằng nhất, vì dụng công một phần thì được một phần kết quả, dụng công mười phần sẽ được mười phần kết quả. Nếu tự mình không muốn dụng công thì mình sẽ không có kết quả gì.

HỎI: Muốn tu thành Phật thì gian nan lắm chứ không dễ gì, vì muốn cho sáu căn và thân con người chúng ta thanh tịnh đã là cảnh giới không dễ gì đạt đến, phải không?

ĐÁP: Phật đã “ba kỳ tu phước huệ, trăm kiếp trồng tướng hảo.” Ngài đã trải qua ba đại a tăng kỳ kiếp tu phước, tu huệ. Còn chúng ta mới tu có hai ngày rưỡi thì đã bảo là mình tu hành rồi, giống như nói chuyện giỡn chơi không bằng!

HỎI: Tại sao Phật giáo không cất thêm nhiều chùa và giảng nhiều kinh điển thêm chút nữa, như vậy không phải là sẽ có thêm nhiều người biết đến Phật giáo hay sao?

ĐÁP: Có lúc tự trong Phật giáo cũng có những việc xấu tệ. Chuyện xấu tệ gì? Phật giáo ở Trung Quốc, mỗi nơi đều tùy tiện

làm theo cách thức riêng biệt chứ không có đoàn kết với nhau, nên giống như là mâm cát rời rạc vậy.

HỎI: Có người nói ở thế giới Cực Lạc có 36 vạn ức đức Phật A Di Đà, xin hỏi con số này có chính xác không?

ĐÁP: Đến thế giới Cực Lạc rồi thì ai này cũng đều là Phật. Cho nên có nhiều người đến thì Phật ở đó mỗi ngày một nhiều thêm. Số 36 vạn ức là nói lúc mấy ngàn năm về trước, bây giờ e rằng con số này còn nhiều hơn nữa, quý vị chứ có nghi ngờ về việc này.

HỎI: Có rất nhiều tu sĩ có công phu đánh võ, như Thiếu Lâm Tự chẳng hạn, nào là phái này, phái kia. Tại sao họ cần phải có công phu vậy?

ĐÁP: Đây là một loại pháp môn phương tiện của Tổ sư Đạt Ma. Khi Ngài đến Trung Quốc thấy người xuất gia ăn xong, bởi không có chuyện làm bèn đi ngủ chứ không chịu tu hành. Cho nên Tổ sư Đạt Ma mới nói: Các người ăn no rồi nên rèn luyện công phu cho thân thể cường tráng. Đây là để tự tu cho mình.

HỎI: Trong Thánh Kinh có đoạn nói đến mười giới và cũng có một điều liên quan đến việc hiếu thuận với cha mẹ. Nhưng người Tây phương thì lơ là với điều này. Như vậy trong Phật giáo làm sao có thể nói: “Hiếu là gốc căn bản của đức hạnh”

cho được? Bởi vì chính bản thân đức Phật cũng đã rời xa cha mẹ mà.

ĐÁP: Đạo Phật nói về đạo hiếu, nói đến cực điểm, đề cao hiếu đạo đến cực điểm, nhưng người phàm thấy vậy thì cho rằng dường như là bất hiếu.

Phật đã từng nói: “Tất cả người nam đều là cha ta, tất cả người nữ đều là mẹ ta.” Ngài xem tất cả chúng sanh từ quá khứ đều như là cha mẹ của Ngài và họ sẽ là chư Phật trong tương lai.

Vì vậy Ngài không xem thường bất cứ một loài chúng sanh nào. Ngài muốn độ cho hết thảy đều được thành Phật. Có nguyện lực lớn như vậy nên Ngài mới thật là chân hiếu, chí hiếu, không gì có thể vượt hơn cái hiếu hạnh này. Ngài đem sự hiếu thuận quảng đại phổ biến đến với tất cả mọi người, thành thử Ngài mới tu hành thành Phật. Sau đó Ngài lại cứu độ cho tất cả chúng sanh thành Phật. Hiếu đạo như vậy kể như là đã viên mãn lắm rồi.

Phật giáo giảng về hiếu đạo và trong bất cứ bộ kinh điển nào cũng đều nói tới. Có số người không hiểu Phật Pháp, họ chỉ nhìn bên ngoài rồi cho rằng Phật xuất gia tu hành chớ không lo cho cha mẹ. Thật ra, xuất gia mới thật sự là vì muốn hết lòng hiếu thảo với cha mẹ.

HỎI: Chúng ta làm sao để đề phòng những loại người không có tâm ngay thẳng, muốn đến xâm phạm và khiến mình bị mắc lừa?

ĐÁP: Nếu những loài lang sói đó muốn đến ăn nuốt quý vị, quý vị cũng muốn nuốt lại chúng hay sao?

HỎI: Đôi khi người ta có dụng ý tốt nhưng lại có hành vi gây ra sự tổn thương, vậy chúng ta nên làm sao đây?

ĐÁP: Nếu ở đâu cũng nghĩ đến sự lợi ích của người thì mình sẽ không làm trở ngại người khác; còn nếu ở đâu cũng chỉ nghĩ đến lợi ích cho riêng mình, như vậy là đối với mọi người sẽ có chướng ngại.

HỎI: Những người theo đạo Thiên chúa, hay đạo GiêSu vốn không tin có luân hồi, không biết Ngài có cách gì để giải thích chằng?

ĐÁP: Nếu quý vị đem trình độ trung học giảng cho học trò tiểu học thì chúng không hiểu đâu. Còn đem trình độ đại học mà nói với học sinh trung học thì chúng cũng không biết. Tin hay không tin là bởi chưa đến lúc chín muồi. Quý vị cũng không cần phải lo lắng đến mấy vấn đề này làm gì.

HỎI: Con vốn muốn xuất gia làm thầy tu, nhưng nay con đã có vợ và đã là cha của hai đứa bé; con lại còn có nguyện vọng và dự vọng riêng tư của mình. Hoa Kỳ là một quốc gia cơ khí chế tạo dự vọng, như có truyền hình và các thứ quảng cáo tuyên truyền đến nỗi khiến cho người không có dự vọng cũng sẽ trở thành có dự vọng. Đối diện trước những trào lưu và những thứ

dục vọng như vậy, mà bản thân con là chồng, là cha phải gánh vác cả một gia đình, đây quả là một đại tai nạn đang đổ dồn trên thân con. Vậy con có nên trở về làm thầy tu thì mới có thể đoạn trừ được ái dục chẳng? Trước mắt là tự con đã tạo ra cuộc sống này thì con cũng phải tự gánh lấy trách nhiệm. Tuy nói vậy, nhưng con phải làm sao để được bình an và bình tĩnh đây?

ĐÁP: “Kiến sự mà tỉnh sự thì xuất thế gian. Kiến sự mà mê sự thì đọa trầm luân.” Về chuyện đó thì con không cần phải hỏi, mà hãy nên tự hỏi lấy mình. Tự mình đã gây ra chuyện phiền phức thì tự mình phải nghĩ ra cách chớ.

HỎI: Vì hiện nay Hòa Thượng đang xóa bỏ khoảng cách hầu kéo Nam Tông và Bắc Tông lại gần hơn, vậy Ngài có thể nào cũng từ từ kéo khoảng cách giữa Đạo giáo, Nho giáo và Phật giáo lại gần thêm nữa không?

ĐÁP: Nho giáo là học trò Tiểu học, Đạo giáo là học sinh Trung học và Phật giáo là sinh viên Đại học. (Đại chúng cười!)

HỎI: Hòa Thượng nói, nếu mình có tâm bất chánh, tự tư ích kỷ không tốt thì thế nào cũng sẽ gặp trở ngại. Vấn đề là chúng ta làm sao phân biệt được đâu là mục đích và phương hướng chính xác? Làm sao để phân biệt thiện ác, không những phải chọn lựa con đường lương thiện đó, mà còn phải nỗ lực đi trên con đường thiện nữa, vậy làm sao để phân biệt cho rõ ràng đây?

ĐÁP: Lão Tử nói:

*Thiên hạ giai tri mỹ chi vi mỹ, tư ác dĩ,
Giai tri thiện chi vi thiện, tư bất thiện dĩ.*

Nghĩa là:

Nếu mọi người đều cho là đẹp, thì đã là xấu rồi,
Còn đều cho là thiện thì đã là bất thiện rồi.

Con người vốn rất dễ sửa đổi lỗi lầm và hướng thiện, nhưng trên con đường sáng sửa thường thì con người đều bị lầm lạc; còn ngược lại, trên con đường tối tăm thì người ta đi nhanh lắm. Điều này dễ như trở bàn tay! Tôi tin rằng chuyện này không cần phải hỏi nhiều, như con nít không ai dạy mà nó cũng đã biết bú sữa, mới sanh ra là nó biết rồi. Làm thế nào để lớn lên làm cái gì, nhất định cũng phải có người dạy mình hay sao?

HỎI: Có rất nhiều người, thậm chí đến cả các nhân sĩ tôn giáo đã nỗ lực đấu tranh khiến cho xã hội phân chia thành hai giai cấp bất đồng; như một giai cấp có tiền, có tài sản; còn một giai cấp thì không tiền, không tài sản. Hiện nay sự phân chia này ngày càng rõ rệt hơn, tức là người giàu thì càng giàu thêm, người nghèo lại càng nghèo mạt. Có thể nói, chúng ta đã thấy con đường trước mặt có đồng lửa, vậy mang danh là nhân sĩ trong tôn giáo, chúng ta nên làm sao để đối diện với sự thật này?

ĐÁP: Dập tắt toàn bộ đồng lửa đó!

HỎI: Chúng ta có thường nên tổ chức những hoạt động giống người thế tục để kéo thêm nhiều người tín ngưỡng Phật giáo không?

ĐÁP: Phàm là đệ tử của tôi thì nên gắng lo tu hành cho tốt. Tôi thà chú trọng về chất lượng, chứ không chú trọng về số lượng để khỏi làm sai nhân quả.

HỎI: Nếu chúng ta ăn quá nhiều thì không thể khai mở trí huệ. Nhưng tại sao ông Phật đó lại mập đến thế và cái bụng của ông lại to quá vậy?

ĐÁP: Tôi chưa thấy được Phật nên tôi không biết.

HỎI: Phái nữ trong Phật giáo có địa vị và thân phận không? Nếu họ học tập Phật Pháp với Ngài thì họ nên thực hành ra sao, họ phải làm như thế nào?

ĐÁP: Phật giáo không phân biệt nam nữ. Trong Phật giáo chỉ có quy củ thôi. Quy củ của phái nữ so với phái nam thì nhiều hơn một chút. Bởi vì người nữ có tập khí, hay tính toán so đo những chuyện nhỏ nhặt như sợi lông; còn phái nam thì đại khái, đại khái và thô tháo hơn. Cho nên trong Phật giáo nói là bình đẳng, nhưng nam nữ đều có quy tắc riêng và họ phải giữ theo những quy tắc riêng đó.

HỎI: Con nghe Hòa Thượng giảng dạy về Lục Đại Tông Chỉ v.v... Nghe qua con thấy khó quá và cũng không dễ gì học

theo được. Nhất là về chuyện thật sự không ích kỷ, con cảm thấy khó khăn vô cùng. Vậy Hòa Thượng có khóa lớp nào hay trường học nào, hoặc phương pháp nào cốt miễn trừ những cái khó khăn ấy, hầu dạy chúng con làm sao để không ích kỷ, được không?

ĐÁP: Điều này tuy cũng cần có người dạy dỗ, nhưng phải dạy từ lúc nhỏ. Từ lúc đầu đối với trẻ con, mình nên dạy nó biết cách làm người như thế nào, biết làm sao đối đãi với người khác, đừng để nó tranh giành hạng nhất với mọi người và ham kiếm cho thật nhiều tiền.

Con nít lúc còn nhỏ không có lòng ích kỷ thì khi lớn lên nó sẽ không giống như kẻ điên rồ chỉ làm việc với bản tánh ích kỷ. Nhưng có người nói rằng: “Thầy nói cái đạo lý này tôi học không nổi đâu, tôi đã già rồi.”

Hoặc có người lại nói: “Lúc trẻ tôi đã không có học, bây giờ học càng không vô. Nay tôi chỉ muốn kiếm ra tiền. Kiếm được nhiều tiền rồi, hoặc là tôi sẽ làm quan, phát tài lớn, tôi chỉ biết bấy nhiêu đó thôi!” Như vậy cũng không sao, tuy thời thơ ấu đã qua, nhưng các vị thanh niên hay người già vẫn có thể học trở lại những cử chỉ và tâm lý của trẻ nhỏ. Cho nên mới nói tất cả chỉ là thử thách, xem tôi sẽ làm sao, xem anh sẽ làm sao, xem họ sẽ làm sao? Đối cảnh mà không biết tức phải luyện lại từ đầu. Quý vị đối cảnh mà không nhận ra thì phải làm lại từ đầu đấy.

HỎI: Con hy vọng được nghe Hòa Thượng giảng thêm về đề mục “phát khởi trí huệ nội tâm.”

ĐÁP: Trí huệ là phải tự mình khai thác. Không nên làm các chuyện ác, hãy làm các việc lành, trước hết là nên phát khởi từ đây.

HỎI: Làm sao biết được mình đã đủ nhỏ nhoi rồi? Con muốn phát triển về phương diện rút nhỏ, thu nhỏ mình lại. Thế nhưng, nếu con muốn làm những chuyện lớn lao thì sức lực từ đâu ra?

ĐÁP: Công việc không có lớn, không có nhỏ. “Nhỏ” nhưng nếu nhiều thì là lớn, “Lớn” nhưng nếu ít thì là nhỏ. Đây không có giới hạn gì để phân ra lớn nhỏ.

Mình có thể làm bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, cũng không nên bàn luận về chuyện lớn nhỏ. Quý vị cứ mãi tính toán sổ sách như vậy thì nhất định sẽ không ngủ được đâu. (Hòa Thượng đưa tay ra chỉ mặt trước và mặt sau bàn tay rồi nói: Đây là trí huệ, đây là ngu si; ngu si và trí huệ, vậy đâu là chỗ để phân chia ra cái giới hạn này hả? Đây là kiến giải ngu si của tôi, thế thôi! (Đại chúng cười!))

HỎI: Người xuất gia và người tại gia cùng đều tu hành, nhưng tại sao có người tu phát ra hào quang, có người lại không có và có người từ lúc nhỏ đã có hào quang rồi, là lý do gì vậy?

ĐÁP: Đừng nên chấp trước vào chuyện đó, có hào quang hay không, thì cũng phải tu hành. Có hào quang thì đừng tự mãn rằng mình có, bởi một khi ta chấp trước vào hào quang đó

thì “có” sẽ biến thành “không”. Người không có hào quang thì phải tu hành, không có thì sẽ biến thành có; chớ chấp trước vào mấy chuyện nhỏ nhoi đó, mà chỉ cần ta chân thật dụng công tu hành, Y chiếu theo Phật Pháp dũng mãnh tinh tấn, chớ thoái lui.

Đừng để ý đến chuyện có hào quang hay không, khi đến lúc, dù mình không nghĩ tới thì cũng sẽ có thôi. Nếu chưa đến lúc, công phu không đủ, dù mình có muốn đi nữa cũng không thể nào có hào quang được.

HỎI: Hình tượng Bồ Tát Quán Thế Âm ở công viên số 7 thành phố Đài Bắc vốn đã bị chánh phủ thành phố dời đi nơi khác, điều đó đối với hình tượng Quán Âm đâu có gì tổn hại, vậy sao Hòa Thượng lại nói chuyện đó sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tình thế của Đài Loan, đệ tử thật không hiểu, xin Hòa Thượng chỉ dạy?

ĐÁP: Bởi do trong lòng dân chúng không muốn dời tượng đi, nếu dời đi là làm ngược lại ý dân, thế sẽ gặp chuyện không may. Vì “Dân vi bang bản, bản cố bang ninh,” tức dân chúng là nền tảng của quốc gia, gốc có kiên cố thì đất nước mới bình yên.

HỎI: Nếu con có bạn bè hút xách, ghiền rượu hoặc làm những chuyện xấu và khi chúng nó đang lên cơn giận, con nên dùng tâm từ bi như thế nào để đối xử với chúng nó?

ĐÁP: Kết giao với bạn bè phải nên cẩn thận. Gàn mực thì đen, gàn đèn thì sáng. Nhuộm xanh thành xanh, nhuộm vàng

thành vàng. “*Vô hữu bất như kỷ giả*” tức là không làm bạn với kẻ không giống như mình. Đối với bạn xấu như đối với quỷ thần, mình chỉ kính mà nên lánh xa, đó là phương pháp hay nhất.

HỎI: Phật giáo là tôn giáo Hữu Thần luận, giảng về sự cầu Thần tích linh cảm gì phải không?

ĐÁP: Phật giáo không phải là Hữu Thần luận, cũng không phải là Vô Thần luận, mà cũng không phải là để cầu linh cảm, cầu tốt lành gì hết.

HỎI: Có gì để phân biệt giữa nhu cầu cần thiết và dục vọng tham muốn

ĐÁP: Nhu cầu cần thiết là chỉ về đồ vật mình cần phải có để dùng, còn dục vọng tham muốn là những vật mình có thể có hoặc có thể không có đều được cả.

HỎI: Chúng con làm sao biết được mình thích hợp tu với pháp môn nào?

ĐÁP: Vậy nên tự hỏi là ăn gì thì hợp với khẩu vị của mình. Nếu biết rồi thì cũng sẽ biết được là mình nên tu theo pháp môn nào. Chuyện này quá ư đơn giản, nên không cần phải hỏi.

HỎI: Nghiệp thì có thiện nghiệp, ác nghiệp, vô ký nghiệp. Thỉnh hỏi thế nào là vô ký nghiệp?

ĐÁP: Là không thiện cũng không ác, nhưng nó vừa có chút thiện, lại vừa có chút ác. Con nói nó là thiện thì nó không phải hoàn toàn thiện; nếu nói nó ác thì nó cũng không hoàn toàn là ác. Con cũng không biết nó là thiện hay là ác, con hoàn toàn không thấy biết được, đó gọi là vô ký.

HỎI: Người mới bắt đầu học Phật nên làm sao hàng phục tâm mình để được yên ổn trong lưới Bồ Đề?

ĐÁP: Bồ Đề không có lưới, nếu con không lo tu hành thì tôi cũng không cách gì khiến con làm cho cá thoát ra khỏi cái lưới được.

HỎI: Có sự phân biệt gì giữa Tánh, Thức, Ý và Tâm?

ĐÁP: Đứa bé khi mới sanh ra rất là hồn nhiên, không người, không ta, không chúng sanh, không thọ giả, đây có thể gọi là “Tánh.” Khi nó biết uống sữa rồi thì “Thức” sẽ tăng thêm. Sau khi biết uống sữa, nó lại biết mặc quần áo; nếu không mặc thì nó sẽ cảm thấy xấu hổ và bị lạnh; biết đói khát nóng lạnh, đó tức là “Ý” vậy.

Đến khi đứa bé lớn lên, nó muốn cái này, thích cái nọ, đây tức là có “Tâm” rồi. Như vậy tâm vốn có bốn thứ, nhưng cũng có thể nói là một, là có sự liên hệ với nhau không thể tách rời, là cùng chung một nhà. Tuy nói có bốn danh từ nhưng bản tánh của nó chỉ là một thứ thôi. Đầu sở tội lỗi của nó vốn là cái “Nghiệp” đó.

HỎI: Gần đây, con thấy tại một tiểu bang của Canada đang phát triển về giáo dục luân lý ở học đường. Nhưng con thấy trong nội dung của họ có phần nào nguy hiểm. Tuy họ thảo luận về thế nào là tự trọng và tự ái, nhưng họ quên đi phần tối căn bản là sự hiếu thảo với cha mẹ và quan niệm luân lý tự trọng đối với gia đình. Riêng cá nhân con đang gặp nhiều khó khăn trong sự giáo dục cho các em, bởi con nhận thấy rất nhiều trẻ em đang sống trong hoàn cảnh vô cùng khó khăn. Tại sao? Bởi vì gia đình của chúng đã tan nát; có em hoặc chỉ đi theo cha, có em chỉ ở với mẹ; hoặc có em được nuôi dưỡng từ cha mẹ đồng tính luyến ái. Do đó khi con giảng dạy đến chuyện hiếu thuận với cha mẹ, có lúc chúng rất khó thâm nhập quan niệm này vào tâm để về nhà thật sự thực hành. Thậm chí, khi có những em muốn đem quan niệm này về nhà thực hành thì cha mẹ chúng lại không chấp nhận.

Kính thỉnh Hòa Thượng và các giáo sư chỉ dạy cho, với tình trạng này, trên cương vị nhà giáo, con nên làm sao để dạy những điều luân lý căn bản về hiếu đạo, cũng như gây ấn tượng về sự tôn trọng sư trưởng vào tâm khảm các em một cách sâu xa?

ĐÁP: Đây là mỗi vị giáo viên phải tự vận dụng đến trí huệ của riêng mình. Phải biết tùy cơ ứng biến như thế nào để cho vấn đề đó không còn nữa. Thí dụ như mỗi người đều có gia đình không giống nhau, có tốt và không tốt; gia đình không tốt thì không thể nào xử lý giống như gia đình tốt được.

Đây phải tùy cơ ứng biến, dùng theo “*Biện pháp chiết trung*” nếu tự mình chưa đạt đến trình độ này cũng đừng có chờ đợi mà hãy xem vị nào có biện pháp, rồi mọi người có thể cùng nhau nghiên cứu vấn đề, dùng trí huệ của tập thể để giải quyết mấy vấn đề này. Như vậy cũng đâu phải là quá khó khăn. Đạo hiểu là giảng dạy cho những gia đình bình thường, còn như những gia đình đặc biệt và phức tạp thì phải dùng biện pháp khác thôi.

Chẳng hạn như có Kinh pháp và Quyền pháp: Kinh là đạo kinh thường, bình thường; Quyền pháp là quyền biến trong một lúc nào đó. Cho nên có câu “Đạo thì có kinh và quyền, nên cùng dùng. Sự thì phân thành thể và dụng, phải hiểu cho rõ ràng.”

HỎI: Kinh và Chú có gì không giống nhau?

ĐÁP: Con cảm thấy có gì không giống nhau sao? Chú là chú nguyện, là thệ nguyện, là có sự cầu nguyện. Còn Kinh là con đường cần phải học tập đối với sự tu hành. Nếu hiểu rõ đạo lý này rồi thì tự mình phải nương theo đó mà làm. Ngoài ra, Kinh là do từ tiếng Phạn phiên dịch ra tiếng Hoa và ý nghĩa của nó cũng được phiên dịch ra luôn. Chú thì không có phiên dịch ra tiếng Hoa mà chỉ giữ lại âm đọc của Chú. Đây là chân ngôn bí mật của tất cả chư Phật.

HỎI: Xin hỏi Hòa Thượng, Phật đạo và Thần đạo khác biệt nhau ở chỗ nào?

ĐÁP: Về Phật đạo và Thần đạo này thì một cái là cứu cánh, còn một cái là không cứu cánh.

HỎI: Nếu như chúng ta ngày ngày đều niệm Bồ Tát Đại Thế Chí thì sẽ không bị động đất phải không?

ĐÁP: Nếu chúng ta niệm Bồ Tát Đại Thế Chí mỗi ngày thì sẽ không bị động đất à! Đây là một thứ vọng chấp của con người chúng ta thôi. Mà cũng không phải mình niệm Ngài thì không động đất, còn không niệm Ngài thì đất sẽ động. Động đất là do mỗi con người tự tạo thành, là nghiệp lực của chúng sanh chứ không phải là thần thông của Bồ Tát Đại Thế Chí đâu. Tuy Ngài chỉ giơ tay hay cất bước thì cả đại địa sáu phía chấn động, nhưng đã chẳng làm hại gì đến chúng sanh.

HỎI: Con có một anh bạn hễ khi anh ta nằm xuống thì xuất hồn ra, anh ta còn thấy được thân thể mình đang nằm trên giường, chuyện này là như thế nào?

ĐÁP: Có rất nhiều tình trạng như vậy, như linh hồn của anh ta xuất ra rồi trở lại. Chúng ta là người tu hành thì phải có đầy đủ chánh tri chánh kiến, đừng để ý đến ba cái chuyện có xuất linh hồn ra hay không. Trong Đạo giáo có nói đến một tiểu nhân, hấn tu tập theo loại nguyên thần này, cứ xuất hồn đi ra rồi lại trở về. Cũng như Lữ Động Tân đã tu theo đạo này, nhưng khi biết rakhông phải là đạo cứu cánh, ông bèn quy y Tam Bảo và bái Thiên sư Hoàng Long đời Tống làm Sư Phụ.

HỎI: Có phải trong một sát na người gần chết sắp ra đi là sẽ có oan gia chủ nợ hiện tướng ra cho người ấy thấy?

ĐÁP: Đây là nghiệp của người đó. Do chiêu cảm nghiệp lực nào thì sẽ có tướng đó hiện ra; nếu không có nghiệp lực thì mấy thứ đó sẽ khôn, hiện ra. Bởi vậy một khi trồng nhân rồi tức sẽ kết quả. Chúng ta trồng nhân tốt được quả tốt, trồng nhân ác thì bị quả ác; tạo nhân nào tức sẽ gặt quả báo ấy. Cũng không phải ma quỷ nào ở bên ngoài đến tóm bắt người đó, mà chính do nghiệp lực tạo thành, chứ không phải do từ tâm của y. Nghiệp lực chính là những tội lỗi mà người ta đã gây ra.

HỎI: Phương pháp để cứu độ thân trung ấm thì như thế nào? Phải chăng không giống với Mật tông?

ĐÁP: Phương pháp tốt nhất là cứu người, giúp đỡ người. Độ người thì tốt hơn độ ma!

HỎI: Khi con dùng xâu chuỗi tràng để niệm Phật, sau khi lần hết 108 hạt, con có được lần qua khỏi hạt chuỗi lớn hay không? Hạt chuỗi đó là dấu ngăn để cho biết hết một vòng, nhưng có người bảo rằng, không được lần qua nó.

ĐÁP: Viết văn chương, viết càng dài càng hay; nói chuyện thì nói càng ít càng tốt. Niệm chuỗi tràng là bảo người ta an trú niệm lại, đừng khởi vọng tưởng, đó vốn là ý nghĩa của việc niệm

chuỗi. Còn cái vụ có vượt qua hay không vượt qua cái hột lớn đó thì không đáng kể, chẳng có ý nghĩa gì cả.

HỎI: Đã là Tây Phương Tam Thánh, nhưng tại sao Bồ Tát Đại Thế Chí hình như không có quan hệ gì với chúng ta vậy?

ĐÁP: Nhân duyên giữa người và Bồ Tát Đại Thế Chí không sâu đậm lắm. Bồ Tát Quán Thế Âm thì tâm bi lớn. Còn Bồ Tát Đại Thế Chí thì thế lực lớn: Ngài chỉ cần đưa tay lên hoặc bước chân là đại địa sáu phía chấn động khiến con người khiếp sợ nên không dám gần gũi Ngài. Con người ở cõi Ta Bà rất sợ động đất nên sợ luôn cả Bồ Tát Đại Thế Chí đó.

HỎI: Có người nói Pháp sư Ân Quang là Bồ Tát Đại Thế Chí phải không?

ĐÁP: Mấy người đó là những kẻ lắm chuyện, rồi đoán mò nên mới nghĩ ra mấy chuyện như thế. Người mà nói chuyện đó có thật chắc là y biết sao? Cũng đều là đoán mò, là ảo tưởng, không có chuyện rồi muốn đặt chuyện, làm như ta đây chuyện gì cũng biết: “À! Ông là Phật A Di Đà đến, ông là Bồ Tát Đại Thế Chí, ông là Bồ Tát Quán Thế Âm đến đấy.” Người nói như thế thì có bằng chứng gì? Cái gọi là bằng chứng của người đó cũng không phải là bằng chứng, ai cũng có thể là hóa thân của vị nào đó mà. Cảnh giới của Bồ Tát không phải là chỗ kẻ phàm phu có thể suy lường được đâu.

HỎI: Khi đọc Kinh, xét cho cùng thì con nên chuyên tâm niệm A Di Đà Phật hay chuyên tâm niệm Quán Thế Âm Bồ Tát, hoặc đều niệm cả hai?

ĐÁP: Con thích niệm Quán Thế Âm Bồ Tát vì con có duyên với Bồ Tát Quán Thế Âm. Còn con thích niệm A Di Đà Phật thì Phật A Di Đà sẽ tiếp dẫn con về thế giới Cực Lạc. Con niệm vị nào cũng tốt hơn là không niệm. Chỉ e rằng con niệm niệm một hồi rồi quên hết, Quán Âm Bồ Tát hoặc A Di Đà Phật gì cũng nghĩ chẳng ra. Theo như tôi, Bồ Tát đều rảnh rồi chẳng có chuyện gì làm, thế là các Ngài tìm chút việc cho chúng sanh làm và các Ngài cũng chẳng có tiền để cho con, nên lại bảo con niệm Phật: các Ngài vốn không tốn tiền, còn con cũng không phí sức. Đó là pháp môn giáo hóa chúng sanh của Bồ Tát đấy.

HỎI: Giáo lý của Phật giáo thì cao thâm hơn bất cứ tôn giáo nào khác, phải không?

ĐÁP: Tôn giáo không có phân biệt cao thấp. Tôn giáo bất quá chỉ là cho thuốc để trị bệnh cho nhân loại. Uống thuốc rồi, bệnh đã hết, vậy còn cần thuốc nữa để làm chi?

HỎI: Lúc con ngồi tĩnh tọa thì thấy ma hiện ra, ma đó là do tâm tạo ra phải không? Nếu như do tâm tạo thì có phải là loại ma mà Hòa Thượng đã giảng trước đây hay không?

ĐÁP: Con mà mất lòng với con ma bên ngoài thì conma của chính con cũng sẽ tác quái. Không phải chỉ có một loại ma

hay một loại quỷ; như có Thiên ma, Địa ma, Thần ma, Quỷ ma, Người ma. Còn ma tự tâm là do chính tự tâm con sanh ra và ma bên ngoài là do cảnh giới bên ngoài tạo thành. Không phải chỉ có một loại ma mà có rất nhiều loại ma đó.

HỎI: Mới vừa rồi Ngài có nói về chuyện đệ tử của Ngài, lúc trước người đó đã được Ngũ Nhân Lục Thông và có luôn cả Lục Tận Thông. Vậy rốt cuộc thì như thế nào? Theo như con biết, chắc vị đó đã chứng quả A La Hán rồi phải không?

ĐÁP: Cái gì là Lục Tận Thông con có biết không? Tôi nói rằng được ngũ nhân lục thông cũng không phải là một thứ giống nhau; như có Tương Tợ Thông, có Cứu Cánh Thông. Người đó chỉ được Tương Tợ Thông nên sự hiểu biết còn cạn cợt lắm. Thường có một số người đạt tới cảnh giới có thể biết được tâm con, tâm người kia đang muốn nói gì. Nhưng về Cứu Cánh Thông thì chỉ có một người và cả các tâm niệm của hết thầy chúng sanh trên thế giới, ai đang nghĩ gì, vị này cũng đều biết hết. Vị này không những hiểu biết được tư tưởng của loài người, mà tất cả chúng sanh với bao nhiêu thứ tâm niệm, Như Lai cũng đều thấy biết.

HỎI: Bạch Hòa Thượng, khi Ngài ở Đông Bắc, người Nhật đã xâm chiếm Đông Bắc, nhưng đến nay Nhật Bản vẫn không công nhận là họ có hành vi xâm lược. Ngài có nghĩ là họ vẫn có thể gỡ lại trò cũ hay không?

ĐÁP: Nếu họ không muốn ngừng lòng tham thì sớm muộn gì cũng bị tiêu diệt. Họ đã bị bài học của hai quả bom nguyên tử mà đầu hàng vô điều kiện rồi. Nếu họ vẫn không biết sửa lỗi thì trong tương lai họ sẽ gặp nguy hiểm.

ĐỆ TỬ: Hôm nay đệ tử đưa Sư Phụ về tới Vạn Phật Thành được sớm hơn mọi lần rồi đó.

ĐÁP: Lái xe không nên quá nhanh, làm bất cứ việc gì cũng không nên nhanh quá hay chậm quá, vậy mới là trung đạo.

HỎI: Nếu như chức việc của một người có liên quan tới chuyện quốc phòng, vậy có giống như là y đã gián tiếp giết người không? Chúng con có nên đổi nghề khác không?

ĐÁP: Con đừng sanh ra trong cái thời đại này thì có phải càng tốt hơn không? Như vậy con đâu có gặp mấy thứ phiền toái này? Nếu con có thể thay đổi nghề khác thì càng tốt, còn không đổi nghề được thì con vừa làm việc vừa niệm Phật. Như thế công việc đó sẽ không có hậu quả gì lớn lao và cũng không làm tổn thương đến nhiều người đâu.

HỎI: Bạch Sư Phụ, mỗi ngày ăn một bữa là có duyên cơ gì trong kinh Phật?

ĐÁP: Là Phật chỉ ăn một bữa.

HỎI: Phải chăng khai ngộ có thứ lớp không giống nhau? Khi khai ngộ rồi, chúng ta có còn bị thoái chuyển nữa không?

ĐÁP: Con có tâm thoái chuyển không?

Con không biết.

- Nếu đã không biết, vậy con hỏi khai ngộ để làm gì? Đừng nên học theo lối khẩu đầu thiền. Người chỉ biết trên lý thuyết thì chẳng ích dụng gì, mà phải chứng đắc thật sự mới là hữu dụng

HỎI: Sư Phụ có khuyến khích chúng con ngày ăn một bữa không?

ĐÁP: Tôi không khuyến khích. Còn những ai xuất gia theo tôi thì nhất định phải ăn một bữa, nhưng tôi không quản thúc các vị đã ngoài sáu chục tuổi; vì tuổi tác lớn rồi, có thể khai mở phương tiện một chút. Còn các người trẻ mà theo tôi xuất gia, điều kiện đầu tiên là phải ăn một bữa.

HỎI: Xuất gia tốt hay tại gia tốt?

ĐÁP: Tôi cũng không biết cái nào đúng, cái nào không đúng; hoặc là cả hai đều đúng, cả hai đều không đúng. Bởi cái nào cũng có chỗ tốt của nó, mình bằng lòng với nó thì đúng, còn như không vừa ý với nó thì không đúng.

HỎI: Đến khi nào sẽ xảy ra đại thế chiến thứ Ba?

ĐÁP: Tôi không biết mấy chuyện này. Quý vị niệm Phật vẫn chưa đủ thành tâm rồi. Nếu mình thành tâm thì mình chi đến chuyện đại chiến thứ Ba, thứ Tư, thứ Năm. Quý vị bận tâm đến mấy cái chuyện đó để làm gì hả?

HỎI: Con xin hỏi Ở thế giới Cực Lạc, khi Bồ Tát Quán Thế Âm thành Phật thì đức Phật A Di Đà sẽ đi đâu?

ĐÁP: Đi vào trong Tâm của Ngài.

HỎI: Khi chúng ta sanh về thế giới Cực Lạc, có phải là mình ở đó cho đến khi thành Phật, hay là mình chỉ ở đó một thời gian rồi sau đó sẽ đi đến nơi khác?

ĐÁP: Mình sẽ ở đó mà thành Phật.

HỎI: Con muốn biết là khi Bồ Tát Di Lặc đến và Chúa Giê Su trở lại, như vậy có phải là đồng một sự kiện hay không?

ĐÁP: Chúa Giê Su khi nào đến, điều này tôi không nói tới. Còn lúc nào Bồ Tát Di Lặc đến thì vẫn còn sớm và thời gian vẫn còn xa lắc xa lơ. Có số người nói là Ngài Di Lặc sắp đến rồi, đó là vì không biết chuyện nên họ mới nói như thế.

HỎI: Thưa Sư Phụ, tại sao Sư Phụ cứ đi đằng sau các đệ tử vậy?

ĐÁP: Tôi là “người ta bỏ thì tôi lấy, người ta lấy thì tôi xả.” Người ta bỏ thì tôi lấy tức là không tranh, không tham,

không cầu; còn người ta lấy thì tôi xả tức là không ích kỷ, không tự lợi và không nói dối.

HỎI: Phải như thế nào mới có thể thật sự làm đúng theo Sáu Đại Tông Chỉ

ĐÁP: Là phải sửa đổi thói hư tật xấu của mình. Không sửa đổi tập khí thì sẽ không dễ gì thành tựu được; nếu sửa đổi được tập khí, cũng tức là hàng phục được cái bản ngã của chính mình.

HỎI: Ông bà chúng con gặp biến cố bất ngờ nên thần trí không được sáng suốt, nếu chúng con muốn phóng sanh cho họ thì nên làm thế nào?

ĐÁP: Khi phóng sanh không nên quá mê tín mà phải phù hợp với trung đạo; nên không nhiều, không ít, mình có khả năng bao nhiêu thì làm bấy nhiêu.

HỎI: Nếu con làm việc trong xã hội với chí khí mạnh mẽ, nhưng đến khi gặp phải trắc trở thì con nên làm sao đây?

ĐÁP: Phải phát tâm chân thật thì mới có thể làm được. Người làm Phật sự đừng mong được lợi cho riêng mình, không nên mượn danh Phật để gạt tiền, đoạt sắc.

HỎI: Có nhiều người nói rằng chú Lăng Nghiêm có sát khí rất mạnh. Vậy thì chú Lăng Nghiêm để trị bệnh là mình không từ bi lắm, phải không?

ĐÁP: Dùng Chú để điều phục và hóa giải, chứ không phải để sát sanh. Người không có tâm từ bi thì làm sao trì chú cho được.

HỎI: Nếu như có kẻ bị lạc mất phương hướng, cần có người giúp y lập nên một mục tiêu, vậy chúng ta nên dùng phương pháp nào để giúp đỡ vị đó?

ĐÁP: Khuyên răn người đó một cách rất thành khẩn, dùng lời chỉ thành mà lại trung dung uyển chuyển để giúp bạn, đó mới gọi là bạn tốt. Vì với sự chân thành thì dù người đó có cứng như đá vàng đi nữa, y cũng sẽ mở lòng để nghe lời khuyên bảo.

HỎI: Sao Sư Phụ có trí nhớ tốt quá vậy? Người phạm thường nên tu như thế nào?

ĐÁP: Đời đời kiếp kiếp tu pháp môn Vô Lậu.

HỎI: Tu Vô Lậu là sao?

ĐÁP: Con hãy trở về đọc kinh Lăng Nghiêm cho nhiều thêm đi!

HỎI: Phải chăng trong cái chết bất ngờ, người ta đau khổ cũng giống y như con bò bị lột da khi còn sống? Thí dụ như có người bị bắn chết, có phải là hấn ta cũng đau khổ giống như vậy?

ĐÁP: Cái khổ đau đó càng khó chịu đựng nổi. Đang lúc ấy, người chết không biết, nhưng qua một thời gian, y mới biết được. Và mỗi ngày cứ đứng vào cái giờ đó, y đều cảm thấy đau khổ

như thế. Con hãy bảo y, chớ cố tìm những điều tiện-lợi rẻ mạt cho rằng, chết như vậy là không bị đau khổ gì lắm. Nhưng cái đau khổ này so với cái chết tự nhiên thì càng kéo dài dằng dằng hơn nhiều.

HỎI: Niệm danh hiệu của Bồ Tát tức sẽ được tiêu tội và hết khổ, con tin tưởng về điểm này, nhưng tại sao niệm danh hiệu của Bồ Tát thì cũng có thể khiến cho chúng ta được minh tâm kiến tánh?

ĐÁP: Mấy ngày trước tôi đã nói qua thí dụ “gọi điện thoại” rồi. Bây giờ tôi lại nói thí dụ khác đơn giản hơn. Thí dụ như có một người bị bịt kín hai mắt lại, cho nên anh ta cảm thấy bốn bề chung quanh chỉ là một màu đen kịt. Anh ta đi tới đâu cũng đụng phải tường vách, đến đổi bề đầu đập trán, khổ không thể tả. Dù vậy anh ta vẫn không biết tự cởi bỏ cái khăn đang bịt kín đôi mắt mình.

May mắn, anh gặp được người từ bi, nhìn thấy anh ta với bộ dạng tội nghiệp như vậy, liền đến tháo bỏ cái khăn che mắt giùm. Vì vậy anh này đã từng không trông thấy, nay được nhìn thấy rồi, nên anh ta không còn đau khổ, cũng không còn đụng vào tường vách nữa. Thế nên, đạo lý “niệm Bồ Tát có thể minh tâm kiến tánh” cũng là vậy.

HỎI: Tại sao hiện nay có quá nhiều ngoại đạo thế?

ĐÁP: Chân thật thì sợ người ta biết, còn giả dối thì muốn cho người ta biết.

HỎI: Thế nào là đem tâm truyền tâm? Đem tâm truyền tâm xảy ra như thế nào?

ĐÁP: Truyền pháp là việc xảy ra thường xuyên: Con đạt được bao nhiêu là của con bấy nhiêu, không có ai thấy biết được, cũng không có người nào biết được là ai đạt được bao nhiêu nữa.

ĐỆ TỬ: Con chưa có đủ định lực!

HÒA THƯỢNG: Con vẫn chưa thể bàn đến định lực được.

HỎI: Có những dục niệm tham muốn nhỏ nhoi, dễ dàng dứt bỏ; nhưng có những tham muốn giống như cây cổ thụ to thì chúng con phải làm sao nhỏ bỏ đây?

ĐÁP: Đào bới đến tận gốc rễ cây đó, phải ráng thêm chút nữa chứ.

HỎI: Sao giống như có một thứ tình phụ tử quán quít rất sâu đậm?

ĐÁP: Vậy thì để nó trên mặt đất, đại khái là dùng của cắt bỏ nó đi. Người đó vừa nói ra là tôi đã hiểu rồi. Dục niệm sâu đậm nhất chính là thứ này, không dễ gì dứt đoạn đâu.

HỎI: Cư sĩ làm sao đoạn dục, bỏ ái? Dục là gì? Ái là chi?

ĐÁP: Con là người tại gia mà cũng không hiểu, thế tôi là người xuất gia thì làm sao biết đây? Tôi đã quên hết những chuyện này rồi, con còn hỏi tôi nữa sao!

HỎI: Trước và sau mỗi lần giảng pháp, Hòa Thượng đều phải lễ Phật năm lạy. Điều này có nghĩa gì?

ĐÁP: - Lễ thứ nhất là đánh lễ mười phương ba đời tất cả chư Phật.

Lễ thứ hai là đánh lễ mười phương ba đời tất cả Pháp mà chư Phật đã thuyết giảng.

Lễ thứ ba là đánh lễ mười phương ba đời tất cả Hiền Thánh Tăng và Phạm Phu Tăng giới.

Lễ thứ tư là đánh lễ tất cả chúng sanh trong pháp

Lễ thứ năm là đánh lễ mười phương ba đời tất cả Ba La Đề Mộc Xoa mà chư Phật đã thuyết giảng.

Năm lạy này cũng là một lạy biến khắp mười phương.

HỎI: Mỗi ngày ngồi tham thiền, chỉ tham vấn câu “Ai niệm Phật,” mà không cần phải tụng kinh gì cả, như vậy có được không?

ĐÁP: Nếu cả ngày con chỉ uống rượu mà không ăn cơm, vậy có được không?

HỎI: Nếu đời này chúng con chưa được tu học Phật Pháp, vậy chúng con sẽ bị luân hồi mãi sao?

ĐÁP: Không ai có thể mua cái bảo hiểm này đâu!

HỎI: Nếu người chết là người ác, chúng con niệm chú Vãng Sanh cho người đó, như vậy có giúp được gì không?

ĐÁP: Thế con không niệm Chú thì giúp ích chi? Ta hỏi con nhé, ăn cơm thì được no, vậy nếu con không ăn cơm, con có no không?

HỎI: Chúng con làm sao mới có thể làm nên chuyện đại sự?

ĐÁP: Một người biết làm chuyện đại sự là phải làm những việc người khác không thể làm nổi; chịu đựng cái khổ trong cảnh khổ, làm người đạo đức xuất chúng. Nhưng không vì thế mà tranh hùng háo thắng hoặc làm những trò mới lạ, lập dị khác biệt với mọi người.

HỎI: Gần đây có trận gió to dữ dội, đến nỗi mấy cây cột điện cũng bị thổi ngã rạp. Vậy là thế nào?

ĐÁP: Là do con nổi nóng đó!

HỎI: Nguyên tắc của đoàn hoằng pháp chúng ta là gì?

ĐÁP: Không thét đãi khách, không tham dự tiệc tùng. Nếu không có ai cúng dường thì đành chịu đói thôi! Ai đi theo tôi đều

phải chịu khổ cực. Lần này chúng ta vì quốc gia đất nước, cho nên các vị chớ đừng để ý đến những chuyện cá nhân riêng tư của mình.

HỎI: Pháp môn tham thiền có phải là hơi nguy hiểm, dễ bị tâu hỏa nhập ma hay không?

ĐÁP: Đối với tình trạng này thì có nhiều thứ nhân duyên, chứ không phải chỉ do một nhân tố gây ra. Có người tu hành mà lòng ích kỷ quá nặng, ngã kiến quá sâu dày, làm thế nào cũng không quên được cái Ta. Y cứ nuôi tâm ích kỷ, tự lợi, tu hành chỉ vì bản thân mình. Bởi người đó có tâm ích kỷ và tự lợi như vậy nên mới dễ bị ma nhập đấy.

HỎI: Con đã thọ giới Bồ Tát, nhưng hai năm trước đây, con bắt đắc dĩ đã nấu gan heo và cảm thấy khó chịu vô cùng. Con phải làm sao đây? Con định năm nay sẽ thọ giới lại, như vậy có được không?

ĐÁP: Thì đừng nấu nó nữa là được rồi! Thọ lại giới Bồ Tát rồi có chắc là con sẽ không tái phạm lỗi này nữa chăng?

HỎI: Tại sao thân thể con cứ mãi không được khỏe mạnh? Con phải nên làm sao?

ĐÁP: Kiếp trước con đã sát sanh quá nhiều nên mới không được mạnh khỏe đó!

HỎI: Con làm việc trong bệnh viện, nhưng sao trong nửa năm nay đã có tới năm bệnh nhân lại qua đời đúng ngay ca trực của con?

ĐÁP: Vì họ có duyên với con đó mà!

HỎI: Con gái của con hiện đang theo học ở Phật Học Viện, nó không được khỏe. Thấy vậy nên con cứ tiến thoái lưỡng nan, con phải làm sao đây?

ĐÁP: Mời bác sĩ đến khám bệnh cho nó đi.

HỎI: Mới gần đây mẹ con bị mổ cắt ruột ung thư và đã xuất viện rồi, nhưng không biết bà sẽ hết bệnh không nữa, con lo lắng quá.

ĐÁP: Bà đã ăn quá nhiều thịt rồi!

HỎI: Một khi người đã chết, chúng ta nên chờ đến bao lâu mới có thể bắt đầu hỏa táng?

ĐÁP: Tôi chưa chết qua, nên tôi không biết phải đợi đến bao lâu nữa.

HỎI: Tại sao khi đi chơi vùng ngoại ô do công sở tổ chức thì chúng con đều gặp cảnh mưa gió bão bùng?

ĐÁP: Gió vốn giúp cho quý vị tăng thêm khí thế oai phong đó!

HỎI: Tại sao chúng con thường thấy cảnh hỏa hoạn và những chuyện không may?

ĐÁP: Quý vị nhắm mắt lại tức sẽ không thấy thôi!

HỎI: Quy y với Sư Phụ phải lạy Phật mười ngàn lạy; con xin hỏi là khi lễ Phật có nhất định là phải niệm bài văn sám hối không? Có khi con chỉ lễ Phật mà không niệm bài sám hối, vậy có được không?

ĐÁP: Bảo con lạy Phật là để khuấy phục cái tâm cống cao ngã mạn của con. Đó cũng là phương pháp vận động tốt nhất cho thân thể khỏe mạnh để con khỏi phải uống nhiều thuốc, thể thôi!

HỎI: Vào năm 1988, khi gặp Sư Phụ lần đầu tiên tại chùa Đông Tịnh, con bỗng khóc ròng, thỉnh hỏi là do nguyên nhân gì vậy?

ĐÁP: Đại khái là con bị đánh đòn chớ gì!

HỎI: Nếu đệ tử của Sư Phụ có thể phát đại nguyện như đức Địa Tạng Vương Bồ Tát, vậy có phải là sẽ làm chậm trễ sự thành Phật của Sư Phụ không?

ĐÁP: Con hỏi điều này có dính dáng gì với con không?

HỎI: Không biết là con có thể hỏi về nhân duyên xuất gia không?

ĐÁP: Nếu con hội đủ điều kiện như không phạm: sát sanh, trộm cướp, dâm dục, nói dối và uống rượu; vậy là được rồi.

HỎI: Lúc mới vào ngành y tá, chăm sóc người bệnh, con rất thành khẩn như lúc ban đầu mới được nếm mùi Phật Pháp; con có tâm từ bi với tấm lòng thông cảm quảng đại và cố gắng tinh tấn để không lười biếng. Nhưng khi thật sự vào ngành y tá rồi thì con lại đổi khác. Đối với các cảnh khó khăn, bệnh khổ thì con rũ bỏ hết các tình cảm và nguồn thanh tịnh của Phật Pháp cũng không còn. Để rồi trong tâm con nảy sanh ra sự mâu thuẫn nên con không ngớt khổ sở. Con yếu đuối quá nên không cách gì an ủi cho hết thầy chúng sanh được. Còn trong lúc niệm Phật con cũng cảm thấy như không được giải thoát. Xin hỏi tất cả là vì sao vậy?

ĐÁP: Là đừng làm Bồ Tát đất!

HỎI: Sư Phụ có từng bị bệnh không? Nếu có thì Ngài trị bệnh như thế nào? Ngài tự trị hay phải dùng đến y học của Tây phương

ĐÁP: “Bệnh từ miệng vào, họa từ miệng ra,” nếu mình cứ ăn các món ngon, bổ dưỡng quá nhiều thì sẽ sanh bệnh. Vì tôi không dám ăn ngon, nên mới không sanh bệnh. Tôi cũng không có tiền để dùng thuốc Tây; thuốc Tàu thì tôi càng không có tiền, bởi vậy không cần đến bác sĩ. Cho nên tôi chết cũng không sao mà sống cũng chẳng hề gì.

HỎI: Nếu biết mình đã tạo ra nhân ác, vậy phải làm sao để giải trừ ác quả này. Nói theo đạo lý của người thế gian thì mình làm sao để giải bỏ các nhân ác mà cha mẹ đã từng tạo ra?

ĐÁP: Con vốn không nên gây ra, sao lại phải giải trừ hả!

HỎI: Vào ngày 18 tháng 11 năm 1988, trên tờ báo Liên Hiệp có đăng về chuyện Hòa Thượng đã công khai chỉ trích bà Thanh Hải là tà ma ngoại đạo như: “Thanh Hải trộn lẫn mắt cá với hạt châu để làm mê hoặc chúng sanh.” Giới Phật giáo nói bà ta mặc áo cà sa nhà Phật để truyền giáo pháp Tích Khắc. Hòa Thượng lại công khai chỉ trích bà ta là tà ma ngoại đạo. Có người thắc mắc chuyện đó là như thế nào?

ĐÁP: Quý vị tin thì tin, không tin thì đừng tin, hỏi tôi để làm gì?

HỎI: Ở Hoa Kỳ, Ngài đã có bao nhiêu đệ tử quy y rồi?

ĐÁP: Tôi không có làm thống kê, mà tôi cũng chẳng để ý đến chuyện đó.

HỎI: Thỉnh hỏi Sư Phụ, có một số người mẹ chưa kết hôn đã tạo cho xã hội rất nhiều vấn đề, lại còn chuyện phá thai nữa ... Không biết Sư Phụ cảm thấy thế nào hay có ý kiến gì đối với vấn đề này?

ĐÁP: Thanh niên trong thời đại ngày nay thích khiêu vũ, xem xi nê, ca hát, thích ăn uống, chơi bời, hưởng lạc; kết quả là họ đánh mất hết bản tánh con người. Khi bản tánh con người đã mất rồi, nên đến ngay cả chính mình, họ cũng không biết mình là con người. Con người thì phải làm những việc của con người, nhưng họ cứ làm những chuyện của ma quỷ. Lén lén lút lút làm những chuyện bậy bạ, chẳng chịu giữ gìn phép tắc, chưa có kết hôn là họ đã muốn thử thử ... kết quả thì sanh ra đứa nhỏ chớ gì.

HỎI: Các tội như thập ác, ngũ nghịch dù sám hối cũng không hết. Nhưng lại có câu nói: “Tội lớn tà trời một khi sám hối thì sẽ tiêu tội” là sao?

ĐÁP: Tôi không thể trả lời con về vấn đề này, bởi vì nếu trả lời con thì tức là Phật đã nói dối. Nếu như mình không làm những điều tội lỗi thì đâu cần phải sám hối!

HỎI: Con dạy tội nhỏ nhưng chúng nó không chịu nghe lời con. Con hết cách rồi. Con đã nghĩ ra đủ mọi cách nhưng đều vô dụng. Vậy con nên dùng phương pháp nào để khiến cho chúng nó nghe lời? Con phải niệm chú gì đây?

ĐÁP: Thì niệm “Nhẫn nại, nhẫn nại, nhẫn nại nhiều thêm nữa, Ta bà ha!”

HỎI: Thưa Đại sư, trước tiên con xin hỏi là tại sao Ngài biết nghĩ đến việc xuất gia?

ĐÁP: Đại khái là bản tánh trời sanh ra là tôi đã muốn làm thầy tu rồi.

HỎI: Ngài cũng có thầy phải không?

ĐÁP: Dĩ nhiên là có rồi, mà còn có rất nhiều thầy nữa. Như cô Phùng đây cũng có thể làm thầy của tôi trên nhiều phương diện đấy. Tôi đã từng theo học tập với nhiều đại lão Hòa Thượng và Pháp sư Hư Vân là vị đã nâng đỡ tôi nhiều nhất.

KÝ GIẢ HỎI: Pháp Sư Hư Vân?

HÒA THƯỢNG: Chú chưa từng nghe qua phải không? Đã muốn làm đại diện cho “Ông Trời” mà cả Pháp sư Hư Vân chú cũng không biết, vậy chú hãy nên học tập nhiều thêm nữa đi!

HỎI: Những người Hoa ở San Francisco đều biết Vạn Phật Thành là một nhóm ...

ĐÁP: Chú muốn nói là quái nhân phải không hả?

KÝ GIẢ: Không, không, họ nói là một nhóm Tăng tu hành khổ hạnh nơi đất Phật đấy.

HÒA THƯỢNG: (cười) Ha ha ... Chúng tôi đâu có khổ, ngược lại chúng tôi mới thiệt là sung túc.

HỎI: Có đệ tử thấy trên tấm bảng đen của Đại Bi Viện ở Vạn Phật Thành đề hàng chữ: “phòng thì rất nhiều, tiếc là không có người.”

ĐÁP: Nhưng có “Phật!”

HỎI: Lập chùa và mở trường học nhiều như vậy thì phải cần có rất nhiều tiền. Vậy Ngài đã hóa duyên bằng phương pháp nào để có thể xuất ra một ngân khoản to lớn như vậy?

ĐÁP: Hóa duyên à? Tôi thà đói chết chứ không hóa duyên. Quý vị nghĩ xem, lúc ban đầu khi tôi đến Hoa Kỳ, người ta vốn không hiểu gì về Phật giáo nên tôi phải đi đến từng nhà khát thực; nhưng người ta vẫn không rõ là chuyện gì, thế là họ bỏ chạy mất! Bởi vậy người tu chúng tôi ở đây tuyệt đối không hóa duyên, trừ khi là người ta đến tìm chúng tôi thôi!

HỎI: Ngài còn muốn nói gì với độc giả của “Ông Trời” nữa không?

ĐÁP: Danh từ “Ông Trời” nghe hay lắm, tông chỉ cũng tốt nữa. Quý vị muốn điều chỉnh lại mối quan hệ để Ông Trời và loài người sống chung với nhau là có hoài bão lớn lắm đấy!

HỎI: Phải chăng núi Tu Di là một thực thể có thật, hoặc là cảnh giới thấy được trong định, hoặc chỉ là triết học của Ấn Độ?

ĐÁP: Núi Tu Di này ở ngay trước mắt con, con không nhìn thấy mà còn trách cứ ai? “Chấp vào tướng thì đâu đâu cũng

sai, còn chấp Vô Vi thì lại lọt vào cái Không để xem con làm sao đây?

HỎI: Một nét vẽ hình chữ S phân cách âm dương trong họa đồ thái cực là cái gì vậy?

ĐÁP: Không có gì đâu, vì hễ chấp vào dương thì là dương, nghiêng về âm thì là âm, nó cũng không thuộc về bên nào cả, các vị không cần phải bận tâm.

HỎI: Tại sao người thế tục chưa xuất gia thì không được đeo râu chuỗi tràng ở trước ngực?

ĐÁP: Chúng tôi không có nói như thế à!

HỎI: Xin Hòa Thượng nói rõ về sự quan hệ giữa ngoại Tam Bảo: Phật, Pháp, Tăng và nội Tam Bảo: tinh, khí, thần.

ĐÁP: Thần đối với Phật, khí đối với Pháp và tinh đối với Tăng. Nội Tam Bảo là pháp thân huệ mạng của con người; ngoại Tam Bảo là cái gương tốt cho con người. Vì vậy lúc chúng ta hộ trì ngoại Tam Bảo, đồng thời mình cũng phải ái hộ gìn giữ nội Tam Bảo tinh khí thần của chính mình. Thân thể mình tinh khiết như ngọc ngà thì sẽ không lãng phí nội Tam Bảo. Cũng không phải hễ ai xuất gia thì là Tăng, mà thường phải không lãng phí tinh khí thần tức mới có thể xưng là Tăng. Bởi thế dù là người tại gia, chỉ cần họ thường không phí tổn tinh khí thần thì họ cũng là Tăng. Tin hay không tin thì tùy các vị đấy!

HỎI: “Niệm Phật một tiếng, tội diệt hà sa,” nhưng chúng con phải niệm như thế nào mới được công hiệu như vậy?

ĐÁP: Chuyên tâm nhất ý mà niệm.

HỎI: Các em bé mới sanh mà đầu óc đã bị bệnh rồi, vậy là do nhân quả gì?

ĐÁP: Vì tinh, khí, thần của cha mẹ chúng không được đầy đủ.

HỎI: Phật giáo nói về khai ngộ còn Vương Thiện Nhân thì nói về hóa tánh, vậy hai điều đó có gì không giống nhau?

ĐÁP: Hóa tánh thì giống như nước đông thành đá, rồi đá lại hóa tan thành nước. Còn khai ngộ là không có đá cũng không có nước, tất cả đều là không.

HỎI: “Chư ác tiêu diệt, tam chương quyên trừ.” Tam chương là chỉ cho ba cái chương nào?

ĐÁP: Tam chương là nói nghiệp chương, báo chương và phiền não chương. Nghiệp chương thì không có hình tướng, rất may là nó không có hình tướng, nếu có thì nó đã khiến cho cả tam thiên đại thiên thế giới này phình trương lên mà nổ tung ra mất rồi.

HỎI: Trong mười pháp giới thì Quỷ Thần thuộc về cảnh giới nào?

ĐÁP: Quỷ và Thần không phải là một loại. Quỷ thuộc về cảnh giới Quỷ, còn Thần thì thuộc về cảnh giới Thần. Quỷ thuộc âm, Thần thuộc dương. Quỷ là loại bao gồm trong giới Ngạ Quỷ, tức là Quỷ đói.

HỎI: Đệ tử tại gia nên cung kính ngoại Tam Bảo: Phật, Pháp, Tăng và nuôi dưỡng nội Tam Bảo: tinh, khí, thần như thế nào?

ĐÁP: Trước nhất là không nên có tâm dâm dục. Quý vị hãy làm cho cái tâm dâm dục khô cạn trước đã, rồi mới có thể nói đến mấy cái chuyện này.

HỎI: Phật Pháp đối với con thật là mới mẻ, con muốn biết Ngài dạy về tông phái nào vậy?

ĐÁP: Chùa Kim Sơn chúng tôi là một Phật Giáo của toàn bộ Phật Giáo chứ chẳng đơn độc thuộc về một tông nào, nên không có tông và cũng không có phái.

HỎI: Sau này khi xây Đại Hùng Bảo Điện, chúng ta sẽ dựa trên nguyên tắc gì?

ĐÁP: Tiết kiệm công, dễ bảo trì.

ĐỆ TỬ: Thừa Sư Phụ, xe ở phía trước chạy sai đường, vì đệ tử chạy theo nó nên cũng lạc đường luôn.

HÒA THƯỢNG: Người ta đi sai đường, nhưng con không thể đi sai theo họ.

HỎI: Phật Giáo và Thiên Chúa Giáo có gì không giống nhau? Con không hiểu rõ, xin Hòa Thượng giải thích?

ĐÁP: Giải thích để làm chi? Con thích Thiên Chúa giáo thì tin theo đạo Thiên Chúa, con trồng nhân nào thì kết cái quả ấy. Như nếu con thích Phật giáo thì học tập theo đạo Phật. Đây là tùy theo ý thích của tự con thôi, hễ trồng nhân gì thì được quả đó. Giống hay không giống gì cũng đều là “chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành,” tức là đừng làm các việc ác, hãy làm các việc thiện đó thôi!

HỎI: Thế nào là vui? Linh hồn là gì? Chúng ta làm sao để tiếp xúc với linh hồn của mình?

ĐÁP: Thế nào là vui, tôi đã nói qua rồi. Không tranh là vui, không tham là vui, không cầu, không ích kỷ, không tự lợi, không nói dối tức là vui đấy.

Nếu tranh thì mình sẽ phải mọi óc suy tính để mà tranh chấp hơn thua với người ta, vậy thì khổ quá!

Còn nếu tham, cái tham khiến mình ban đêm ngủ không được, ban ngày ăn cơm cũng không ngon, đó cũng là khổ.

Mình mà hướng ra ngoài truy cầu, kể cả như nam theo đuổi nữ, nữ tìm cầu nam, rồi thì cái gì cũng quên hết. Cả cha mẹ mình cũng không quan tâm tới, mà chỉ biết đi tìm đối tượng của mình thôi, cho nên đó là khổ. Còn về ích kỷ thì sao? Bởi vì ích kỷ mà chúng ta cứ làm những chuyện có lợi cho mình nhưng tổn hại người. Tự lợi là chuyên môn tính phần lợi về mình chứ không nghĩ đến sự lợi lạc của người.

Nếu mình nói dối cũng là khổ, không biết đủ thì khổ, như nếu biết đủ, mình sẽ được an vui.

Còn về linh hồn thì nó là Phật tánh của mình đó, nếu nói theo người bình thường thì người ta gọi Phật tánh là linh hồn. Khi mình tu được rồi thì nó sẽ thành Phật, nếu mình tu không được, nó sẽ thành ma. Nếu như muốn tiếp xúc với linh hồn à! Tự mình không nhìn thấy được linh hồn của mình đâu; nếu muốn thấy được nó thì mình phải đoạn dục bỏ ái để lo tu hành. Nếu chúng ta không đoạn trừ ái dục thì không cách nào biết được linh hồn của mình là cái gì đâu.

HỎI: Tại sao chúng ta rất ít khi nghe đến chuyện Tỳ Kheo Ni tu thành chánh quả hoặc là tu thành Bồ Tát vậy?

ĐÁP: Mãi đến nay nhục thân của Tỳ Kheo Ni Vô Tận Tạng ở chùa Nam Hoa (Trung Quốc) vẫn chưa bị hủy hoại; và chuyện Long Nữ dâng hạt châu cúng dường Phật thì lập tức thành Phật, con chưa nghe qua sao? Con phải nên xem kinh sách

Phật nhiều thêm nữa. Không phải tôi chê con, nhưng sự thật là kiến thức của con vẫn còn hạn hẹp quá đó.

HỎI: Chúng con có thể nào xin Hòa Thượng giảng về con mắt thứ ba được không?

ĐÁP: Còn có cả ngũ nhãn tức con mắt thứ năm nữa đó, chứ không phải chỉ có con mắt thứ ba mà thôi.

HỎI: Thừa Sư Phụ, tại San Francisco trời đã nắng hạn lâu rồi không có mưa, vậy chúng ta nên cầu mưa như thế nào?

ĐÁP: Niệm Quán Thế Âm Bồ Tát.

HỎI: Bàn tay thủ ấn của Bồ Tát Quán Thế Âm có liên hệ gì với mật mã của vũ trụ không?

ĐÁP: Tôi không biết gì về mật mã của vũ trụ, mà cũng không biết chi về bàn tay thủ ấn của Bồ Tát Quán Thế Âm nên tôi không cách nào trả lời cho con được.

HỎI: Nhà Nho thì nói “cách vật chí tri” tức tìm hiểu sự vật để tường tận lý lẽ, có phải là không giống với lý “cách vật” mà Phật giáo đã giảng

ĐÁP: Danh từ tuy không giống nhưng có ý nghĩa giống nhau. “Cách trừ vật dục” cũng tức là tâm thanh tịnh ít dục, cũng chính là đoạn trừ ái dục. Lý “Cách vật” của Nho giáo thì không

giống như tôi nói, họ không có nói “vật dục” này là cái gì, mà chỉ nói là “cách trừ vật dục”thôi!

HỎI: Nếu Sư Phụ không cho đệ tử lập hội hàng này nọ, vậy làm sao có nhiều người đến cúng dường?

ĐÁP: Nếu người xuất gia có thể giữ giới và biết tu hành thì tự nhiên sẽ có người đến cúng dường.

HỎI: Thế nào là hết sanh tử?

ĐÁP: Hễ con muốn “hết” thì có thể hết mà!

HỎI: Trong các tôn giáo trên thế giới, nếu quan sát một cách đại khái thì rốt cuộc tôn giáo nào là tôn giáo tốt?

ĐÁP: Thì tôn giáo mà tự con tin là tốt nhất. Tại sao vậy? Bởi nếu nó không tốt thì con đâu có tin theo.

HỎI: Trong Kinh Kim Cang nói: “*Quá khứ tâm bất khả đắc, hiện tại tâm bất khả đắc, vị lai tâm bất khả đắc.*” Vậy chúng ta có thể dùng câu “Ứng vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm” để giải thích “ba tâm” đó không?

ĐÁP: Tâm quá khứ đó đã qua rồi, con đi đâu để tìm cái tâm đó? Tâm hiện tại thì không ngừng nghỉ, như vậy cái tâm nào là tâm hiện tại đây? Tâm vị lai vẫn còn chưa đến! Cho nên không thể có được ba cái tâm đó, tức là đừng có khởi vọng tưởng.

HỎI: Làm sao có thể điều phục cái tâm ưu sầu, lo sợ?

ĐÁP: Nếu không có chuyện thì lấy gì để mà ưu sầu, mà lo sợ? Chắc là tự tâm con có vấn đề rồi.

HỎI: Khi tụng kinh, thường thì miệng con tụng còn tâm khởi vọng tưởng, vậy con phải làm sao?

ĐÁP: Cứ tiếp tục niệm!

HỎI: Làm sao để trở thành một Phật giáo đồ chánh tín?

ĐÁP: Thành tâm niệm Quán Thế Âm Bồ Tát.

HỎI: Nếu người tại gia muốn tu hành các giáo pháp một cách viên mãn, nhưng trong nhà có người không biết tu thường hay phản đối, vậy con phải nên làm sao?

ĐÁP: Con nên chân thật mà thực hành, tự bản thân hãy cố gắng tu hành và càng phải biết hướng về nẻo chánh mà làm.

HỎI: Có những công việc như sơn quét tường vách, đóng kệ làm bàn Phật, bục lạy, sửa chữa cửa ngõ, cửa sổ, vá chỗ rỉ nước, thay mái ngói mới v.v... tất cả đều do chúng xuất gia và tại gia tự tay làm. Tại sao chúng ta không bỏ ra chút tiền để mướn người ta làm? Như vậy chẳng phải tiết kiệm được thời gian để cho mọi người tu hành hay sao.

ĐÁP: Tôi không có lãng phí như quý vị đâu! Vậy chứ quý vị hiện đang làm cái gì ở đây?

HỎI: Đệ tử tức giận ghê lắm bởi vì có người đã mắng Sư Phụ!

ĐÁP: Con có thay ta cảm ơn người đó không? Ngay cả cái ngã của mình cũng chưa buông bỏ được, vậy còn tu hành gì nữa đây?

HỎI: Tại sao pháp tài có thể bị tổn thất và công đức có thể bị tiêu tan

ĐÁP: Tại vì quý vị chuyên dùng tâm, ý và thức. Như dùng tâm để tính toán, dùng ý để suy ngẫm và dùng thức để phân biệt. Vì cứ chuyên dụng công ở tâm, ý, thức, nên pháp tài mới bị tổn thất và công đức cũng bị tiêu mất luôn.

HỎI: Có những cái quảng cáo thấy rất tội nghiệp vì muốn khơi lòng thương hại của mọi người khiến người ta phần đông xem xong đều phải bố thí. Như vậy có đúng pháp không?

ĐÁP: Thường thì những việc đúng đắn đều có thể làm được, nhưng nếu vì muốn có được nhiều người bố thí mà làm những điều tuyên truyền như thế thì là phạm giới đấy.

HỎI: Tại sao Sư Phụ quyên tiền cho các cơ quan, đoàn thể mà không cho chúng con đăng báo để mọi người biết là Vạn Phật Thành cũng thường làm việc bố thí

ĐÁP: Là người tu hành mà còn muốn cầu danh sao?

HỎI: Sư Phụ đi rồi, đệ tử phải tu hành như thế nào?

ĐÁP: Cứ y theo Lục Đại Tông Chỉ, đừng quên gia phong của Vạn Phật Thành và không được phan duyên.

HỎI: Đệ tử muốn thành lập một hội đoàn gì đó để có thể thu nhận thêm nhiều hội viên, được không?

ĐÁP: Đệ tử làm sai thì làm thầy, tôi phải gánh lấy nhân quả, mà các vị có làm sai thì các vị cũng phải tự gánh lấy nhân quả. Nếu muốn tu hành, phạm làm bất cứ chuyện gì mình cũng đừng nên sai lầm về nhân quả. Và chớ có phạm tội tham lam.

HỎI: Làm sao để có thể tiêu diệt nạn thiên tai?

ĐÁP: Nếu người người đều không sanh tâm sân hận.

HỎI: Vì sao người đó bị ma nhập?

ĐÁP: Bởi vì y tham được thần thông, tới đâu cũng muốn cầu thần thông.

HỎI: Có một vị tu sĩ nói với đệ tử rằng ông là Phật gì đó đến.

ĐÁP: Đó là nói láo, là đại vọng ngữ.

HỎI: Sư Phụ vì cầu cho có mưa mà đã không ăn gì cả tuần lễ rồi. Bây giờ tại Hoa Kỳ và Đài Loan đều có mưa, vậy chúng con có thể đăng báo được không?

ĐÁP: Ta không ăn để hồi hướng cho tất cả chúng sanh, chứ không phải là vì cầu danh, các vị chớ đừng đi đến đâu cũng muốn rao truyền quảng cáo đến đó.

HỎI: Tại sao cầu cho mưa mà không được đăng báo?

ĐÁP: Nếu làm vậy tức sẽ không có cảm ứng.

HỎI: Nếu người trong gia đình không hòa hợp với nhau thì chúng ta nên xử lý bằng thái độ nào?

ĐÁP: Kinh Kim Cang có dạy: “Tất cả pháp hữu vi, như mộng huyễn, bọt nước, như sương tan, cũng như điện chớp, nên quán chiếu như vậy.”

HỎI: Hiện khắp nơi trên thế giới có nhiều hoạn nạn, nếu không là thiên tai thì là nhân họa do con người gây ra, tội nghiệp thay cho những người này!

ĐÁP: Tự mình vẫn chưa làm tốt được thì sao còn có thể lo rầu giùm cho thiên hạ nữa chớ

HỎI: Chúng con làm sao mới có thể sớm được thành Phật?

ĐÁP: Nên học cách đối xử với mọi người trước đi.

HỎI: Sau khi học qua Phật Pháp, đệ tử mới biết là có những việc về pháp luật mình có thể làm, nhưng về giới luật thì không được làm. Trước kia con đã làm quá nhiều chuyện không đúng, cầu xin Sư Phụ khai thị chỉ điểm cho con.

ĐÁP: Trời sẽ không trừng phạt người biết hối lỗi đâu.

HỎI: Có người bị bệnh nặng mà bác sĩ lại không trị được. Chúng con trì chú Đại Bi hoặc chú Lăng Nghiêm để giúp bệnh nhân trị bệnh thì cần phải chú ý đến những điều gì?

ĐÁP: Người bệnh cần phải sám hối những nghiệp tội mà y đã gây ra lúc trước.

HỎI: Sao Sư Phụ không dạy chúng con bắt ấn?

ĐÁP: Bắt ấn chỉ là giúp cho người ta được chuyên nhất không bị phân tâm, nhưng nếu mình đã có định lực rồi thì còn dùng đến thủ ấn để làm gì?

HỎI: Trong lúc đệ tử ngồi thiền chỉ nhất tâm niệm Quán Thế Âm Bồ Tát, nhưng sao con lại thấy Sư Phụ ở trước mặt con.

ĐÁP: Bất kể là con thấy cái gì đi nữa, tuyệt đối đừng để mình chuyển theo cảnh giới đó.

HỎI: Tại sao Sư Phụ không cho chúng con tổ chức những hoạt động như người thế tục?

ĐÁP: Đừng có đi các nơi để phan duyên, tu hành chỉ có tiến tới phía trước, chứ không thể thụt lùi ở phía sau. Các con có hiểu rõ không?

HỎI: Tại sao mỗi lần có thai con đều bị sảy thai?

ĐÁP: Tại vì kiếp trước con là lính và đã sát sanh quá nhiều đi!

HỎI: Sư Phụ quy định cho tứ chúng thay phiên nhau giảng kinh hoặc là lập lại bài giảng, vậy người tại gia phải giảng giải như thế nào mới là đúng pháp?

ĐÁP: Hãy căn cứ vào kinh điển, chớ nên giảng giải một cách tùy tiện.

HỎI: Hiện nay quả địa cầu đang lâm vào một đại tai kiếp. Như chúng ta đã làm cho môi trường bị ô nhiễm, quan chức thì tham ô, hối lộ v.v... đều là các cảnh trạng tuyệt vọng quá đi. Là Phật tử, chúng ta còn hy vọng có phương pháp gì hầu cứu vãn tình cảnh này không?

ĐÁP: Hãy đoạn dục bỏ ái! Chính là cái này đây, nếu không có cái này thì mọi sự đều tốt đẹp cả. Bất kể dù có ai phản

đôi đi nữa, nếu tôi không nói về điều này tức không thể được, còn tin hay không thì tùy các vị.

HỎI: Nhắm lúc xã hội đang lan tràn tình sắc, chúng con phải làm thế nào để không chấp trước vào sắc tướng?

ĐÁP: Đừng có học theo lối thiên ở đầu môi, cũng đừng bắt chước học làm người đá là chỉ biết nói chớ không biết làm.

HỎI: Làm thế nào để có thể giúp cho quốc gia được yên ổn và dân chúng được bình an?

ĐÁP: Vị nguyên thủ của quốc gia phải có đức, đồng thời phải biết dùng bậc hiền sĩ nhân tài.

HỎI: Có người nói tu hành thì không được kết hôn, còn muốn kết hôn thì không thể tu hành. Vậy kết hôn thì không thể tu hành, thật sao?

ĐÁP: Kết hôn có gì tốt chớ? Ba cái bảo bối quan trọng nhất của con người là tinh khí thần, mà kết hôn tức là dùng đến ba thứ này và hễ dùng chúng càng nhiều thì người ta chết càng sớm. Vậy kết hôn có gì tốt hả?

ĐỆ TỬ: Đệ tử đã chuyển lời của Sư Phụ đến vị Pháp sư chùa đó và vị Pháp sư chùa đó nói rằng, đang lúc bây giờ cái ý nghĩ đầu tiên của Pháp sư là muốn dùng số tiền mà được cúng dường vào việc xây cất Đại Hùng Bảo Điện. Và sau đó biết là

không đủ kinh phí để hoằng pháp, nên Pháp sư đã trích ra một phần tiền đó để dùng vào việc hoằng pháp.

HÒA THƯỢNG: Bây giờ quý vị đã hiểu rõ chưa? Tiền đó vốn dùng cho Đại Hùng Bảo Điện thì không được lấy ra để dùng vào việc hoằng pháp.

HỎI: Vì sao trước đây có những người đã hoàn tục?

ĐÁP: Tại vì họ ham thích được tăng bốc.

HỎI: Có khi chúng con gặp phải những người rất là không biết điều.

ĐÁP: Không nên kết ác duyên với bất cứ ai. Chúng ta nên đối xử với mọi người bằng lòng từ, bi, hỷ, xả, thậm chí đem cả tính mạng mình ra đền bù cũng không sao. Luôn luôn rộng lòng tha thứ người khác, đối với ai ta cũng không nên có tâm sân hận, ganh ghét, hoặc gây chướng ngại. Bằng không một khi những quả báo ác đó chín muồi thì mình sẽ khổ lắm thay!

HỎI: Nhiều tín đồ tới đây, thường là để trút nỗi uất ức và phiền muộn của họ đấy.

ĐÁP: Tôi không biết giáo hóa người ta như thế nào nên mỗi ngày tôi đều sanh tâm hổ thẹn. Nếu như tôi có khả năng biết làm sao để hóa độ người thì các vị sớm đã hết phiền não rồi.

HỎI: Nguyên câu Ân Sư vạn thọ vô biên để hoằng dương Phật Pháp và phổ độ chúng sanh hữu tình.

ĐÁP: Tôi đã chết rồi!

HỎI: Chúng con làm sao để khắc phục các thói quen háo ăn và tham ngủ?

ĐÁP: Thì đừng ăn! Một khi không ăn thì sẽ không ngủ. Con ít ăn thì sẽ ít ngủ, vì hễ ăn nhiều thì sẽ ngủ nhiều.

HỎI: Thưa Sư Phụ, con có thể xuất gia được không?

ĐÁP: Có thêm một người cũng không nhiều, ít đi một người như con cũng không ít.

HỎI: Nhà Phật thường nói đến nhân duyên, như đức Phật không độ người không có duyên với Ngài. Trong thời mạt pháp này, đa số người không có duyên thì họ chỉ có thể sống trôi nổi theo dòng đời và lầm mê trong sáu nẻo luân hồi phải không? Hoặc là họ chỉ có thể tự tìm những đoạn văn trong sách vở để hiểu biết thêm đôi chút về các bậc thiện sĩ?

ĐÁP: Văn chương đó viết về cái gì vậy? Đặt câu hỏi là phải đi thẳng vào vấn đề, cần đơn giản thẳng thắn, chứ không phải như là viết văn chương, không phải là làm bài văn nửa cổ nửa kim, sắp xếp theo thứ lớp rồi thì được đổ làm tú tài ngay.

HỎI: Thế nào là A La Hán, còn thế nào là Thượng Nhân?

ĐÁP: Học sinh tiểu học mà muốn biết bác sĩ học sách gì thì không cách gì biết được đâu!

HỎI: Con mới tin theo Phật không được bao lâu nên cảm thấy rất hoang mang. Con lại thường được các đồng nghiệp dẫn đi gặp nhiều vị Sư Phụ. Có vị bảo con tụng kinh, có người dạy con niệm hồng danh Phật, Bồ Tát. Nhưng rốt cuộc thì con cũng không biết là nên tụng bộ kinh nào mới đúng đây?

ĐÁP: Kinh gì cũng không niệm!

HỎI: Con làm sao để trừ bỏ cái tật xấu tham ăn và tham ăn ngon?

ĐÁP: Con mà không ăn tức trừ bỏ hết các tật xấu thôi!

HỎI: Xin thưa, thắc mắc của con là quan hệ về thiền. Có một số người nói ngồi thiền là đi đứng nằm ngồi chi cũng đều được cả, không gì là chẳng phải thiền. Nhưng họ chỉ bảo chúng con ngồi thiền mà không có nói ra các phương pháp thiền ra sao. Vậy đi đứng nằm ngồi như thế nào mới là tu thiền? Con chỉ có nghe về ngồi thiền chứ chưa từng nghe qua là có thiền đi, thiền đứng, lại còn có thiền nằm gì đâu!

ĐÁP: “Đi cũng thiền, ngồi cũng thiền, nói nín động lặng thân vẫn an nhiên. Dù gặp mũi dao nhọn ta cũng thản nhiên, nếu như bị thuốc độc quấy nhiễu ta cũng an nhàn.” Những điều đó

không phải đã nói quá rõ ràng rồi sao? Đi cũng thiền, ngồi cũng thiền.

Thí dụ như chúng ta tham quán câu Ai niệm Phật, khi đi cũng là quán xét câu Ai niệm Phật, chứ không phải là câu Ai niệm tiên à! Mà lúc ngồi mình cũng quán Ai niệm Phật, chứ nào phải quán Ai niệm ăn; rồi khi nằm, mình cũng tham câu Ai niệm Phật. Quán câu Ai niệm Phật tức là phải tìm cho ra cái “ai” này, chứ không phải là chỉ niệm cái chữ đó mà thôi!

HỎI: Con thấy Phật giáo đã phân chia ra thành nhiều tông phái rồi, thưa có phải vậy không?

ĐÁP: Tất cả các Tôn giáo, cho đến vạn sự vạn vật đều tùy theo nhân duyên nghiệp cảm của chúng sanh mà có. Phật giáo và các tôn giáo khác cũng không ra khỏi cái quy luật nhân duyên đó.

Bởi vậy nên nói: “Một lý thông hiểu rồi, thì trăm lý đều hiểu rõ.” Lúc đầu tôn giáo vốn để câu thúc những hành vi quá đáng của con người, khiến cho người ta sửa ác hướng thiện. Nhưng vì con người sanh tâm phân biệt nên có ý kiến về hệ phái, mà hễ có hệ phái tức sẽ phát khởi tranh chấp.

HỎI: Phật nói Phật tánh vốn thanh tịnh, vậy vô minh là từ đâu đến thế?

ĐÁP: “Nhất niệm bất giác sanh tam tế, cảnh giới vi duyên trưởng lục thô,” vô minh của con là từ ái tình mà sanh ra, mà vô minh là cái tên riêng của ngu si đó.

HỎI: Có vị xuất gia, khi nhập thất thì xảy ra chuyện sai lầm. Như có âm khí nhập thân, tinh thần không được bình thường, mất hết lý tánh, có cái gì đó đang điều khiển thầy ấy, khiến thầy quên cả niệm Phật. Ban đêm lại có âm thanh quấy nhiễu khiến thầy không cách nào ngủ yên nên rất khổ sở.

ĐÁP: Đó là bởi vì tham cầu thần thông. Tham cầu thần thông cũng là tham sân, si đấy! Cho nên thầy đó mới bi si.

- Xin Hòa Thượng phát lòng từ bi cứu độ vị xuất gia này. Chúng con không biết phải làm sao.

- Tôi cũng không phải là đáng vạ năng.

HỎI: Lâu nay con thường tưởng nhớ về chuyện quá khứ và những điều đó thường hay quấy nhiễu con.

ĐÁP: Khi từ sở làm trở về thì con đừng nghĩ nhớ đến những chuyện đã qua. Trong lúc con giải quyết các công việc, đương nhiên là con phải dùng đến trí huệ của mình để làm cho công việc được hoàn thành mỹ mãn. Nhưng khi công việc đã được hoàn tất rồi thì con đừng có nghĩ đến nó nữa, mà hãy lắng yên tâm thân. Đừng xem trọng đời sống con người một cách thái quá, mà hãy xem nó như một vở kịch thôi.

Vậy thì lo rầu và phiền não sẽ giảm bớt đi và mình sẽ được an vui trong tự do tự tại. Nếu thường không phân biệt xấu tốt thì mình sẽ không bị quái ngại; còn nếu tâm mình cứ lay chuyển tùy

theo cảnh giới, nào là xấu, nào là tốt, rồi vọng sanh phân biệt thì con đường đạo sẽ càng ngày càng xa xôi biên biệt.

HỎI: Xin hỏi “nếu tâm diệt, thời tội cũng hết” phải không?

ĐÁP: Nếu con có thể quên hết thì tội lỗi cũng không còn. Nhưng con không thể quên hết được, vì nghiệp tội mà con đã tạo thì chứa ở trong tâm nên không dễ gì quên đâu. Nếu con thật sự có thể quên ráo hết, vậy thì còn cái gì nữa?

HỎI: Trong quá khứ con đã giết sâu, trùng, muỗi và sát sanh có trên hàng vạn con. Nếu trì chú Vãng Sanh thì con phải trì bao nhiêu biến mới có thể tiêu diệt hết nghiệp sát này?

ĐÁP: Nếu con đoạn trừ được dục vọng, con chỉ cần trì một câu thôi cũng được ứng nghiệm không thể tưởng còn như không đoạn dục được, dù con có trì một vạn câu cũng chẳng có linh cảm gì.

HỎI: Bởi vì con lo rầu mà mất ngủ, hay lại là ác nghiệp gì vậy? Con làm sao để hóa giải nó đây?

ĐÁP: Ai bảo con rầu lo chớ?

HỎI: Bà ngoại con được một người nợ chăm sóc và bà đã qua đời bảy, tám năm rồi. Bà mất vào tháng bảy âm lịch. Căn cứ vào phong tục của Trung Quốc, người ta cho đó là điều không

kiết tường và cũng là điều không tốt đối với người chết. Vậy con nên làm sao để giúp cho bà ngoại con? Nếu không thì tâm bà cứ cảm thấy không an, con nên làm sao mới phải?

ĐÁP: Thiệt là phiền quá hả!

HỎI: Đệ tử có đưa con năm tuổi, năm ngoái khi nhìn thấy người bán gà giết gà thì nó òa khóc và phát nguyện rằng vĩnh viễn sẽ không ăn thịt chúng sanh. Cho mãi tới nay nó vẫn giữ lời không hề thay đổi. Xin Hòa Thượng chỉ dạy, đệ tử phải làm sao để giúp đưa con này tăng trưởng huệ căn. A Di Đà Phật, xin cảm tạ Hòa Thượng khai thị.

ĐÁP: Cháu bé không ăn thịt chúng sanh thì nó sẽ không phải làm chúng sanh đó!

HỎI: Thế nào gọi là “không nghĩ thiện cũng không nghĩ ác.”

ĐÁP: “Không nghĩ thiện cũng không nghĩ ác” là hiểu rõ ràng “cái bản lai diện mục của Thượng Tọa” tức là “bản lai diện mục của Thượng Tọa Minh” và cũng là câu HỎI về cái bản lai diện mục này đây.

HỎI: Từ ngày 9 tháng 12, sau khi con thay mặt người cha đã mất thọ Giới U Minh cho ông, nhưng cho đến nay con vẫn không được khỏe, đó là nhân quả gì vậy? Xin Hòa Thượng từ bi khai thị cho con.

ĐÁP: Tới nay không khỏe à! Cho dù con không thọ Giới U Minh cho cha con đi nữa cũng chưa chắc con sẽ không mắc phải vấn đề này.

HỎI: Ở trong xã hội thời nay, chúng ta nên dùng trí huệ như thế nào để làm việc thiện?

ĐÁP: Không ngu si tức là trí huệ đó.

HỎI: Chúng con cung thỉnh Hòa Thượng từ bi, xin thương xót chúng sanh Đài Loan mê vọng, mỗi năm trở về đây hoằng dương Phật Pháp, khiến cho Phật Pháp được tồn tại lâu dài và phát dương rạng rỡ.

ĐÁP: Tôi trở về cũng không bằng các con trở về. Các con trở về còn tốt hơn là tôi trở về. Các con đừng có chạy ra bên ngoài nữa.

HỎI: Con làm sao mới có thể bỏ được các tập khí và chấp trước?

ĐÁP: Con không có tập khí tức là đã vứt bỏ hết rồi đấy! Nhưng tại sao con cứ muốn vác lấy cái gánh nặng đó hoài vậy?

HỎI: Kính thỉnh Sư Phụ từ bi, Ngài có thể siêu độ cho những bệnh nhân đã qua đời trong bệnh viện này để họ không còn phải thọ khổ nữa không?

ĐÁP: Khi vừa đến đây tôi đã âm thầm quán tưởng, đối với những người đáng lẽ không chết mà phải chết và những người không thể siêu sanh, tôi đã hồi hướng cho họ rồi. Tôi làm việc gì cũng không nhất định là phải có hình tướng bên ngoài.

HỎI: Trước khi xuất gia, chúng con có nhất định phải học ở Phật Học Viện không?

ĐÁP: Con muốn học ở Phật Học Viện thì học, không muốn thì không học, đây không nhất định là vậy.

HỎI: Sao gọi là phát nguyện? Tại sao mình phải phát nguyện và nên phát nguyện như thế nào?

ĐÁP: Con muốn phát nguyện thì cứ phát, còn không phát nguyện thì thôi, chớ đừng hỏi tôi tại sao?

HỎI: Tại sao phải đóng năm trăm đồng (tiền Đài Loan) để thọ Giới U Minh? Nếu con không có tiền mà muốn thọ thì phải làm sao?

ĐÁP: Tại sao mỗi ngày con đều phải ăn cơm? Con có thể không thọ Giới U Minh mà. Không ai bắt ép con phải thọ giới đâu.

HỎI: Hôm qua con đến đây nghe pháp, đến tháng sau thì con muốn xuống tóc để tu hành ngay. Con không biết như vậy có thích đáng không?

ĐÁP: Tu hành à! Con phải suy nghĩ kỹ càng coi mình xuất gia rồi có lại muốn hoàn tục hay không? Con cạo đầu rồi, tuy rằng tóc có thể mọc ra trở lại, nhưng không được ỗn cho lắm.

HỎI: Con muốn được theo Sư Phụ tu phạm hạnh, nhưng không biết phải có đủ nhân duyên gì?

ĐÁP: Biết ăn, biết mặc quần áo, ban đêm không bị mất ngủ. Như vậy là đủ điều kiện rồi.

HỎI: Thế nào là pháp Nhân Duyên?

ĐÁP: Pháp nói về nhân duyên, tôi nói tức là không, cũng tên là giả danh, cũng có nghĩa là trung đạo.

HỎI: Thế cuộc của Đài Loan trong tương lai sẽ ra sao? Có thể nào Đài Loan sẽ thống nhất với Trung Quốc không?

ĐÁP: Tôi không phải là tổng thống Đài Loan, cũng không phải là chủ tịch Trung Quốc thì lo gì đến chuyện này. Tại sao vậy? Bởi “bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chánh, nghĩa là nếu mình không ở chức vị đó thì khỏi phải bàn đến chuyện chánh trị.

HỎI: Tại sao có hạn hán?

ĐÁP: Bởi chúng sanh có nghiệp lực sâu nặng. Vì hơi khí hôi thối của con người tỏa ra, xông thấu đến hư không khiến cho rồng mưa bị ngột ngạt mà bỏ chạy nên không cách nào chu toàn nhiệm vụ cho được.

HỎI: Chúng con có thể dùng bất cứ câu nào trong chú Lăng Nghiêm để trị bệnh được không?

ĐÁP: Có một số người không những không trị bệnh được, mà trái lại còn vớ vào những chuyện phiền phức.

HỎI: Con trai của con lúc ba tuổi mấy là đã quy y Sư Phụ rồi, nếu như cháu bé không thể lạy mười ngàn lạy thì sao?

ĐÁP: Tôi ở Hoa Kỳ đây có nhiều em bé đã quy y tôi khi chúng còn ở trong bụng mẹ. Vậy con nói đi, chúng nó phải làm sao đây?

HỎI: Tại sao đời này đệ tử không thể gặp Sư Phụ sớm hơn?

ĐÁP: Tại vì đời trước con không có phát đại nguyện.

HỎI: Đứa cháu họ của con đi Trung Quốc thăm bà con. Trên đường trở về thì đột nhiên tâm thần nó có phần lẩn thẩn, nói năng tầm phào, nên phải đi mọi nơi kiếm thầy chữa trị. Sau đó được bạn bè chỉ bày là phải quy y Phật nên con dẫn cháu đến Hoa Liên, nhưng đang trên đường đi vì thần trí u mờ nên nó thành linh nhảy xuống xe lửa. Nhờ Phật, Bồ Tát từ bi phù hộ độ trì, nên nó bị đại nạn mà không chết. Trải qua mấy lần giải phẫu, đến nay nó từ từ cũng đã đỡ nhiều, nhưng về tinh thần thì cũng

còn ngớ ngẩn. Xin Sư Phụ chỉ dạy làm sao cho cháu được hồi phục lại như xưa?

ĐÁP: Cái bảo hiểm này bao nhiêu tiền tôi cũng không mua. Đây là thứ bệnh của nghiệp chướng sâu dày, chắc là có ma quỷ đến đòi mạng vì ở Trung Quốc có rất nhiều oan hồn. Có thể là chúng có quan hệ bà con thân thuộc hay bạn bè gì với đứa cháu, nhưng không có nơi để tỏ bày oan ức, hoặc không đòi nợ được nên chúng bắt đại một người để thế mạng. Có lẽ là vậy, nhưng phải hay không phải cũng không chắc nữa.

HỎI: Nếu gặp nhân duyên khiến sự tu hành bị thoái chuyển, con phải làm sao mới không bị thoái chuyển?

ĐÁP: Đến lúc ăn cơm nếu như con không ăn, vậy con phải làm sao để có thể không ăn?

HỎI: Có nhiều người đến Vạn Phật Thành đều cảm thấy ở đây lạnh giá như băng, không có hương vị tình người.

ĐÁP: Trong đạo tràng chúng ta không nói lời khách sáo như ở ngoài đời, nhưng cũng không phải là chúng ta đối xử với ai cũng đều lạnh lùng băng giá hết đâu.

HỎI: Tích âm đức và công đức mà thế gian thường nói đến có giống nhau không? Công đức và cái gọi là “việc thiện” có liên hệ với nhau không? Người thế gian thật sự có công đức không?

ĐÁP: Nếu con không tin vào nhân quả thì cũng không cần phải tin vào cái gì hết.

HỎI: Khi ra ngoài xã giao, con có thể ăn “rau bèo thối” không?

ĐÁP: Con có muốn uống thuốc độc cũng không ai màng đến.

HỎI: Xin hỏi khi trợ niệm có nhất định phải đủ tám tiếng đồng hồ không?

ĐÁP: Tất cả pháp đều không có pháp nhất định. Tám tiếng đồng hồ đây cũng không ra khỏi một niệm, một niệm cũng chẳng ra khỏi tám tiếng đồng hồ. Nếu con thật sự có công phu thì niệm một câu thôi cũng có thể hộ tống người đó vãng sanh. Còn như không có công phu, dầu con có ở đó niệm đến bể cổ họng cũng chẳng giúp gì cho người ta được.

HỎI: Thỉnh hỏi Hòa Thượng, Ngài tu hành nhiều năm như vậy, thật ra Ngài có niệm Phật hay không? Chúng ta niệm Phật cho tới nhất tâm bất loạn, tâm không điên đảo mà được vãng sanh, nếu mình thành công thì có trạng thái như thế nào?

ĐÁP: Con hãy tự hỏi mình đi, không cần phải hỏi tôi. Con đâu phải là ông quan tòa mà tôi cũng không phải là kẻ bị thẩm vấn lấy cung.

HỎI: Đọc kinh Phật, xem sách Thánh Hiền để hiểu biết thêm về kinh nghiệm của các người khác. Nhưng khi chúng con gặp phải vấn đề rồi thì kinh nghiệm của những vị đó cũng không chắc gì giúp cho chúng con giải quyết vấn đề. Vậy chúng con niệm Phật, đọc sách là vì cái gì?

ĐÁP: Niệm Phật không phải để giải quyết vấn đề, mà niệm Phật là vì tu theo pháp môn Tịnh Độ để vãng sanh về thế giới Cực Lạc và để chuẩn bị tư lương cho tương lai, chứ không phải là chuẩn bị giải quyết vấn đề gì cho bất cứ ai hết. Còn con tụng kinh là để tăng trưởng trí huệ cho mình. TỰ con không có khả năng giải quyết được các vấn đề trước mắt, vì con không có đủ trí huệ đó thôi. Nếu con có đủ trí huệ rồi, con có thể sẵn sàng giải quyết hết tất cả các vấn đề và còn quyết đoán kịp thời nữa.

HỎI: Thưa Hòa Thượng, cuối cùng thì con quyết định là không chơi đàn guitar nữa và con xin tặng nó cho Ngài.

ĐÁP: Con thật quyết tâm không chơi đàn nữa à, vậy tại sao con còn giữ nó ở bên mình chứ?

HỎI: Thưa Sư Phụ, trong tình huống sau khi ngồi nhập thiền rồi thì con không muốn đứng dậy nữa. Vậy lúc này con nên có tâm thái như thế nào để bảo vệ cái cảnh giới đó? Nếu như muốn phá vỡ cảnh giới này theo từng lớp một, thì con phải dùng phương pháp nào mới không bị ma nhập?

ĐÁP: Chấp vào tướng thì đâu đâu cũng là sai, mà chấp vào vô vi thì lại lọt vào không. Kinh Kim Cang có nói: Phạm sở hữu tướng, giai thị hư vọng là những gì có hình tướng đều là huyền hóa không thật, vậy có cảnh giới gì để mà chấp trước? Hơn nữa “Nhược kiến chư tướng phi tướng tức kiến Như Lai,” nghĩa là nếu thấy tướng mà không chấp tướng tức là thấy Phật rồi. Con nay cứ mò mẫm ngoài da, nên dù cho con có dò dẫm đến bao lâu đi nữa cũng vẫn là còn ở ngoài da thôi!

HỎI: Lúc thọ Giới U Minh ở Hồng Kông, con đã cầm ba cái bài vị, như vậy có sao không?

ĐÁP: Nếu con cho rằng được thì được, nhưng mà tôi thấy con cầm nhiều quá thì không cung kính và cũng không thành tâm. Rốt cuộc thì con muốn siêu độ cho ai? Đây là việc quan trọng, cho nên chúng ta cần phải cung kính và rất trịnh trọng. Nếu con cầm nhiều bài vị như vậy, mà cầm không nổi thì làm sao? Con đừng thấy đó chỉ là tờ giấy bài vị, nhưng nếu khi các linh hồn hiển linh đó đến, con nhắc lên không nổi thì con phải tính làm sao?

HỎI: Có người bình thường ít khi nổi nóng, nhưng gần đây y lại thường hay phát cáu.

ĐÁP: Vì nghiệp chướng đến tìm, nên y mới sanh bệnh đấy.

HỎI: Tại sao Sư Phụ không mặc đồ tốt, mà cũng không chịu ăn ngon một chút?

ĐÁP: Nếu như tôi ăn ngon mặc đẹp thì đệ tử tôi cũng muốn ăn ngon mặc đẹp theo. Như vậy còn tu hành được nữa sao?

HỎI: Em trai con ra vào bệnh viện thần kinh mấy lần rồi mà nó vẫn hay náo loạn, phá phách, ban đêm lại không chịu ngủ. Xin hỏi có phải là nó đã bị nghiệpchướng vây quanh quấy nhiễu rồi chăng? Con phải nên làm sao để giúp cho em con hết bệnh? A Di Đà Phật!

ĐÁP: Đó đều là do tiền nhân hậu quả, cho nên không dễ gì giải quyết cho được.

HỎI: 1. Khai ngũ nhãn và có đủ sáu thần thông là như thế nào?

2. Chúng con làm sao để thực hành đúng với Bồ Tát đạo?

ĐÁP: Khai ngũ nhãn để làm cái gì? Muốn có sáu thần thông để làm chi? Hành Bồ Tát đạo để làm gì? Nếu còn biết tại vì sao thì tự nhiên con sẽ hiểu được làm sao để khai ngũ nhãn, làm sao đắc được sáu thần thông và cũng biết làm sao để hành Bồ Tát đạo.

Con thấy đứa bé mới chào đời thì đã biết bú sữa ngay, đâu có ai dạy nó; đây là một thứ năng tánh tự nhiên thôi. Con người chúng ta chỉ cần đoạn trừ ái dục. Nếu chúng ta thật sự buông bỏ được pháp thế gian thì pháp xuất thế cũng tự nhiên sẽ được viên

mãn. Lúc đó không cần nói chi đến ngũ nhãn lục thông, mà chúng ta còn được vạn đức trang nghiêm cùng Phật không hai, không khác biệt. Đáng tiếc là con không chịu buông bỏ, mà lại muốn đi đường tắt và muốn tìm các pháp phương tiện, vậy đâu có được.

HỎI: Chúng ta làm sao khiến chúng sanh trong lục đạo (sáu đường) đều đến học Phật?

ĐÁP: Tự bản thân mình thật tâm học Phật thì chúng sanh trong sáu đường cũng sẽ học Phật; còn tự mình cứ hướng ra ngoài tìm cầu thì làm sao bảo chúng sanh trong sáu đường học Phật cho được? Ngay cả một đường cũng không có.

HỎI: Xin hỏi về niệm Phật tam muội và niệm Phật nhất tâm bất loạn: Cái gọi là nhất tâm bất loạn, phải chăng là mình đang làm bất cứ công việc gì thì tự nhiên trong tâm mình vẫn có tiếng niệm Phật không gián đoạn?

ĐÁP: Nhất tâm bất loạn tức là niệm tư tại tư, có niệm nào khởi con đều biết niệm đó và nếu con đã dụng công đến nơi đến chốn thì đó là niệm Phật tam muội; “tam muội” là danh từ tiếng Phạn, dịch ra là chánh định, chánh thọ. Con có được chánh định, chánh thọ rồi thì nhất định sẽ nhất tâm bất loạn và nhất định sẽ không còn tạp niệm nữa.

HỎI: Ăn thịt là thói quen của hầu hết mọi người. Bây giờ chúng con nên làm sao mới có thể trừ bỏ được cái tập quán này?

ĐÁP: Bên trong chữ “nhục” tức là “thịt” thì có hai người A, người A ở ngoài chụp bắt như muốn nuốt lấy người ở trong; chúng sanh lại ăn thịt chúng sanh, nghĩ kỹ ra thì chính là người ăn người đấy.

HỎI: Tại sao tất cả mọi người đều không thể chữa lành được căn bệnh của người đó?

ĐÁP: Bởi cái tội tham lam, tới đâu y cũng muốn thọ quán đánh nên có nhiều thần thức trà trộn hợp thành một thể, không cách gì tách ra; mà thời gian lại quá lâu, đã trải qua mấy chục năm rồi.

HỎI: Con có đem theo một chai nước, xin Hòa Thượng từ bi gia trì khiến cho người dùng nước Đại Bi này có thể tiêu trừ bệnh khổ, sớm lành bệnh, được không? Bởi vì má chồng của con rất muốn tinh tấn niệm Phật và lạy Phật, nhưng bị hai đầu gối hành bà đau nhức hoài nên bà cảm thấy rất hối tiếc.

ĐÁP: Con bảo tôi gia trì thì không bằng tự con gia trì. Con niệm chú Đại Bi cho thành thực, tự mình niệm cho đến khi có linh ứng rồi thì tự gia trì tức càng tốt hơn, hay hơn nhiều so với việc cầu xin bám víu ở bên ngoài. Con đừng có vay mượn bám víu ở ngoài, làm người nên tự mình đứng lên, chứ đừng ỷ vào người khác, tự mình phải có chí khí chớ. Con mà ỷ lại tôi, đó

không phải là pháp cứu cánh đâu. Nếu con thành tâm niệm chú Đại Bi thì tự nhiên sẽ có cảm ứng.

HỎI: Sau khi quy y thì lạy mười ngàn lạy, chúng con nên có tâm thái như thế nào để lễ lạy và sám hối?

ĐÁP: Phải là vô tâm, không có tâm thái gì, cũng không nghĩ tưởng đến cái gì hết.

HỎI: Người tại gia muốn tu pháp nhập thế và xuất thế thì có biện pháp như thế nào?

ĐÁP: Cư sĩ Long Uẩn, bà Long Uẩn và con cái họ đều là cư sĩ tại gia. Con muốn biết người tại gia tu như thế nào thì hãy HỎI họ đi. Bây giờ họ đã không còn ở thế gian này nữa, mà chỉ để lại một mớ chuyện cô tích thôi!

Ông Long Uẩn bảo là: “Khó khó khó, như đem mười gánh hạt mè rải lên trên cây.”

Bà Long Uẩn thì nói: “Dễ dễ dễ, như ý Tô Sư trên trăm đầu ngọn cỏ.”

Cô con gái lại cho rằng: “Không khó cũng không dễ, đói thì ăn, buồn ngủ thì đi ngủ.”

Chúng ta học Phật thì phải thành thật mà học, chớ có xoáy đầu vào sừng trâu, tự lao mình vào chỗ bế tắc.

HỎI: Chúng con đời này mang nghiệp tội nặng nề, lại không biết được các nghiệp đời trước của mình. Nếu muốn giảm

nhẹ nghiệp tội đời này thì chúng con phải làm thế nào để tiêu tội nghiệp? Chúng con xin thỉnh Hòa Thượng khai thị cho.

ĐÁP: Siêng tu giới định huệ, dập tắt tham sân si.

HỎI: Con muốn theo Hòa Thượng học tập.

ĐÁP: Có rất nhiều người xuất gia ở Vạn Phật Thành bị trúng kế của tôi, là đều phải giữ giới không cầm tiền. Nếu ai còn bỏ tiền trong ngân hàng để lấy lời, không nỡ lấy ra để tiêu dùng thì không tính là giữ được giới này. Có người đã giữ giới không cầm tiền bạc rồi mà lại còn lén lén, lút lút đi mua sắm, vậy cũng không được. Người chân chánh giữ giới không cầm tiền mới là người thật sự trong sạch. Tay không sờ mó tiền, trong tâm cũng không nghĩ đến tiền, miệng cũng không nhắc đến tiền. Đó mới là người chân chánh giữ giới không cầm tiền bạc.

HỎI: Con nhớ có lần Hòa Thượng đang giảng kinh ở trên lầu, nói rằng, có vị Pháp Sư nào đó đã lấy tiền cho người khác.

ĐÁP: Con nhớ rõ ràng quá thế!

HỎI: Đệ tử luyện tập thiền định, nhưng cứ bị điễm huyền quan giữa chặn lông mày quấy nhiễu nhiều năm. Xin Sư Phụ gia trì cho con.

ĐÁP: Có điễm huyền quan chạy tới giữa chân mày à? Chấp tướng thì đâu đâu cũng sai, nếu chấp vào vô vi thì lại rớt vào cái không: “Phạm sở hữu tướng, giai thị hư vọng. Nhược

kiến chư tướng phi tướng, tức kiến Như Lai.” Phạm hễ có tướng thì đều là giả dối. Nếu thấy các tướng mà không chấp tướng tức là thấy Phật. Con cứ ở đó khởi tâm chấp trước, rồi thủ cái huyền quan, thủ cái đan điền, thủ cái này, thủ cái nọ thì đó không phải là pháp cứu cánh đâu; pháp cứu cánh là quét sạch tất cả pháp, rồi khởi tất cả tướng.

ĐỆ TỬ: Nếu người xuất gia cũng có thể giống y như người bình thường là ăn ngày ba bữa, như vậy nhất định sẽ có thêm nhiều người xuất gia.

ĐÁP: Xuất gia không phải là vì hưởng phước. Nếu chúng ta hưởng phước nhiều quá, sau khi chết rồi mình càng khổ sở hơn.

ĐỆ TỬ: Có người cầu xin Sư Phụ hãy vì những quốc gia đang bị tai nạn loạn lạc dồn dập mà cầu phước tiêu tai giùm họ.

ĐÁP: Muốn vì nước mà cầu cho tai nạn tiêu trừ thì phải do vị nguyên thủ của quốc gia ra mặt thỉnh pháp. Nếu quan quyền chánh phủ làm việc không tham ô thì tự nhiên vận mệnh quốc gia sẽ chuyển sự nguy nan trở thành ra bình an.

HỎI: Khi con đọc kinh, tuy miệng niệm nhưng thần thức cứ bay đến chỗ xa vời vợi. Đệ tử không hiểu nên có phân sợ hãi.

ĐÁP: Tâm thường hay có niệm lành thì tất nhiên sẽ được thần linh phù hộ. Khi tâm con định rồi thì tự nhiên sẽ không còn sợ nữa.

HỎI: Tại sao Phật giáo không được bói toán, không được xin xăm hoặc xem phong thủy?

ĐÁP: Tất cả đều do tâm tạo. Phật giáo là dạy người ta học cầu trí huệ, chứ không bảo người ta tin tưởng đến nỗi thành mê tín luôn.

HỎI: Thọ giới có phải là không được tái phạm giới, nhưng là con người chứ đâu phải Thánh Hiền, nếu phạm lỗi mà cũng không hay biết là mình đã phạm giới thì làm sao đối diện với sự thọ giới?

ĐÁP: Thọ giới là phải giữ giới, thọ giới mà không giữ giới chi bằng đừng thọ giới.

HỎI: Trong những lời dự đoán của Đại sư Bộ Hư đã nói: “Thế vũ ba phần.” Đó là ý nghĩa gì?

ĐÁP: Trên quốc tế có ba nước lớn sẽ lãnh đạo toàn cả thế giới, đó gọi là “thế vũ ba phần”.

HỎI: Chúng con làm sao mới có thể tu hành một cách chân chánh?

ĐÁP: Giữ giới tức là tu hành. Quý vị không nên có tâmphan duyên, xem người có tiền hay không có tiền, tất cả đều bình đẳng như nhau.

HỎI: Phá thai là nghiệp sát sanh, nhưng vì trước đây con không có học Phật, con không biết nên đã phạm vào nghiệp sát sanh rồi. Nay con phải làm sao mới có thể bù đắp, cứu chữa những lỗi lầm xưa?

ĐÁP: Làm nhiều công đức, sám hối nhiều thêm, niệm Phật nhiều thêm.

HỎI: Phật Pháp khuyên người ta không tranh, không cầu. Nhưng lúc đi học ở trường mà mong cầu tên mình được xếp hàng đầu, hoặc khi đi làm thì mình tỏ ra là người xuất chúng, vậy đó có phải là mình đã rơi vào vòng tranh cầu không?

ĐÁP: Đây là làm hết trách nhiệm của mình là do trí huệ năng lực của con đạt được. Cho nên con đừng ngại gì mà hãy ráng siêng năng học hành thêm chút nữa để làm bài vở cho khá hơn.

HỎI: Vì sao chúng con không được cười nói, trò chuyện ở trong đạo tràng?

ĐÁP: Nếu không có oai nghi, thiện thân hộ pháp sẽ không bảo vệ mình, như vậy chúng ta có thể tu hành được sao?

HỎI: Có người bị bệnh thần kinh, bệnh tinh lúc tốt, lúc xấu. Chúng ta làm sao để giúp đỡ y đây?

ĐÁP: Sự kiện này không phải dễ dàng đâu. Bệnh của y khi tốt khi xấu vì trong người có ma nghiệp chướng. Khi con ma đó đến thì làm cho bệnh y tệ hơn, ma mà đi rồi thì y lại khỏi. Thường những người mắc bệnh đều có một thứ ma quỷ đến quấy rối họ. Đó là theo sự hiểu biết của tôi. Ví dụ nếu có người bệnh nặng, đều vì đời trước y đã giết hại những con ma đó; hoặc là ma heo, ma ngựa, ma bò ... đều đến đòi mạng nói: “Người đã ăn thịt ta quá nhiều rồi! Bây giờ đã đến lúc người phải đền mạng cho ta.” cho nên y mới bị bệnh. Nhân quả thật không sai chạy tơ hào. Nếu quý vị sợ bị bệnh thì hãy bớt ăn thịt, còn như không sợ bị bệnh thì cứ ăn thịt nhiều thêm một chút nữa cũng không sao.

HỎI: “Kinh Lăng Nghiêm” quá u thâm diệu, đệ tử chỉ có thể tụng niệm mà không hiểu rõ gì mấy.

ĐÁP: Nếu con tụng niệm mỗi ngày, thế nào cũng có ngày con sẽ hiểu rõ.

HỎI: Có vị ở nước ngoài nhờ người đem vàng đến cúng dường Sư Phụ.

ĐÁP: Đó là tiền của tham ô, tôi không nhận đâu. Hãy lập tức hoàn trả lại cho y đi.

HỎI: Hòa Thượng nói: “Khi chúng ta tập ngồi thiền thì tốt nhất là ngồi kiết già, còn nếu không ngồi kiết già được thì ngồi bán già cũng được. Chúng ta phải ngồi cho đến khi hai chân chịu nghe lời mình. Khi ngồi đến một, hai, ba, bốn, năm, sáu tiếng đồng hồ mà cũng không đau chân thì lúc đó chúng ta mới nhập môn, mới có thể lãnh hội, mới có thể khai ngộ được.” Nhưng con không có nhiều thời gian như vậy thì làm sao?

ĐÁP: Tuy rằng con không có nhiều thời gian, nhưng nếu con có thể ngồi được trong giây lát thì cũng có công đức vô lượng. Trong Kinh có nói rằng: “Nếu người tĩnh tọa trong khoảnh khắc thì hơn hẳn cả việc tạo dựng hằng sa tháp bảy báu.” Nếu con thâm nhiếp tâm mình, không có vọng tưởng trong một sát na ngắn ngủi nhất cũng được vô lượng công đức rồi. Tại sao vậy? Bởi vì xây tháp bảy báu chỉ là lập công ở bên ngoài, còn ngồi tĩnh lặng không khởi vọng tưởng tức là mình tồn trữ cái đức. Cho nên so với tạo tháp bảy báu thì ngồi tĩnh tọa càng thù thắng hơn. Bởi vậy mọi người hãy nên nhín thời gian ra để tập ngồi thiền.

HỎI: Tại sao chúng ta không được nói dối?

ĐÁP: Bởi nếu mình thường nói dối thì các vị hộ thân sẽ không còn tôn trọng mình nữa và các Ngài sẽ rời bỏ mình đi.

HỎI: Hòa Thượng ngồi xe đó vừa nhỏ lại vừa nóng!

ĐÁP: Địa ngục lại càng nóng hơn!

HỎI: Chúng ta treo bát quái hay mặt gương ở trước cửa để có thể chiếu vận đen của mình xuất ra, phải không?

ĐÁP: Vậy thì mặt gương cũng có thể chiếu thấu tất cả các vật bên ngoài vào trong gương, phải không?

HỎI: Tại sao Pháp sư lại có thể nghĩ về chuyện đến phương Tây, đến Bắc Mỹ để hoàng dương Phật Pháp?

ĐÁP: Mấy chục năm trước, Phật giáo tại Hoa Kỳ chưa được hưng thịnh, có nơi không có Phật giáo. Bởi vậy tôi quyết định tới nơi nào không có Phật giáo để truyền giáo, còn như người ta có tiếp nhận hay không tôi cũng đành chịu thôi.

HỎI: Phải chăng Phật giáo tại Nepal, Ấn Độ, Trung Quốc, Nhật Bản và các quốc gia khác có những chỗ không giống nhau? Sau khi đạo Phật đến Hoa Kỳ rồi thì không còn giống như ở Trung Quốc nữa phải không?

ĐÁP: Đúng là không giống rồi. Hoàng dương Phật Pháp tại Hoa Kỳ, đương nhiên chúng tôi phải chú ý đến các tập quán và đặc tính của người Mỹ. Thí dụ như người Mỹ dùng tiếng Anh để tụng kinh, bởi không chắc gì họ đều biết tiếng Hoa, cho nên chúng tôi phải phiên dịch kinh điển ra tiếng Anh. Lại nữa, đạo Phật còn yêu cầu người xuất gia phải ăn chay và đoạn dục. Có những người Mỹ vì nhất thời khích động mà xuất gia, rồi lại không chịu nổi cảnh sinh hoạt hiu quạnh của người xuất gia nên

họ có thể hoàn tục trở lại mà không phá hoại các quy tắc của Phật giáo.

HỎI: Phật giáo có cách nhìn thế nào đối với việc đồng tính luyện ái?

ĐÁP: Người xuất gia trong Phật giáo là đoạn dục, không thể có bất cứ quan hệ tình dục nào, lại càng không nói đến chuyện đồng tính luyện ái, vì đó là việc làm trái với tự nhiên. Đồng tính luyện ái là hành vi khiến cho mất nước, diệt chủng. Bởi đồng tính luyện ái tạo ra bệnh Aids chết người, mà trước mắt lại chưa có thuốc gì đặc biệt để cứu chữa. Nhiều nơi trên đất Mỹ đã chấp nhận chuyện đồng tính luyện ái là hợp pháp và cho phép người đồng tính luyện ái kết hôn với nhau. Đó là việc làm trái ngược với nhân tánh.

HỎI: Tại sao Vạn Phật Thành không có xin xăm?

ĐÁP: Phật Giáo không có cầu thần bói quẻ.

HỎI: Phật giáo có xem phong thủy không?

ĐÁP: Phong thủy là ở trong tâm mình. Tâm tốt thì tự nhiên sẽ có thiên thần bảo hộ.

HỎI: Làm sao mới có thể cứu giúp Trung Quốc?

ĐÁP: Nếu người người không hút thuốc và giữ giới không sát sanh.

HỎI: Làm thế nào mới có thể cứu độ Đài Loan?

ĐÁP: Nếu họ không phá thai, không sát sanh.

HỎI: Con muốn công hiến một ngôi chùa để làm viện dưỡng lão ở Đài Loan, Sư Phụ có muốn không?

ĐÁP: Chuyện này con phải tự hỏi lấy mình, chứ đừng có hỏi tôi. Nếu tôi nói “tôi muốn” tức là tôi có lòng tham; còn như nói “tôi không muốn” thì không toại nguyện muốn công hiến của con. Tự con có trí huệ nên con hãy tự quyết định lấy. Cho hay không, con tự quyết định đi.

HỎI: Tu hành trừ việc đi đứng nằm ngồi đều phải lo tu sửa cái tâm của mình, ngoài ra lại còn phải sửa chữa những tập khí không tốt của mình cho đúng đắn. Vậy chúng con còn phải tụng niệm những bộ kinh gì nữa?

ĐÁP: Đầu tiên là hãy lấy kinh Lăng Nghiêm để nhập môn.

HỎI: Thưa Sư Phụ, xin hỏi là Ngài dạy dỗ đệ tử như thế nào?

ĐÁP: Ý nguyện tôi là làm công việc giáo dục để đào tạo thế hệ mai sau, là dạy cho bọn thanh niên và trẻ con hiểu biết được cách làm người như thế nào. Hiện nay cả người lớn và tụi nhỏ đều không biết cách làm người ra sao nên đã khiến cho trật

tự xã hội cũng bị rối loạn. Thật làm cho người ta đau lòng xót ruột quá thay!

HỎI: Hòa Thượng đến phương Tây hoằng dương Phật pháp như thế nào vậy?

ĐÁP: Tôi thì nương dựa vào Bồ Tát Quán Thế Âm, chú Đại Bi và chú Lăng Nghiêm.

HỎI: Đến lúc nào thì chúng con mới bắt đầu tu hành?

ĐÁP: Khi nào quý vị buông bỏ hết tất cả thì quý vị mới có thể bắt đầu tu hành.

HỎI: Đệ tử có thể giúp được gì không?

ĐÁP: Còn chưa biết đi mà đã muốn học chạy, hãy còn sớm mà.

HỎI: Tại sao phải cần có tượng Phật trang nghiêm?

ĐÁP: Bởi vì chúng sanh khi nhìn thấy tượng Phật trang nghiêm thì sẽ sanh tâm cung kính và phát Bồ-đề tâm.

HỎI: Trong Kinh Địa Tạng có đề cập đến nhiều quỷ thần nên con không dám tụng niệm.

ĐÁP: Quỷ thần cũng là Bồ Tát thị hiện nên có gì mà đáng sợ. Trong tâm con chắc là có ma quỷ gì rồi, phải không?

ĐỆ TƯ HỎI: Thưa Sư Phụ, bây giờ có rất nhiều Thiên Long Bát Bộ, Hộ Pháp Thiện Thần ở hai bên lề đường đang cúi đầu đánh lễ Sư Phụ đó.

ĐÁP: Tôi nào có đức hạnh gì!

HỎI: Chúng con uống sữa bò có được không? Thường ngày chúng con ăn uống những thứ thực phẩm như pho mát thì có sao không?

ĐÁP: Ăn những thứ đó so với ăn thịt còn tốt hơn chút đỉnh. Những thứ đó không giống như thịt, vì thịt làm cho người ta tăng cường thêm dục vọng mà loạn cả tinh thần. Chúng ta vì giữ gìn tâm mình thanh tịnh, ít bớt dục vọng, nên tốt hơn hết vẫn là ăn chay thôi!

HỎI: Thưa Sư Phụ, Ngài xuất gia đã nhiều năm rồi, nhưng tuy là người đang ở Hoa Kỳ mà tâm tư Ngài vẫn còn nhớ đến nước nhà, vậy cảm xúc lớn nhất của Ngài là gì?

ĐÁP: Tôi đã từng làm qua một bài kệ như sau:

Trung Hoa hỗn loạn mấy mươi năm;

Chuyện đời thương cảm trào suối lệ.

Kiếp này hổ thẹn phó mặc trời;

Nạn xưa đạn rơi từ quân Nhật.

Đường đời gập ghềnh người quý trá,

Quan trường chìm nổi đốt tôi anh,

Xuất gia chưa quên chỉ trung thành,

Bảo trì quốc tịch nhớ cội nguồn.

Quý vị có hiểu ý của tôi không? Đất nước chúng tôi hỗn loạn đã nhiều năm như thế, người Trung Quốc thật đã quá khổ rồi! Một khi nghĩ đến là tôi không chịu nổi nên xuôi lệ tuôn trào. Mặc dù làm người Trung Quốc bị khổ nạn quá nhiều như vậy, nhưng tôi vẫn giữ lấy quốc tịch cũ của mình. Người Trung Quốc phải có chí khí của người Trung Quốc chứ!

HỎI: Giới Bát Quan Trai rất là quan trọng phải không? Phải chăng trong đời này tốt nhất là con nên thọ qua một lần?

ĐÁP: Con nghĩ là quan trọng thì nó quan trọng, nếu con cho rằng không quan trọng thì nó cũng không quan trọng. Điều đó không có gì nhất định đâu. Nếu con có cơ hội để thọ Bát Quan Trai thì đương nhiên là tốt rồi; nếu không được dịp thọ thì cũng đừng nên tự ti mặc cảm mà hãy tùy duyên vậy!

THÍNH CHÚNG: Vị Pháp sư này thiệt là hay la mắng người ta quá đi. Giảng kinh mà ông cũng mắng người được.

ĐÁP: Tôi có mắng chửi ai đâu. Tôi mắng quý vị tức là mắng chính tôi. Vì thế mỗi ngày tôi mắng chửi đó cũng chính là mắng chửi tôi thôi!

HỎI: Người niệm Phật nên phát nguyện vãng sanh thế giới Tây phương Cực Lạc! Con thật khó mà phát cái nguyện này. Bởi một mặt thì con đối với cái thế giới này vẫn còn có sự chấp

trước; mặt khác, nếu con có đủ trình độ để vãng sanh thế giới Cực Lạc, lúc đó con cũng sẽ ở lại đây để giúp đỡ người khác. Nếu con bay qua thế giới bên kia không ở lại thế giới này để làm lợi ích cho chúng sanh, vậy có phải là sai lầm không? Hy vọng Hòa Thượng từ bi giúp con giải quyết vấn đề khó khăn này?

ĐÁP: Trong Phật giáo hẳn có nguyện tất sẽ thành tựu, con phát nguyện sanh về thế giới Cực Lạc thì con sẽ sanh về thế giới Cực Lạc. Nếu con nguyện đến thế giới Cực Lạc rồi lại trở về đây để giáo hóa chúng sanh thì con cũng sẽ được mãn nguyện. Còn như con muốn ở luôn bên thế giới Cực Lạc, hoặc muốn trở lại đều được cả. Nhưng nếu con trở về từ thế giới Cực Lạc, tức là thừa nguyện mà trở lại chớ không giống như bây giờ. Vì bây giờ con si mê nhiều hơn giác ngộ; còn khi con thừa nguyện trở lại thì giác ngộ nhiều hơn si mê, nên giác ngộ thắng cái si mê. Bởi vậy con muốn ở đây giúp đỡ hay giáo hóa người niệm Phật cũng được; đó là phát tâm Bồ Tát. Phát tâm Bồ Tát là mình tự nguyện ở đây trước để giúp đỡ người, vì thế giới này có nhiều sự khổ đau nung nấu, khổ sở vô cùng. Nếu con không sợ khổ cực thì cũng có thể ở lại đây giúp đức Phật giáo hóa chúng sanh. Phật Pháp là viên dung vô ngại, nói thế nào thì có đạo lý như thế ấy. Chỉ cần con thích thế nào thì làm như thế nấy và đừng chấp trước là được rồi.

HỎI: Chồng con muốn ly dị nhưng con không muốn, xin Sư Phụ chỉ dạy.

ĐÁP: Thế thì hãy làm bạn với ông đi.

HỎI: Nếu lạy Phật thì con phải lạy như thế nào?

ĐÁP: Phải lạy tự tánh Phật của con.

HỎI: Con trai của con thứ gì nó cũng muốn được hạng nhất, con phải làm sao đây?

ĐÁP: Nếu ai ai cũng muốn giành hạng nhất, vậy ai sẽ đứng hạng nhì?

HỎI: Hòa Thượng có ý kiến gì để đối trị với nền giáo dục đang suy sụp hay không?

ĐÁP: Liều thuốc tốt nhất để chữa trị căn bệnh giáo dục của quốc gia này, thật ra phải là một thứ diệu dược. Thứ thuốc có thể giải quyết những vấn đề của tập trẻ trên toàn cầu, đó là “Hiếu Đễ.” Nếu bậc thầy cô có thể tự bản thân mình làm gương mẫu dẫn dạy học sinh, thì nên dạy chúng ngay từ lúc đầu phải nghe lời cha mẹ, kính trọng sư trưởng.

Được vậy thì những tình trạng nguy hiểm mà chúng ta hiện đang đối diện, phần lớn sẽ không bao giờ xảy ra. Điều quan trọng là nếu chúng ta không dạy trẻ con hiểu được cái giá trị của sự hiếu thảo, thế thì dù có giải quyết bằng bất cứ phương pháp nào đi nữa cũng chỉ là chữa trị ở bề ngoài chứ không chữa trị tận gốc rễ, bởi thuốc đã không chữa đúng căn bệnh. Đối với vấn đề này, biện pháp giải quyết của tôi là tự bản thân mình phải làm gương, rồi

dẫn dạy bọn trẻ tất cả những điều căn bản về đức hạnh cao đẹp và sự hiếu thảo.

HỎI: Phải chăng học tập Phật Pháp, quan trọng là chúng ta nên cả ngày cứ trốn trong nhà, hoặc lạy Phật, niệm Phật ở trong chùa để cầu nguyện đến ngày mình vãng sanh được Phật và Bồ Tát cảm ứng tiếp dẫn về thế giới Tây phương Cực Lạc, hay là chúng ta đem Phật Pháp ứng dụng vào cuộc sống hàng ngày của mình mới là quan trọng?

ĐÁP: Hãy nên áp dụng Phật Pháp vào trong cuộc sống hàng ngày, nhưng đừng có dùng pháp ô nhiễm mà phải dùng pháp thanh tịnh. Nếu con có thể thanh tịnh và không có vọng tưởng, thậm chí cũng không có dục vọng, cũng như tất cả các sinh hoạt của con đều là chánh đáng thì đây là Phật Pháp. Còn như con ngày ngày đều lạy Phật, niệm Phật, cầu vãng sanh thế giới Cực Lạc, mà hễ thấy người thì nổi sân dùng dùng và hay gây lộn với người thì đó cũng là vô dụng thôi! Thế là dù con có niệm Phật nhưng cũng không thể đến Tây phương, có lạy Phật cũng không thể đến Đông phương được. Bởi vì cái nóng giận của con đã níu kéo con lại và cái vô minh đã che lấp con mất rồi. Cho nên con phải bỏ đi các tật xấu, vô minh, bỏ đi cái tánh bả sinh phiền não và bỏ luôn đi cái tánh nóng nảy. Con hãy dụng công ngay tại những chỗ xấu dở đó, như thế mới là dụng công thật sự.

HỎI: Ban đêm ngủ ngòi thì có gì tốt?

ĐÁP: Tôi ngủ ngòi là không nằm xuống ngủ, chúng ta không những tiết kiệm được giấc ngủ mà tinh thần càng sáng suốt hơn và còn hàng phục được cái tâm dâm dục nữa.

HỎI: Thưa Sư Phụ, con rất kính ngưỡng Ngài?

ĐÁP: “Ai” kính ngưỡng?

HỎI: Con cảm thấy con lười biếng quá. Con cũng phát giác ra có rất nhiều bạn bè cũng có cùng chứng bệnh như con. Con thường khuyên chúng nó phải lo học hành và con cũng thường tự nhủ mình như vậy. Nhưng con cảm thấy là con đã lãng phí quá nhiều thời gian. Đồng thời, trong lúc khuyên nhủ chúng bạn, con cũng rất mâu thuẫn. Bởi vì nếu con tự khuyên mình còn không xong thì làm sao khuyên lơn bạn bè của con cho được?

ĐÁP: Hãy cần mẫn chăm lo học hành! Con đã lười biếng thì phải tìm một phương pháp để đối trị. Đây chẳng có câu thần chú nào để bảo con đừng làm biếng cả, nên con phải tự vươn lên. “Người có chí thì việc sẽ thành.” Con đừng nói mình lười biếng nữa và nên biết là người có chí khí thì việc gì cũng đều có thể đạt được hết.

HỎI: Người xuất gia ở trong chùa tu hành, hình như là không màng đến thế sự, vậy có phải là mâu thuẫn với tinh thần thực tiễn mà Phật đã thường nhấn mạnh hay không?

ĐÁP: Các tội ác và các tai họa hỗn loạn của người đời gây tạo ra đều do tham lam chấp trước mà thành. Phật Pháp trụ thế gian để cảnh giác và dẫn dắt người thê tục, hầu chuyển hóa tâm người thanh tịnh để tự cầu giải thoát và giúp người khác giải thoát. Đây là việc làm lợi mình và lợi người, “trực hạ thừa đang” tức là trực tiếp đảm đang việc cứu giúp người.

Như vậy mà có thể cho là tiêu cực sao? Chán đời là gợi ý cho việc nhập thế, xuất thế là mục đích của sự nhập thế. Nếu là người tu hành thật sự, cuối cùng tất phải hồi tiểu để hướng đại, phát tâm đại thừa và hành đạo Bồ Tát. Còn cuộc sống người tại gia thì phiền phiền não não, tranh tranh cãi cãi, nếu con thích vậy thì con cứ ở đó, tha hồ mà lưu luyến đi!

TÍN CHÚNG: Chúng con rất muốn tu hành.

HÒA THƯỢNG: Quý vị có buông bỏ được tình thức chưa?

HỎI: Con là người làm những công việc của thế tục, con xin có câu hỏi: Chúng con cả đời được giáo dục và huấn luyện đều là để nuôi dưỡng cái tinh thần đấu tranh để giành lấy sự thành công, còn những thứ khác chỉ là phụ thôi. Bây giờ đột nhiên chúng con tìm thấy một mục tiêu mới. Vì thế chúng con phải thay đổi đường hướng mà trước kia mình cứ ngỡ là đúng. Chúng con phải thay đổi, hoặc là về hướng phải, hoặc đi theo con

đường trung đạo. Con mộng này rốt cuộc là có thật, hay chỉ là ảo giác?

Nếu như có thể được hỏi câu thứ hai, con xin hỏi đạo Bà La Môn (Phệ Đà) và đạo Phật cũng gọi là con đường bên phải và con đường trung đạo, đều là giống nhau phải không? Tuy có hai tên, nhưng thật ra chỉ là một con đường thôi, phải không?

ĐÁP: Trước kia chúng ta học về tranh danh đoạt lợi, nhưng rồi đột nhiên giác ngộ, không còn muốn tranh danh đoạt lợi nữa. Vậy không phải là chúng ta đã mâu thuẫn hay sao? Và phải chăng là hư ảo? Đạo lý này rất đơn giản và rõ ràng, con nít cũng hiểu được. Ví như có một người đang đi trên đường thì gặp đám lửa cháy, vậy y nên tiếp tục tiến bước hay là nên quay đầu trở lại? Cũng như khi đi tới bãi biển rồi thì mình nên bước tới nhảy vào biển khô hay là phải quay đầu lại? Như vậy con nói quay đầu trở lại là mâu thuẫn hay sao? Và đó không phải là thực tế sao?

Còn về câu hỏi thứ hai: Có phải đạo Phật và đạo Bà La Môn chỉ là một? Những tôn giáo mà tôi biết thì tất cả đều là con người. Cho nên nếu chúng ta nhận xét về nhân loại thì đều là đổi tên chứ không đổi nghĩa; đổi thang chứ không đổi thuốc. Bất luận con là người Mỹ, người Hoa, người Nhật, người Tây Ban Nha, người Mễ, người Đức hay người Pháp gì thì đều được gọi là người. Người là một cá nhân, dù có tên không giống nhau nhưng cũng vẫn là con người. Bất luận là người của quốc gia nào đi nữa,

con cũng không được gọi y là con chó hay là con mèo, phải không?

HỎI: Nếu Sư Phụ nhin ăn nữa thì sẽ ngã bệnh đó!

ĐÁP: Không ăn thì tôi chỉ đau cái thân. Còn các con không siêng năng tu hành thì tâm tôi càng đau hơn.

HỎI: Nếu như đạo tràng có thể sửa đổi lại thái độ tiếp đãi, vậy chẳng phải khiến cho người ta cảm thấy thân thiết hơn và có thể dẫn dắt càng thêm nhiều người tin Phật hơn sao?

ĐÁP: Đạo tràng không phải là chỗ bày tiệc tùng để ăn ăn, uống uống. Phàm chuyện gì chúng ta cũng phải theo đúng quy củ tức mới là trung đạo.

HỎI: Con trai và con dâu con đối xử với con rất là bất hiếu, cầu xin Hòa Thượng khai thị cho con.

ĐÁP: Mỗi ngày bà nên tâm niệm, âm thầm sám hối với chúng nó về những nghiệp tội bà đã gây tạo trong quá khứ. Vì nhân đời trước mới gặt quả kiếp này là vậy. Bà nên thường niệm Quán Thế Âm Bồ Tát và đừng có sân hận, như vậy từ từ bà sẽ giải mở được các oán hờn.

HỎI: Con vẫn còn nhỏ nhưng có rất nhiều nữ sinh cứ gọi điện thoại cho con. Vậy con phải làm sao?

ĐÁP: Thì mắng lại bọn chúng, bảo chúng nó hãy ngoan ngoãn mà lo học hành.

HỎI: Chúng ta có phương pháp gì để có thể chuyên tâm trì một câu Chú không? Và câu Chú này mình phải trì tụng bao nhiêu lần?

ĐÁP: Tại sao chỉ biết niệm một câu thôi hả?

- Thì như niệm câu “tu xi fa” (đột tất pháp) hoặc là ...

Đây không phải chỉ có niệm một câu đó thôi, mà là từng đoạn từng đoạn. Nếu con chỉ niệm một câu thì đâu có được. Vì câu này có quan hệ liên tục với câu trước và câu sau, nên nếu con chỉ niệm một câu riêng rẽ thì không thể được. Dù mỗi một câu có một ý nghĩa riêng, nhưng nó cũng vẫn liên quan với câu trước và câu sau theo từng đoạn, từng đoạn nhỏ. Nếu thật sự muốn nghiên cứu “Chú Lăng Nghiêm” thì con phải biết theo thứ lớp, câu nào đến câu nào là một đoạn, vậy mới thật là hiểu rõ.

HỎI: Tại sao Bồ Tát phát nguyện thì đều lấy điều kiện là không nguyện thành Phật để đạt đến nguyện lực?

ĐÁP: Đó không phải là Bồ Tát, mà là quỷ; quỷ đã đọa vào ba đường ác nên dù muốn thành Phật cũng không có nhanh vậy đâu. Cho nên họ muốn nán chậm lại một chút, giống y như tôi đây. Tại sao tôi nói tôi là quỷ, quý vị nhất định không tin vì thấy tôi giống như người chớ gì. Nhưng vì tôi đã độ một số quỷ nên tôi bị lôi xuống địa ngục, muốn thoát ra mà cũng không có ai kéo

tôi ra. Vì vậy tôi đành ở lại trong địa ngục du hí dạo chơi trước đã.

Tôi thấy các bạn quý đó chịu nhiều khổ sở quá, bởi vậy tôi muốn chờ cho những quý đó này thành Phật hết rồi tôi mới thành Phật. Tuy rằng không thể so sánh với nguyện lực của Ngài Địa Tạng Vương Bồ Tát, là địa ngục chưa không, thì không thành Phật còn nguyện của tôi đây là địa ngục còn một con quý thì tôi cũng không thành Phật. Nếu vậy địa ngục không chắc là sẽ trống không. Tôi nói quý đây là cùng một thời với tôi, còn quý sau này thì tôi không màng đến. Bởi lúc đó lại sẽ là một thời điểm khác nữa.

HỎI: Lần đầu tiên con kết hôn là đã không tốt rồi, đến lần thứ hai thì lại càng tệ hơn. Tại sao thế?

ĐÁP: Vậy thì đừng kết hôn, hãy niệm Quán Thế Âm Bồ Tát cho nhiều đi.

HỎI: Đệ tử thấy có người tự xưng là Vô Thượng Sư. Là người tại gia mà mặc áo của người xuất gia, lại còn dùng danh hiệu của Phật để quảng cáo khắp nơi.

ĐÁP: Đó là ngoại đạo, không phải là Phật giáo đồ chân chánh.

HỎI: Đệ tử cảm thấy rằng mình còn chấp tướng, chấp ngã quá nặng, quá sâu dày. Con phải như thế nào mới có thể được vô ngã thật sự?

ĐÁP: Vô ngã à, trước tiên phải là vô nhân (không người).

Vô nhân thì tự nhiên sẽ vô ngã (không tôi). Không người, không tôi, lại còn phải không chúng sanh và không thọ giả nữa. Con phải biết rằng cái “ngã” đó chỉ là cái danh từ giả, luôn cả người, chúng sanh, thọ mạng cũng đều là cái tên giả, con đừng có bị giả danh làm mê muội. Cái “ngã” chân thật không phải là cái đó, mà chính là Phật tánh vốn đã sẵn có của chúng ta. Tại sao con quên đi cái Phật Tánh vốn có của mình, mà chỉ nhớ cái “ngã” giả, cái tên giả, cái nghĩa giả của thế gian? Nếu con nhớ lại cái “ngã” thật thì cái “ngã” giả đó tự nhiên sẽ không còn nữa. Con người tuy là rất thông minh đấy, nhưng nếu mình quên đi cái “ngã” giả và tìm cho ra cái “ngã” thật, vậy mới thật sự là thông minh.

HỎI: Phải chăng con đã khai ngộ

ĐÁP: Con có sợ chết không?

HỎI: Ở nhà con đặt tượng thờ Bồ Tát Quán Thế Âm đối diện với một cột trụ rất lớn. Vậy có phải là không tốt và không thuận lợi?

ĐÁP: Có chút xiu vậy mà Bồ Tát cũng không thể tự tại được sao? Là không tốt ở chỗ nào vậy?

HỎI: Đề ngày khai trương tiệm được tốt đẹp, xin Hòa Thượng chọn giùm cho con ngày giờ tốt.

ĐÁP: Giờ nào cũng là giờ tốt, ngày nào cũng là ngày tốt cả.

HỎI: Con là sinh viên năm thứ hai của trường đại học Berkerly. Gần đây con đi học mà cứ cảm thấy bị áp lực rất lớn. Vì những sự tranh đua quá mạnh mẽ khiến con không có cách nào để giải thoát, được mãn nguyện. Con không biết rốt cuộc rồi trường đại học này có đem chút gì lợi ích cho con không nữa? Con không biết phải làm sao mới đúng đây?

ĐÁP: Học hành thì nên bình tâm tĩnh khí, đừng nghĩ đến nhiều chuyện quá; tốt hay không tốt đều không thành vấn đề. Con không nên để ý đến chuyện được hay mất. Ai gây áp lực cho con? Cũng tự mình con thôi! Nếu con không cảm thấy có áp lực, mà cứ thuận theo sự phát triển tự nhiên thì sẽ không có áp lực gì hết.

HỎI: Chúng con có thể làm mai giới thiệu hôn nhân cho người ta được không?

ĐÁP: Đó là tạo tội, tuyệt đối không thể được.

HỎI: Con khai ngộ rồi phải không?

ĐÁP: Có phải con vẫn còn cái tâm dâm dục?

HỎI: Tại sao mỗi lần đi ra ngoài thì Sư Phụ đều không mệt, còn chúng đệ tử thì mệt nhờ chịu không nổi?

ĐÁP: Không phải là tôi không mệt, mà tôi dùng ý chí để khắc phục đó.

HỎI: Nhiều người dạy đồ đệ của họ bắt ấn để kiếm tiền nhiều thêm. Có loại pháp môn như vậy sao?

ĐÁP: Đó là lợi dụng lòng tham của con người. Không phải ai ai thủ ấn cũng có pháp lực liền, là thành công ngay trong mỗi lần buôn bán đâu.

HỎI: Chúng con làm sao mới không bị ngoại đạo mê hoặc?

ĐÁP: Không tham danh, không tham lợi và mỗi ngày tụng chú Lăng Nghiêm.

HỎI: Tại sao có người suốt cả ngày từ sáng đến tối cứ muốn tự tử? Vậy phải giải quyết ra sao?

HÒA THƯỢNG: Đó là nghiệp lực đến. Có người tụng Lục Tổ Bảo Đàn Kinh, có người tụng Kinh Kim Cang, hoặc có người tụng Kinh Hoa Nghiêm tức đều có thể sẽ hết bệnh. Nhưng mỗi ngày họ phải sám hối mới được.

HỎI: Thân thể Sư Phụ vẫn chưa hồi phục, tại sao Ngài lại muốn bé quan nhập thất?

ĐÁP: Vì cuộc chiến tranh Iraq, tôi muốn nhập thất một tháng để hồi hướng công đức cho các người tại đó, hầu cứu giúp họ thoát khỏi khổ nạn.

HỎI: Con là sinh viên năm thứ nhất trường UC Berkerley, cha mẹ con hiện ở Đài Loan. Có khi con gọi điện thoại về thì nghe cha mẹ bị bệnh, hoặc là có chuyện gì đó. Như hôm qua nghe nói cha con đang nằm ở bệnh viện để giải phẫu nên con rất không yên tâm.

ĐÁP: Đừng gọi điện thoại thì yên rồi. Học hành thì không nên vương động mắc tây, hãy quên đi tất cả, không nên quá dùng tình cảm như vậy. Gọi điện về nhà là tình cảm đó. Người nhà gọi cho con là họ cho con chuyện phiền, chứ không phải tự con kiếm chuyện. Nếu con gọi cho người nhà thì đó là tự con kiếm chuyện phiền. Tại sao con lại không buông xả được? Con thường gọi điện thoại là vẫn chưa buông xả đó. Nếu con đã buông xả thì dầu có vấn đề gì đi nữa cũng sẽ bình an. Con đừng có vương mắc nữa, nhớ niệm Phật là tốt rồi.

HỎI: Thưa Sư Phụ, sau khi con học Phật thì bạn bè con càng ngày càng ít dần.

ĐÁP: Có bạn để làm gì?

HỎI: Sau khi học Phật, con không còn thích xã giao nữa. Nhiều người đã nói rằng con càng ngày càng bất bình thường.

ĐÁP: Như vậy không phải là trở thành bình thường sao?

HỎI: Có người chụp hình cho buổi đại pháp hội cầu siêu nghe vị chủ lễ tự xưng là Phật gì đó. Đã có hơn mười ngàn người đến tham gia pháp hội ấy. Theo trong tấm hình chụp thì thấy có hai cái bóng trắng mà người ta nói đó là những vong linh đến để tiếp nhận sự siêu độ.

ĐÁP: Nếu là người có đức hạnh, không cần phải mở pháp hội mà cũng có thể siêu độ hàng ngàn, hàng vạn vong hồn không thể kể xiết.

HỎI: Cháu nội của con đang ở bệnh viện, sinh mạng nó đang hồi nguy kịch. Con phải làm sao bây giờ?

ĐÁP: Niệm Quán Thế Âm Bồ Tát.

HỎI: Tại sao con cái của con đều không chịu nghe lời của con?

ĐÁP: Tại vì lúc còn nhỏ, con cũng đã đối xử với cha mẹ của con y chang như vậy.

HỎI: Nếu con không thể nào ăn chay, hoặc không giữ giới được mà con tụng chú Đại Bi, vậy cũng có hiệu quả như nhau, phải không?

ĐÁP: Tự mình phải đứng lên, chớ đừng y lại vào chú Đại Bi hay chú Tiểu Bi, hoặc chú Đông Bi, hay chú Tây Bi gì cả.

HỎI: Vì sao đời này mẹ con bị mù chữ

ĐÁP: Bởi vì đời trước bà học được Phật Pháp, nhưng khi có người xin bà chỉ dạy Phật Pháp bà lại không chịu giảng dạy cho họ.

HỎI: Lần trước con ở chùa Kim Sơn cầu xin Bồ Tát chữa bệnh cho con. Bây giờ con đã hết bệnh nên con xin ấn tống ba trăm quyển Bạch Y Đại sĩ Thần Chú để kết duyên. Con cũng có chuẩn bị giấy tiền vàng bạc để đốt nữa.

ĐÁP: Phật giáo không đốt giấy tiền vàng bạc, cũng không niệm Bạch Y Đại Sĩ Thần Chú. (Thế là hẳn ta phải đem những thứ đó về.)

HỎI: Chồng con đã ngoại tình, con phải làm sao?

ĐÁP: Đã có “con ma” thế mạng cho con, vậy con được giải thoát rồi!

HỎI: Sư Phụ bảo rằng, nếu hiểu câu: “Sa dan duo bo da la” (tát đác đa bát đác ra) thì chúng ta có thể minh tâm kiến tánh và có khả năng hàng phục được thiên ma ngoại đạo. Xét cho cùng, chúng ta nên dùng câu này như thế nào?

ĐÁP: Ví như học võ thuật, trước hết chúng ta phải học công phu cho tốt, sau mới có thể vung đao, tuốt kiếm để giao đấu với người. Chớ đâu có thể chỉ xem người ta múa vài chiêu Thiếu

Lâm quyền rồi cho là mình giỏi lắm, có thể đi đâu khắp cùng thiên hạ như là một tay vô địch không bằng. Nhưng tự bản thân một ngày cũng chưa có học qua, chỉ ngắm vài chiêu rồi bảo là mình đã biết vậy. Con chưa có căn bản đâu! Chú Lăng Nghiêm cũng thế, con vẫn chưa có tụng niệm mà đã muốn dùng thì làm sao được?

ĐỆ TỬ HỎI: Gần đây đệ tử thường hay nằm mộng. Trong giấc mộng con thấy mình có thần thông rất lớn nên đã giết hại rất nhiều chúng sanh hữu hình và vô hình.

HÒA THƯỢNG: Tâm giết hại của con quá nặng rồi. Con phải ráng lo sám hối đi.

Phạm tội trong lúc nằm mơ mà cũng phải sám hối sao?

- Tất cả đều do tâm tạo. Nếu có ý niệm bất chánh thì phải sám hối.

HỎI: Xin hỏi thế nào là Kim Cang Bồ Đề Hải?

ĐÁP: Sao gọi là Kim Cang? Nghĩa là không hư hoại. Sao gọi là Bồ Đề Hải? Tức là đại giác hải. Thật ra, nếu so với biển cả thì biển Bồ Đề vẫn là sâu rộng hơn.

HỎI: Vẫn tự trong kinh điển thâm thúy quá nên không dễ gì hiểu được. Vậy chúng con phải làm sao?

ĐÁP: Đối với mỗi một bộ kinh, quý vị nên phải chuyên tâm đọc phần giải thích ít nhất là bốn lần. Sau đó quý vị đọc lại kinh văn thì sẽ rất dễ hiểu.

HỎI: Sao gọi là Tam Bất Thoái

ĐÁP: 1) Trong Đại Thừa, quả vị của Bồ Tát không còn thoái lui trở lại Nhị Thừa để học pháp Tiểu Thừa nữa thì gọi là Vị Bất Thoái.

2) Bồ Đề Tâm Niệm cũng vẫn không thoái lui và vĩnh viễn giữ nguyên theo sự phát Tâm Bồ Đề và thệ nguyện tu hành của mình, đó gọi là Niệm Bất Thoái.

3) Vĩnh viễn tiến lên và dũng mãnh tinh tấn tu hành, không thụt lùi về phía sau. Không phải là tu hành, tu hành một hồi rồi sanh ra lười biếng, hoặc vừa tu được hai ngày rưỡi, ba ngày, vẫn chưa đủ vào đâu mà lại nói: “Tại sao mình vẫn chưa thành Phật?” Rồi bèn lui thụt về phía sau. Còn như giờ phút nào chúng ta cũng không lười biếng thì đây gọi là Hạnh Bất Thoái.

HỎI: Vì sao đột nhiên Sư Phụ lại đeo vòng cẩm thạch vậy?

ĐÁP: Đây phải quay lại cả ngàn năm trước, thần thức của người đó vẫn còn chấp vào chiếc vòng cẩm thạch này ... phải cần một khoảng thời gian, y mới có thể tự buông bỏ mà giải thoát.

HỎI: Do được sự gia trì của Sư Phụ nên con đã hết bệnh. Xin Sư Phụ dùng thần thông đòi lại miếng đất mà chùa kia đã đoạt lấy của con. Vì chùa đó đã dùng thủ đoạn lường gạt áp bức khiến con phải hiến đất cho họ.

ĐÁP: Tôi cứu người không phải vì tham lợi lạc. Nếu chúng ta vì lợi lạc mà cầu Bồ Tát gia hộ thì sẽ không được cảm ứng đâu.

HỎI: Là người tin tưởng thọ nhận Phật Pháp thì làm thế nào để hộ trì Bồ-đề tâm?

ĐÁP: Ai bảo con không hộ trì?

HỎI: Phải chăng có thần thông tức là đã chứng quả rồi?

ĐÁP: Không phải đâu!

HỎI: Vừa rồi Sư Phụ khai thị về sự lợi ích của chú Đại Bi. Xin hỏi chú Đại Bi là do vị cư sĩ nào hay vị Phật Bồ Tát nào đã sáng tạo ra?

ĐÁP: Trong Đại Bi Sám có nói rất rõ ràng và trong kinh Đại Bi Đà La Ni cũng nói rất rành mạch. Chú Đại Bi là do chư Phật thọ quá khứ chín mươi chín ức cang Già Sa thuyết giảng. Ngài Quán Thế Âm Bồ Tát một khi niệm chú Đại Bi này mà đạt được thiên thủ, thiên nhãn. Bởi vậy Ngài dùng ngàn mắt để xem xét, ngàn tai để lắng nghe, ngàn tay để cứu độ tất cả chúng sanh.

Do vì thọ trì đọc tụng chú Đại Bi, Ngài mới được tướng hảo trang nghiêm và đầy đủ ngàn tay ngàn mắt.

HỎI: Chúng con làm sao phá tan cái vô minh quá nặng nề, ngõ hầu bất cứ lúc nào cũng thường thấy cái trí huệ chân thật của mình?

ĐÁP: Hỏi được câu này là đã không còn xa cái trí huệ chân thật rồi đó.

HỎI: Tại sao Phật có tam bất năng

ĐÁP: Con có đọc Kinh Hoa Nghiêm chưa? Hãy trở về cố gắng mà đọc đi.

HỎI: Tại sao cả nhà họ, mọi người đều bị bệnh mà bác sĩ chữa trị cũng không khỏi?

ĐÁP: Bởi lúc người chủ nhà mua đồ cổ, ông mua nhằm món đồ có một vong hồn vốn tu luyện đã lâu năm nhập vào món đồ cổ đó.

HỎI: Trong sự tu hành, thế nào gọi là chánh định và cảnh giới đó ra sao?

ĐÁP: Chánh định là không có tà kiến, nếu có tà kiến tức là không có chánh định. Kinh Lăng Nghiêm nói rất rõ ràng: “Bất tác thánh tâm, danh thiện cảnh giới; nhược tác thánh giải, tức lạc quần tà.” Nếu không nghĩ rằng mình là người có tâm thánh, vậy

là cảnh giới tốt còn nếu làm ra về mình là thánh thì tức lạc vào đám tà kiến. Đây là một cách giải thích về chánh định, mà cũng là cách giải thích hay nhất.

HỎI: Thưa Sư Phụ, hôm nay con thấy có một người rất lợi hại, ông ta có thể làm cho râu chuối tỏa mùi hương thơm ngát; còn có một người nữa thì biến tay của ông dài thượt ra.

ĐÁP: Những thứ này có thể thoát khỏi sanh tử được không? Có tay dài để làm cái gì?

HỎI: Theo như nhãn quang của kẻ phàm phu thì làm sao phân biệt đâu là thần thông chân chánh?

ĐÁP: Người tu hành chân thật không nói chuyện thần thông mà chỉ nói về trí huệ. Thần thông cũng là một danh từ khác của trí huệ. Khi có trí huệ thì tự nhiên con sẽ rõ mọi chuyện như ở trong lòng bàn tay; và có thể quán xét tam thiên đại thiên thế giới như là xem trái Am Ma La trong lòng bàn tay vậy. Nếu con không có trí huệ thì gặp chuyện gì cũng đều bị chướng ngại.

HỎI: Chúng ta tụng chú Đại Bi hoặc các bài Chủ ngữ khác, nhưng không hiểu được ý nghĩa bên trong. Có phải là chúng ta cứ vậy mà tụng rồi tự nhiên sẽ khai trí huệ, và sau này chúng ta sẽ hiểu được ý nghĩa của bài Chú. Hay là còn có cách nào khác để hiểu ý nghĩa bên trong của bài Chú, phải không?

ĐÁP: Những câu Chú này không thể giải thích được, tuy rằng không thể giải nhưng vẫn có ý nghĩa của nó. Bởi rất ít người hiểu biết ngôn ngữ câu Chú, nên không thể giải thích được. Nhưng tôi đã dùng bốn câu kệ tụng để giải thích cho mỗi một câu chú Đại Bi rồi. Tuy cách giải thích này không thể nói là toàn thiện toàn mỹ, nhưng âu cũng có thể khiến cho ta hiểu được bài Chú một cách đại khái.

HỎI: Về sau chúng đệ tử cần nên chú ý đến những điểm gì?

ĐÁP: Không nói lời tiên tri, không tự khoe khoang, không tham muốn danh lợi. Người có tu hành đều là bậc đại trí nhưng họ dường như “ngu đần”. Họ sẽ không rao hàng quảng cáo khắp nơi, nói là mình đã cứu độ được bao nhiêu người rồi.

HỎI: Chân lý tuyệt đối chỉ có một hay là không có?

CÓ NGƯỜI ĐÁP: Ở trong thế giới này là thế giới tương đối, vốn không thể có cái tuyệt đối được. Nhưng nếu thật có thì chỉ có một pháp phương tiện thôi. Như chúng ta học Phật, vốn là không có Phật. Bởi vì chúng ta ngu si, cho nên mới có một vị Phật để chỉ dạy và hướng dẫn chúng ta thành Phật. Nếu quả thật chúng ta thành Phật rồi thì hoàn toàn không còn chuyện có Phật nữa. Vì thế tôi nghĩ rằng ý của Sư Phụ có lẽ là như vậy.

HÒA THUỘNG: Có phần đúng mà cũng có phần sai. Tất cả đều là pháp đối đãi, không có tuyệt đối. Nếu tuyệt đối là một, vậy một này là cái gì? Tức là một chân lý, thậm chí ngay cả một cũng không có. Đây tức là một khi con đã hiểu được cái tuyệt đối này rồi, con cũng không được chấp trước vào cái tuyệt đối này nữa. Nếu con còn chấp trước vào nó, chấp đây là chân lý, vậy vẫn là một thứ chấp trước, cái tuyệt đối đó cũng chẳng có ích dụng gì đâu và con vẫn phải xem cái tuyệt đối cũng là không. Cho nên nói: “Muôn pháp quy về một, vậy một quy về đâu?” Và cái một này phải trở về chỗ nào đây? Vì vậy ngay cả một cũng không có luôn. Một cũng không có thì là cái gì? Là cái 0. Cái 0 này lại sanh ra trời, sanh ra đất, sanh ra vạn vật, sanh ra tiên, sanh ra Phật và sanh ra thánh nhân. Tất cả đều từ cái 0 này mà sanh ra. Cái 0 này là vô cùng, vô tận. Nếu con nghĩ đến con số thì con dùng cái 0 này để làm đại biểu cho số mục. Còn 1 này, nếu con vẽ thêm cái vòng tròn thì là 10, lại vẽ thêm một vòng tròn nữa thì là 100, vẽ một vòng tròn nữa thì là 1000, vẽ một vòng tròn nữa thì là vạn, vạn, vạn ... vẽ bao nhiêu vòng tròn cũng không cùng tận được; kể cả điện não, vi tính cũng không tính ra nổi. Con nói đó là 1 con số, nếu con lấy cái 1 ra thì cũng không còn gì, cái gì cũng không có. Vậy thì còn cái gì nữa? Riêng một cái 0 thì không thể tính là con số, vì nó bằng như 0 tức là không có. Bởi vậy cái “1” này, nếu con cho là tuyệt đối thì nó hoàn toàn không tồn tại.

Vừa rồi con nói về Phật, con cho rằng Phật vốn là không có. Không phải đâu, mà vốn dĩ là không thể không có Phật. Nếu con nói vốn là không có Phật, vậy là con kẹt vào cái ngoan cố chấp không, là đoạn diệt pháp mất rồi. Ngay cả Phật cũng không có, vậy con tu cái gì? Có Phật đấy, chẳng qua khi chúng ta thành Phật rồi, chúng ta sẽ không còn chấp là có Phật nữa, chứ không phải là không có Phật. Không phải nói là tạo ra một Phật giả để cho chúng ta làm pho tượng. Không phải đâu. Vậy “Phật” này là ai? Phật là bản tánh của mỗi chúng sanh. Chúng ta “tất cả chúng sanh đều có Phật tánh, đều có thể thành Phật.” Cho nên “Phật” này là dân chủ nhất, ai ai cũng đều có thể làm Phật được hết!

HỎI: Tại sao chúng ta phải niệm chú Lăng Nghiêm sáng một biên và tối một biên?

ĐÁP: Niệm vào buổi sáng là để bảo vệ ban ngày, còn tối niệm là để bảo vệ ban đêm.

HỎI: Nếu trì tụng chú Đại Bi, khi lâm chung chúng con phát nguyện vãng sanh về thế giới Tây phương Cực Lạc, vậy chúng con có được vãng sanh không?

ĐÁP: Vẫn được vãng sanh.

HỎI: Tại sao có người làm việc ở đạo tràng mà không có trách nhiệm gì hết, họ cứ tà tà, rề rề vậy?

ĐÁP: Bởi người đó dù không làm hết trách nhiệm mình mà cũng vẫn có cơm ăn.

ĐỆ TỬ: Có một lần ngồi xe từ San Francisco về chùa Kim Luân, một đệ tử nhìn phong cảnh dọc đường bèn nói với Sư Phụ rằng, bên đó đẹp quá và bên này cũng không tệ.

HÒA THƯỢNG: Con mắt của tôi không có hướng ra ngoài nhìn.

HỎI: Thỉnh hỏi các câu “Chú” có công dụng gì?

ĐÁP: “Chú” không phải để nói là có công dụng gì, mà đây là trang nghiêm pháp giới, là một loại pháp của pháp giới Trang Nghiêm. Trang nghiêm pháp giới cũng tức là trang nghiêm tự tánh của con. Pháp giới trang nghiêm rồi thì tự tánh của con cũng trang nghiêm luôn. Tự tánh trang nghiêm tức là thành tựu một loại Pháp Bồ Đề. Chứ không phải nói rằng, tôi trì Chú này rồi thì tôi không ăn mà cũng không đói, tôi không mặc áo mà cũng không lạnh, tôi không ngủ mà cũng không buồn ngủ. Không phải như thế đâu, mà trì chú là giúp tăng trưởng thêm pháp thân huệ mạng của con đó.

HỎI: Tại sao có những đứa trẻ mới sanh ra là thân thể chúng đã bị dính liền với nhau?

ĐÁP: Vì chúng quá ưa thích nhau, thích đến nỗi không rời nhau được. Vậy mà còn phải hỏi nữa sao?

HỎI: Chúng con làm sao để có trí huệ?

ĐÁP: Quý vị không hồ đồ tức là có trí huệ rồi! Quý vị ngày nào cũng hồ đồ, khởi dục niệm nặng nề như vậy thì làm sao có trí huệ cho được?

HỎI: Sau khi Sư Phụ đi rồi, đệ tử phải tu hành như thế nào?

ĐÁP: Phải thâm nhập kinh điển. Làm mọi việc phải y theo Phật Pháp. Khi giải đáp Phật Pháp cho bất cứ ai, con nhất định phải dẫn chứng y theo kinh điển.

HỎI: Gần đây thường có thiên tai, xin Sư Phụ đừng đi Đài Loan.

ĐÁP: Nếu như tôi phải chịu cái quả báo này thì tôi sẽ phải chịu thôi!

ĐỆ TỬ: Các tín chúng chụp hình bên này, chụp hình bên kia, họ muốn chụp thật nhiều hình của Hòa Thượng.

HÒA THƯỢNG: Quý vị đừng có chụp nhiều quá như vậy, tham lam quá đâu có được! Chụp một tấm là được rồi, không nên chụp nhiều quá! Cơm đâu phải chỉ để cho một mình con ăn. Nếu biết đủ thì thường vui và pháp bình đẳng là không cao thấp. Phạm làm chuyện gì cũng không nên tham nhiều, vì tham ăn cho nhiều tức sẽ nhai không nhuyễn đâu.

HỎI: Con biết con có tánh nóng giận lớn lắm, nhưng làm sao con mới có thể sửa đổi được?

ĐÁP: Nếu con thật sự nhận thức rằng: “Lỗi của người tức là lỗi của mình” thì con sẽ không nổi nóng nữa.

- Nhưng mà khó sửa tánh nóng quá đi!

Tự tánh thì không có hai. Nổi nóng là do vô minh huyễn hóa mà ra, trừ khử nó đi thì sẽ được giải thoát.

ĐỆ TỬ: Có người nói ăn thịt là đê siêu độ cho những con vật đó đi vãng sanh.

HÒA THƯỢNG: Người đó có thể ăn một con gà rồi lại phun ra một con gà sống hay không?

ĐỆ TỬ: Có vị có thể bố thí pháp khiến cho người ta phát tài.

HÒA THƯỢNG: Chỉ sợ là quý vị chưa phát tài thì ông ta đã gặt tiền thiên hạ và phát tài trước rồi.

HỎI: Trì chú có thể giúp chúng ta hồi phục lại sự thanh tịnh không?

ĐÁP: Chú không thể giúp con khôi phục lại sự thanh tịnh đâu. Khi con trì Chú mà trong tâm không có nhiễm ô thì Chú mới có thể giúp con được thanh tịnh.

HỎI: Sư Phụ thường hay dặn dò đệ tử rằng, nếu dùng Phật Pháp để trị bệnh cho người, tuyệt đối không được nhận quà cáp tặng phẩm hay tiền bạc, vậy chúng con nhận lời mời đến nhà hàng ăn cơm, được không?

ĐÁP: Vậy cũng là một thứ tâm tham, ai không phan duyên mới là đệ tử chân chánh của tôi.

HỎI: Vì sao con gặp phải nhiều sự khổ nạn quá vậy?

ĐÁP: Khổ nạn của Thánh nhân là do nguyện lực của tự các Ngài, còn phàm phu bị khổ nạn là bởi nghiệp lực của chính bản thân mình.

HỎI: Chúng con phải tu hành như thế nào mới thoát khỏi sanh tử và lìa khổ được vui?

ĐÁP: Là tu pháp môn không có vọng tưởng. A, con lại hỏi làm thế nào để không khởi vọng tưởng à? Này, tức là hỏi quang phản chiếu đây!

ĐỆ TỬ: Đệ tử vừa nhận được số tiền từ một ngôi chùa nọ, họ quyên góp để cúng dường vào việc xây cất Đại Hùng Bảo Điện.

ĐÁP: Tiền dùng để mua gạch thì không được đem đi mua ngôi, quý vị có hiểu không?

ĐỆ TỬ: Cầu xin Hòa Thượng gia trì cho con trai con, xin cho nó đừng học theo thói hư tật xấu.

HÒA THƯỢNG: Làm cha mẹ thì nên luôn luôn quản thúc dạy dỗ con cái của mình.

HỎI: Trong khi ngồi thiền chúng con làm sao mới không bị ma nhập?

ĐÁP: Ngày ngày lo sám hối, niệm Phật nhiều thêm, cũng nên tụng niệm theo thời khóa sáng, tối và tụng chú Lăng Nghiêm trước khi ngồi thiền.

HỎI: Bạch Sư Phụ, có người muốn rời khỏi Vạn Phật Thánh Thành.

ĐÁP: Bồ Tát có muốn đi chúng ta cũng không giữ lại..

HỎI: Khi người bị ma nhập thì sẽ có hiện tượng gì?

ĐÁP: Người đó sẽ không muốn tụng kinh, không muốn theo thời khóa tụng kinh sáng, tối gì hết.

HỎI: Người xưa đều nói “Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng,” hoặc “Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại” nghĩa là trong ba việc được coi là bất hiếu, việc không có con là nặng nhất. Nếu như không kết hôn thì chúng ta không thể truyền tông tiếp đại, nối dòng nối dõi cho tổ tiên, chẳng phải là vậy sao?

ĐÁP: Con muốn truyền cái tông nào? Tiếp cái đại gì? Đó chỉ là theo lối nhìn của người thế tục thôi!

HỎI: Cầu xin Sư Phụ bảo cho con trai của con quy y Tam Bảo.

ĐÁP: Thường thì chuyện gì cũng phải đợi đến cơ duyên chớ không thể cưỡng ép được.

HỎI: Tại sao có thiên tai?

ĐÁP: Vì vị nguyên thủ quốc gia không đủ đức hạnh và trên dưới lớn nhỏ đều phạm tội tham ô.

HỎI: Tại sao chúng ta cần có nhiều đạo tràng quá vậy?

ĐÁP: Sau này sẽ có rất nhiều người tin Phật và có thể sẽ không đủ đạo tràng để dùng.

HỎI: Tại sao hôm nay Sư Phụ lại không ăn cơm?

ĐÁP: Hôm nay có nhiều người từ Đài Loan đến, nghiệp lực của họ sâu nặng quá đi. Vì muốn hồi hướng cho họ nên tôi mới không ăn.

HÒA THƯỢNG HỎI: Con xuất gia đã lâu rồi, con ở Vạn Phật Thánh Thành này làm cái gì? Con biết giảng bộ kinh nào rồi?

ĐÁP: Đệ tử chỉ chú trọng vào việc làm chấp tác nên sơ sót trong việc nghiên cứu học tập kinh điển.

- Con làm công việc gì?

- Đệ tử thích sạch sẽ và thích sắp xếp các công việc.

- Vậy là không được. Con chỉ biết làm cho bên ngoài sạch sẽ, còn bên trong thì toàn là rác rến, một chút tu hành cũng không có. Con có nhiều vọng tưởng như vậy để làm gì?

HỎI: Cư sĩ tại gia phải tu pháp môn Tứ Thập Nhị Thủ Nhân như thế nào?

ĐÁP: Không tranh, không tham, không cầu, không ích kỷ, không tự lợi và không nói dối.

HỎI: Con ngồi thiền một hồi, bỗng nghe có tiếng gọi tên con rất lớn, vậy là con không được ngồi thiền nữa phải không?

ĐÁP: Con đừng khẩn trương, cũng đừng có sợ, mà phải đối diện với thực tế, tiếp nhận khảo nghiệm, thử thách. Nếu trong tâm mình chân chánh, không có tà tri tà kiến thì cái gì mình cũng không sợ hết.

HỎI: Tại sao con phải niệm Nam mô A Di Đà Phật, mà A Di Đà Phật lại không niệm con?

ĐÁP: Tại vì con không có phát nguyện bảo chúng sanh niệm con.

HỎI: Chúng ta làm sao mới có thể khiến cho tất cả dân chúng không thù hận nhau, không giết hại lẫn nhau?

ĐÁP: Nếu mọi người đều có thể tin theo Phật, hiểu rõ nhân quả, đời này ngừng dứt sự sát hại thì đời đời kiếp kiếp sẽ không bị khổ nữa. Nếu không như vậy thì ngàn đời vạn kiếp cứ giết hại lẫn nhau, không có lúc nào ngừng nghỉ.

Hòa Thượng: Everybody, good night!

See you tomorrow.

Chúc mọi người ngủ ngon, ngày mai gặp lại.

Sơ Lược về Hòa Thượng Tuyên Hóa 宣化上人簡傳

Hòa Thượng Tuyên Hóa họ Bạch, tên thật là An Từ, tự Độ Luận. Ngài quê ở huyện Song Thành, tỉnh Tùng Giang thuộc Đông Bắc, Trung Hoa, tức là Mãn Châu. Phụ thân Ngài tên Phú Hải, chuyên làm nghề nông. Mẹ họ Hồ, sinh được tất cả tám người con, năm trai ba gái và Ngài là út.

Hồ thái phu nhân thọ chay trường, niệm Phật chẳng hề gián đoạn. Một đêm nọ phu nhân nằm mộng thấy Đức Phật A Di Đà hiện thân phóng đại quang minh chiếu triệt thế giới, chấn động thiên địa. Giật mình tỉnh giấc, phu nhân ngửi thấy mùi hương kỳ diệu khắp phòng, rồi sau đó hạ sanh ra Ngài. Vừa ra đời, Ngài liền thanh khóc suốt ba ngày đêm không dứt. Chính là vì đau xót cho nỗi khổ của thế giới Ta Bà này vậy.

Ngài cư ngụ tại một thôn quê nhỏ bé, thừa thớt nhà cửa. Thế nên, đến năm mười một tuổi Ngài chưa hề thấy qua người chết. Một hôm, Ngài thấy một em bé, miệng ngậm, mắt nhắm, nằm bó trong đám rơm bên lề. Ngài gọi mà đứa bé chẳng đáp rờ thì chẳng có hơi thở. Ngài lấy làm khó hiểu vô cùng nên hỏi nhóm bạn. Có kẻ hiểu biết liền nói: “Đứa bé đã chết rồi!” Song Ngài vô cùng ngạc nhiên, không hiểu thế nào là chết. Về nhà, Ngài liền hỏi mẹ, bà dạy: “Phàm là người, ai cũng phải chết. Có kẻ chết già, có kẻ chết vì bệnh, cũng có kẻ chết vì tai nạn. Bất luận là giàu sang hay nghèo khó, bất luận là sĩ, nông, công, thương, hay quan lại, ai ai rốt cuộc rồi cũng phải chết.”

Ngài lại hỏi: “Nếu thật như vậy, có cách gì thoát được chết không?” Bấy giờ trong nhà có vị khách là người tu hành. Vị này đỡ lời đáp rằng: “Chỉ có cách tu Đạo, minh ngộ tự tâm, triệt kiến bản tánh thì mới liễu đoạn sanh tử, siêu thoát luân hồi, thành Chánh Giác, chứng Vô Sanh.”

Tuy lúc đó Ngài còn nhỏ tuổi, song đối với lời vị khách nói, Ngài tỉnh ngộ sâu xa, do đó Ngài quyết chí xuất gia tu Đạo.

Khi Ngài bàn chuyện xuất gia với mẹ, bà dạy: “Xuất gia là chuyện rất tốt, nhưng cũng không phải là chuyện dễ làm. Cần có thiện căn, có đại nguyện lực, và cần phải phát đại Bồ Đề tâm thì mới có thể thành tựu Vô Thượng Đạo. Nay con đã phát tâm, ta hết sức đồng ý, cũng thật là phù hợp với giấc mộng xưa kia vậy. Nhưng nay ta đã già, ngày tháng chẳng còn bao lâu, các anh chị con đều đã tự lập. Con nên ở lại để phụng dưỡng cha mẹ; khi ta mất rồi, con xuất gia tu hành, lúc đó cũng chẳng muộn.”

Ngài vâng lời cha mẹ, rồi sau đó hàng ngày thường theo mẹ lạy Phật. Lạy Phật xong, Ngài lạy cha mẹ.

Ngày qua ngày, đông tàn xuân đến, Ngài cung kính phụng dưỡng song thân như đối với Phật vậy. Chẳng bao lâu tiếng đồn về sự hiếu thảo của Ngài vang khắp bốn phương. Khi đó mọi người đều gọi Ngài là Bạch Hiếu Tử (người con chí hiếu họ Bạch).

Năm Ngài 19 tuổi thì mẹ Ngài qua đời; bấy giờ Ngài từ giã họ hàng lên chùa Bái Hòa Thượng Thường Trí làm Thầy và quy y, chính thức xuất gia, thọ giới. Sau đó, Ngài về lại nơi mộ phần

thân mẫu để thủ hiếu trong ba năm. Suốt thời gian ấy, Ngài sống trong một túp lều tranh, ngày ngày tọa Thiền, đọc tụng kinh điển Đại Thừa và niệm Phật A Di Đà. Rất nhiều lần Ngài ngồi Thiền rồi nhập Định liên tiếp trong nhiều tuần lễ chẳng rời thiền sàng.

Một đêm nọ, dân trong thôn gần đó hốt hoảng thấy túp lều tranh của Ngài hừng hực lửa đỏ. Ánh lửa hồng phừng thẳng lên giữa không trung và túp lều tranh thì sáng rực như ban ngày. Nhiều người chạy đến mộ, hô hoán: “Nhà Hiếu Tử bị cháy rồi!” Cả trăm người trong làng hè nhau xách gáo, đem xô tới để chữa cháy. Song, khi tới nơi họ chỉ thấy túp lều tranh bình lặng, lửa chẳng cháy và Ngài thì vẫn an nhiên, tĩnh mặc trong Thiền Định!

Có lần Ngài đang tọa Thiền thì chợt có vị khách đến viếng. Vị khách ấy, ngạc nhiên thay, chính là Lục Tổ Huệ Năng! Đức Tổ Sư dạy Ngài rằng trong tương lai Ngài sẽ tới Mỹ quốc để độ sinh, rằng ở Tây phương Ngài sẽ gặp nhiều kẻ hữu duyên có thể hoàng dương Phật Pháp và Ngài sẽ độ vô lượng vô biên chúng sanh. Mãi đến lúc Đức Tổ Sư từ biệt quay đi rồi, Ngài mới choàng tỉnh, nhớ lại rằng Ngài Huệ Năng vốn là người đời Đường khoảng 1.200 năm về trước.

Sau Đệ Nhị Thế Chiến, Ngài vân du khắp nơi. Cuối cùng, trải qua hơn ba ngàn dặm, Ngài tới chùa Nam Hoa, bái kiến vị Đại Thiệ Tri Thức của thời bấy giờ là Lão Hòa Thượng Hư Vân. Lão Hòa Thượng lúc ấy đã 109 tuổi. Vừa nhìn thấy Ngài, Lão Hòa Thượng liền nhận ra ngay sự chứng ngộ của Ngài. Khi đó,

Lão Hòa Thượng nói: “Nhu thị, như thị!” và Ngài cũng đáp lại: “Nhu thị, như thị!”

Bấy giờ, Lão Hòa Thượng Hư Vân ấn chứng sở đắc của Ngài và Ngài chính thức trở thành vị Tổ thứ chín của dòng pháp Quy Ngưỡng.

Sau đó, Lão Hòa Thượng dạy Ngài ở lại chùa đảm nhận chức Giám Học Viện Giới Luật của chùa Nam Hoa.

Năm 1950, Ngài từ giả chùa, lên đường sang Hồng Kông. Ở đây, Ngài sống tại một sơn động biệt lập, chẳng lai vãng gì đến bụi trần, tục lụy. Chẳng bao lâu, có vô số Tăng-lữ từ Trung Hoa, Đại Lục qua Hương Cảng tỵ nạn và họ cần sự giúp đỡ của Ngài. Cuối cùng, ứng với nhân duyên, Ngài rời sơn động, lập ra giảng đường và hai ngôi chùa, cùng trợ giúp xây dựng nhiều đạo tràng khác.

Trong suốt mười hai năm ở Hương Cảng, Ngài là tấm gương sáng, tinh tấn tu hành khổ hạnh, quên mình vì Phật Pháp. Ngài đã ảnh hưởng vô số thiện nam tín nữ, khiến họ phát tâm Bồ Đề, quy y Tam Bảo, ủng hộ Phật Pháp.

Năm 1962, Ngài đến San Francisco, Mỹ Quốc. Tại đây, nơi một nhà kho nhỏ, Ngài kiên trì tu hành trong im lặng, chờ đợi cho cơ duyên hoằng dương Đạo Pháp chín muồi. Lúc ấy, Ngài tự gọi mình là “Mộ Trung Tăng” (nhà Sư trong phần mộ), hay là Hoạt Tử Nhân (người đã chết nhưng còn sống). Những Phật tử hiểu biết sự tu hành chân chính của Ngài đều rất cảm động và cung kính ủng hộ, cúng dường Ngài.

Năm 1968, Ngài biết cơ duyên đã đến, Ngài nói: “Một đóa hoa sẽ nở ra năm cánh.” Mùa hè năm đó, Ngài chủ trì Pháp Hội giảng Kinh Lăng Nghiêm trong 96 ngày. Khi Pháp Hội kết thúc, quả nhiên có năm người Mỹ đầu tiên xin xuất gia với Ngài. Từ đó, Ngài tiếp tục chủ trì nhiều Pháp Hội cùng giảng giải các bộ kinh như: Tâm Kinh, Kinh Địa Tạng, Kinh Pháp Hoa, Kinh Pháp Bảo Đàn v.v... Năm 1971, Ngài giảng bộ kinh tối cao của Đại Thừa, đó là Kinh Hoa Nghiêm.

Song song với việc giảng Kinh, thuyết Pháp, Ngài còn làm vô số công đức độ sinh khác. Năm 1976, Ngài thành lập Vạn Phật Thánh Thành là nền tảng căn cứ địa để hoàng dương Phật Pháp ở Mỹ Quốc. Tại Vạn Phật Thánh Thành, Ngài xây dựng chế độ Tùng-lâm, đào tạo Tăng, Ni, học chúng, tạo nhân duyên thù thắng cho sự chân chính tu hành.

Phật Thuyết Kinh A Di Đà

Không như những bộ kinh khác, vì đây là bản kinh không người thừa thính mà Phật tự thuyết giảng. Quyển kinh này được Hòa Thượng Tuyên Hóa lược giảng ý nghĩa và phương pháp hành trì, để chúng ta nhận thức rõ hơn về công năng và giá trị của bộ kinh A Di Đà. Phần nội dung có đề cập đến cuộc đời và xen kẽ những câu chuyện kể về các đệ tử lớn của Phật thật lý thú. Sách có thêm phần chú thích và nhiều danh từ Phật học căn bản.

Kinh Kim Cang

Toàn bộ tên kinh, gọi là Kinh Kim Cang Bát Nhã Ba La Mật. Công dụng của kinh là phá tan tất cả những chấp trước, vướng mắc về các tướng: Ngã, nhân, chúng sanh, thọ giả. Ví như Bồ Tát khi thực hành bố thí mà còn chấp thấy ta là kẻ bố thí, có người được bố thí, tức đó không phải là Bồ Tát. Cho nên đức Phật bảo: Bồ Tát không nên trụ vào sắc mà bố thí. Trong thời mạt pháp, nếu có người khi nghe kinh Kim Cang liền sanh lòng tin hiểu thọ trì thì thật là hiếm có, vì người thế gian lại thường có tâm chấp ngã, chấp pháp.

Tổ Sư Bồ Đề Đạt Ma

Tổ Sư Bồ Đề Đạt Ma, vị Tổ thứ 28 ở Ấn Độ nhưng ở Trung Quốc thì kể là Sơ Tổ. Vì xét thấy căn tánh Đại Thừa ở Trung Quốc đã chín muồi nên Ngài không quản gian khổ khó khăn tìm đến đó hoằng truyền Phật pháp. Nhưng khi đến Trung Quốc, chẳng một ai nhận biết ra Ngài, kể cả vua Lương Võ Đế cũng không trọng dụng Ngài. Đã vậy lại có người vì tị hiềm ganh ghét nên ra tay đầu độc Tổ đến sáu lần. Mặc dù gặp bao chướng ngại, Ngài vẫn an nhiên, không hề hấn chi. Biết cơ duyên chưa đến, Ngài tọa thiền tại núi Hùng Nhĩ, 9 năm quay mặt vào vách chờ thời. Lúc bấy giờ Pháp Sư Thần Quang cũng 9 năm quỳ trước hang núi để cầu pháp với Sơ Tổ. Để chứng minh lòng thành cầu đạo, Ngài Thần Quang tự chặt cánh tay khiến máu rơi nhuộm đỏ màu tuyết trắng. Kết quả Sơ Tổ Đạt Ma đã tìm được người để truyền thừa tâm ấn. Ngài Thần Quang trở thành Nhị Tổ Huệ Khả

và tiếp tục lưu truyền mạch mạng Phật pháp. Sách có kèm các hình ảnh diễn tả câu chuyện rất sống động về Tổ Bồ Đề Đạt Ma.

Lục Tổ Đàn Kinh

Nội dung quyển kinh tường thuật lại cuộc đời và quá trình đắc pháp của Lục Tổ. Trong cuộc đời hành đạo, Ngài đem pháp môn Đốn giáo lưu truyền đến khắp nơi khiến người học đạo nhận được bản tâm, thấy được bản tánh. Lục Tổ Pháp Bảo Đàn Kinh gồm những bài thuyết pháp của Lục Tổ Huệ Năng được sao chép lại để lưu truyền. Tổ là người vốn không biết chữ, nhưng khi nghe có người tụng kinh Kim Cang đến câu: “Ứng vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm” mà hoát nhiên khai ngộ. Sau Ngài được Ngũ Tổ Hoằng Nhẫn ấn chứng truyền y bát và trở thành Tổ thứ sáu.

Khai Thị 1-6

Gồm những lời giảng dạy của Hòa Thượng Tuyên Hóa về các đạo lý căn bản như: Nhân cách làm người đối với gia đình, xã hội và cả nhân loại trên thế giới. Với những dẫn dụ thiết thực, Hòa Thượng chỉ bày các đức hạnh cao thượng của những bậc cô nhân Thánh Hiền hầu để mọi người lấy đó làm gương mà noi theo. Song song với những bài pháp ngắn này Hòa Thượng vẫn luôn tha thiết kêu gọi chúng ta nên xem trọng nhân nghĩa đạo đức và nhớ giữ tâm bình khí hòa trong các sinh hoạt hằng ngày. Vì đó cũng là một trong những phần chánh khí giúp cho thế giới hòa bình.

Ngũ Lục

Quyển sách này là sự trích dịch kết tập những lời dạy dỗ, khuyến tấn rất thâm thúy của Hòa Thượng Tuyên Hóa, vị sáng lập chùa Vạn Phật Thánh Thành, California, Hoa Kỳ. Nội dung quyển sách là những lời lẽ có tánh cách nâng cao tinh thần đạo đức và giác tỉnh đối với những chúng sanh mê muội. Lắm lúc Hòa Thượng nói ra những lời rất ngắn gọn và có vẻ như rất nghiêm khắc, nhưng nếu ai nhận thức được và biết thực hành theo tất sẽ được lợi lạc vô cùng. Đây cũng như lời Hòa Thượng nói: “*Sư Phụ chỉ dẫn đệ tử tới cửa đạo, còn tu hay không là do tự ở mỗi người*”.

Diệu Pháp Liên Hoa Kinh, Phẩm Phổ Môn

Bộ kinh quen thuộc nhất là Phẩm Phổ Môn, thường được các giới xuất gia, tại gia tụng niệm. Nội dung quyển kinh được Hòa Thượng Tuyên Hóa diễn giải về những đức hạnh từ bi và các công năng diệu dụng của Bồ Tát Quán Thế Âm trong khi cứu độ chúng sanh.

Kinh Vạn Phật Bảo Sám

Theo truyền thống mỗi năm vào dịp lễ Phật Đản, tại Vạn Phật Thánh Thành và Pháp Giới Thánh Thành đều có tổ chức khóa lễ Vạn Phật Bảo Sám. Đây là thiện duyên cho mọi người quy tụ về để cùng nhau lễ Phật sám hối. Đồng thời cũng là cơ hội

cho mọi người chuyên tâm lễ bái 10 ngàn lạy trong vòng 3 tuần lễ, mong tiêu trừ tội nghiệp. Bộ kinh gồm chữ Hoa, có chú âm đọc và đính kèm thêm chữ Việt. Rất thuận tiện cho người tham gia pháp hội, vừa dễ bắt kịp theo đại chúng, vừa lại hiểu được ý nghĩa của kinh trong lúc lễ bái.

CẨM NANG TU ĐẠO

Là quyển sách kết tập những lời dạy về cách tu hành của Hòa Thượng Quảng Khâm, vị Tăng hiện đại. Ngài còn có biệt danh là Hòa Thượng Thủy Quả tức là Hòa Thượng chỉ ăn trái cây. Qua kinh nghiệm tu hành thật sự của chính bản thân, Ngài đã ân cần khuyên bảo người tu với những lời lẽ tuy mộc mạc, nhưng rất chân tình thẳng thắn. Ngài đặc biệt nhấn nhắc các vị tu sĩ trẻ tuổi chớ nên chạy theo trào lưu hiện đại mà quên mất hoài bão tu hành lúc ban đầu của mình. Cẩm nang này là bài học vô cùng quý báu, rất cần thiết cho những ai thật tâm muốn tu hành để tầm đạo giải thoát.

Luận Đại Thừa 100 Pháp Minh Môn

Luận này từ lúc ban sơ có đến 8 vạn 4 ngàn pháp. Vì chúng sanh căn tánh mê muội, nên Bồ Tát Di Lặc thân ngấn thành bộ Luận Du Già Sư Địa gồm 600 pháp. Nhưng vẫn còn nhiều đối với căn cơ chúng sanh sau này. Bồ Tát Thiên Thân bèn sơ lược tóm gọn thành 100 pháp. Bộ Luận này đơn giản lại dễ

hiều, là ngõ tắt dẫn chúng ta vào cửa Phật pháp, rất thích hợp đối với những ai có căn tánh Đại Thừa.

Tam Bộ Nhất Bái

Nhật ký tường thuật lại cuộc bái hương hơn ngàn dặm của hai vị sư người Mỹ, đệ tử Hòa Thượng Tuyên Hóa. Với cuộc hành trình kéo dài hơn 10 tháng, hai sư đã thành tâm cứ mỗi ba bước một lạy từ San Francisco đến Marblemount, tiểu bang Washington để cầu cho thế giới hòa bình. Tam Bộ Nhất Bái đã nêu lên chí nguyện chân thành đối với toàn nhân loại, một hành động cao cả hiếm có đã thật sự xảy ra ngay trên đất Mỹ. Là quyển sách mà không thể bỏ qua được.

Pháp Nhũ Thâm Ân

Là sự kết tập một số bài viết của chúng đệ tử xuất gia, tại gia người Hoa, Mỹ, Canada, Việt, Singapore, Mã Lai... để tưởng niệm vị thầy khả kính, Hòa Thượng Tuyên Hóa. Các vị bày tỏ lòng tri ân sâu xa về những kinh nghiệm quý báu đã học được với Hòa Thượng Tuyên Hóa, vị thầy tôn kính dù nay đã vắng bóng nhưng kỷ niệm và những bài học quý giá của Ân sư sẽ mãi mãi khắc sâu trong tâm khảm của bao người đệ tử.

Qua các bài viết này, với những mẫu chuyện được kể lại, độc giả sẽ được dịp hiểu biết thêm về những giáo pháp kỳ đặc, tuy thiện xảo nhưng rất thực tế mà Hòa Thượng đã phương tiện dẫn dắt, tùy theo căn tánh của mỗi đệ tử. Nhờ vậy mà các đệ tử

Ngài dần dần biết nhận khuyết điểm, lỗi lầm, biết sửa đổi các thói hư tật xấu để trở thành những con người hướng thiện, và góp phần làm lợi ích cho chúng sanh. Mỗi câu chuyện đều có phối hợp theo hình vẽ thật linh động.

Vĩnh Gia Chứng Đạo Ca

Là bài ca chứng đạo được truyền tụng trong đời Đại Sư Vĩnh Gia Huyền Giác, triều đại nhà Đường. Và là vị Sư vốn được vào chùa từ thuở nhỏ. Đại sư vốn thông minh học rộng lại biết dụng công tu hành nên đã sớm giác ngộ. Ngài nhân xem kinh Duy Ma mà tâm địa phát sáng và được Lục Tổ ấn chứng.

Đại sư Vĩnh Gia viết thành bài ca giải bày những kinh nghiệm của người đã nhận chân được thật tướng, thấu suốt được lý thiên. Ngài mượn qua lời ca giọng hát để mọi người cùng thấy được cái chân thật, bất sanh bất diệt sẵn có của mình.

Bài ca chứng đạo này được Hòa Thượng Tuyên Hóa giảng giải hai lần: năm 1965 và năm 1985. Nếu chúng ta hiểu thấu được và y theo bài ca này mà tu hành, thời cũng có thể chứng đạo như Đại Sư Vĩnh Gia.

Kinh Nhật Tụng

Gồm các bài kinh, chú cho các khóa lễ sáng, trưa và chiều mà tứ chúng ở Vạn Phật Thánh Thành thường ngày tụng niệm theo nghi thức truyền thống Phật Giáo Trung Hoa. Ngoài ra quyển kinh cũng có thêm các nghi lễ về Khánh Chúc, các ngày

vía Thánh Đản, Phóng Sanh, Văn Phát Nguyện Sám Hối... Có phần chú âm, chữ Việt và chữ Anh rất thuận tiện cho việc tụng niệm.

Gậy Kim Cang Hét 1-3

Ghi lại những câu vấn đáp của Hòa Thượng và các Phật tử, nhân trong các chuyện Hòa Thượng hoằng pháp. Hòa Thượng với những câu trả lời, nhằm chấn chỉnh những quan niệm tà kiến, dị đoan và thức tỉnh những tâm hồn mê muội. Có lúc Ngài chỉ đáp lời đơn giản, ngắn gọn vài câu mà hàm chứa ý nghĩa rất chí lý. Cũng có khi Ngài lại pha lẫn chút khôi hài, nhưng đượm nhuần đạo nghĩa, khiến người nghe ân cần chú ý với lòng hân hoan đón nhận lời Ngài dạy bảo.

Trong khi xem những câu vấn đáp, chúng ta cũng có thể cảm thấy hình như Hòa Thượng đang trực tiếp trả lời câu thắc mắc cho chính mình.

Kinh Phật Thuyết Tứ Thập Nhị Chương

Là bộ kinh được dịch ra Hán Văn lần đầu tiên khi Phật Giáo từ Ấn Độ truyền sang Trung Hoa. Kinh này gồm có 42 chương Phật pháp, cũng chính là 42 đoạn ngữ lục, hay 42 lời dạy do đức Phật thuyết giảng về phương pháp tu hành. Người tu đạo phải quyết tâm đoạn trừ các dục vọng, mê chấp và biết buông xả. Nhưng chủ yếu là hành giả cần phải biết tự chủ để hàng phục tâm mình, có thể mới đạt được kết quả. Bộ kinh này chẳng những rất

ích lợi cho người xuất gia, mà cả cư sĩ tại gia cũng có thể nương theo học tập để hành trì.

Cuộc đời và Đạo nghiệp của Hòa Thượng Tuyên Hóa – giai đoạn ở Trung Quốc và Hồng Kông

Là quyển sách ghi lại những mẩu chuyện do Hòa Thượng Tuyên Hóa kể lại nhân trong các buổi thuyết giảng, với các diễn biến có liên quan đến cuộc đời Ngài trong giai đoạn ở Trung Quốc và Hồng Kông.

Nội dung chuyện kể bắt đầu từ thuở sơ sanh cho đến lúc Ngài thủ hiếu bên mộ mẹ, xuất gia tu tập, đi du phương tham vấn các bậc thiện tri thức và các nhân duyên giáo hóa chúng sanh. Ngoài ra Ngài cũng thường ca ngợi các danh nhân hiếu tử ngày xưa và những bậc cao tăng đức trọng rất đáng khâm phục mà Ngài đã từng có dịp được thân cận học hỏi.

Qua đây chúng ta sẽ được Hòa Thượng lần lượt chia sẻ những kinh nghiệm học tập, những thử thách mà Hòa Thượng đã phải vượt qua trong cuộc sống. Tất cả sự việc xảy ra trong cuộc đời Ngài đều có những nhân duyên rất kỳ diệu chứ không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Văn Khuyên Phát Bồ Đề Tâm

Bài Văn Khuyên Phát Bồ Đề Tâm này là của Đại Sư Tinh Am do Hòa Thượng Tuyên Hóa lược giảng. Qua bài văn, Đại Sư Tinh Am đã khẩn thiết khuyên nhắc chúng ta nên cấp bách phát

Bồ Đề tâm. Ngài còn vạch bày tường tận lý do cũng như phân tích rõ ràng, tại sao chúng ta phải phát Bồ Đề tâm. Bồ Đề tâm này rất quan trọng thiết yếu trong sự tu hành của chúng ta, và cũng chính là nhân tố chánh yếu để thành Phật.

Chúng ta nên học theo Đại sư mà phát Bồ Đề tâm và lập Bồ Tát hạnh hầu vượt thoát sanh tử luân hồi. Vì vậy, bài Văn Khuyên Phát Bồ Đề Tâm này chiếm một địa vị vô cùng quan trọng trong Phật Giáo.

Kinh Địa Tạng

Kinh Địa Tạng Bồ Tát Bản Nguyện với lời chú giải của Hòa Thượng Tuyên Hóa. Kinh thuật lại lý do tại sao Ngài Địa Tạng được xem như là một vị Bồ Tát bậc nhất về phát nguyện. Lời phát nguyện thâm sâu cao cả, vĩ đại như Địa ngục vị (chưa) không, thế bất thành Phật. Chúng sanh độ tận phương chứng Bồ-đề.

Ngoài ra Kinh Địa Tạng còn gọi là bộ kinh hiếu thảo, trong kinh đã tường thuật về tiền thân kiếp trước của nhiều vị Bồ Tát. Đây cũng là bộ kinh chỉ dẫn chúng ta một cách rõ ràng thiết thực, làm sao để được lợi ích trong việc lo liệu về tình trạng sanh sản, bệnh nặng cũng như khi có người qua đời.

Tâm Kinh Bát Nhã

Là tinh hoa Phật giáo, trọng yếu được trích gọn từ toàn bộ 600 quyển của hệ Bát Nhã. Nội dung quyển kinh được Hòa

Thượng Tuyên Hóa giảng giải ý nghĩa, mỗi đoạn kinh văn được kèm theo bài kệ tụng. Kinh bao hàm chủ yếu rằng: Với trí huệ Bát Nhã Viên Thông, người tu hành sẽ thấu suốt thật tướng, lia xa các vọng chấp và thâm nhập được lý “không”. Là bài kinh trí huệ siêu việt, vượt hơn tất cả đến chỗ tột cùng. Gọi đủ là Ma Ha Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh. Đây là bài kinh thông dụng thường đọc tụng trong các thời công phu sớm tối.

Thai Nhi Vô Tội

Là quyển sách ghi lại những lời thổ lộ với tâm trạng vô cùng hối hận của những người vì nhất thời bồng bột mà đã dứt đoạn mầm sống của thai nhi. Đây là những trường hợp thật sự xảy ra do các nhân vật chính trong câu chuyện kể lại. Mỗi người một hoàn cảnh khác nhau, hoặc vì trong lứa tuổi mới lớn dại khờ, hoặc không đủ can đảm để gánh lấy trách nhiệm, hoặc bởi một lý do nào đó khiến họ đi đến quyết định đành phải chối bỏ bổn phận làm mẹ, để rồi tất cả đều rất khổ đau và hối tiếc về việc làm trong quá khứ của mình. Sau khi trở thành Phật tử, hiểu biết giáo lý nhân quả phần nào, nên họ muốn nói lên lời sám hối chân thành và tận đáy lòng tạ tội với những vong linh thai nhi bất hạnh đã bị ruồng bỏ từ khi chúng mới tượng hình trong bụng mẹ. Đồng thời họ bày tỏ lời lẽ thật tha thiết và cảm động khiến chúng ta không khỏi bồi ngùi thương xót. Ngoài ra, xin mời quý vị hãy lắng nghe lời dạy bảo của Hòa Thượng và sự nhận xét của các pháp sư về vấn đề này. Qua các mẫu chuyện có thật đây cho thấy rằng, âu

cũng là vấn đề rất nghiêm trọng hiện tại, là mối quan tâm chung cho nhân loại trên toàn thế giới. Chúng tôi hy vọng quyển sách này sẽ được truyền bá rộng rãi, hầu làm tiếng chuông thức tỉnh lòng người, nhất là đối với lớp trẻ trong thời đại ngày nay.

Thủy Kính Hồi Thiên Lục – Phẩm Đế Vương

Sách này có liên quan đến lịch sử Trung Hoa, nhằm giới thiệu và bình luận về các nhân vật: Thiện, ác, trung thần, gian nịnh v.v... Tác phẩm Thủy Kính Hồi Thiên Lục được chia thành nhiều phẩm; riêng phẩm Đế Vương, chúng ta sẽ được dịp tìm hiểu thêm về cuộc đời, sự nghiệp cũng như các cá tánh khác biệt của mỗi một vị vua Trung Hoa vào thời xa xưa. Hòa Thượng Tuyên Hóa sáng tác Thủy Kính Hồi Thiên Lục này nhân thấy hiện đời xảy ra nhiều thiên tai, nhân họa bất thường, nhân cách con người ngày một suy đồi cứ mãi lo tạo nghiệp, và tất cả đó là những đầu dây mối nhợ có thể ảnh hưởng đến sự vong tồn của nhân loại. Vì muốn cứu vãn tình thế và thức tỉnh nhân tâm hướng về nẻo lành, nên Hòa Thượng dẫn chứng những hành động của các ông vua, bà chúa đó nhằm chỉ rõ về đạo lý nhân quả tuần hoàn, thưởng phạt rõ ràng, thiện ác phân minh: Cho dù là hoàng đế đi nữa, cuối cùng tất cả đều không ai thoát khỏi. Hòa Thượng hy vọng qua các nhân vật trong quyển sách này, chúng ta có thể lấy đó làm gương, hầu noi theo các bậc hiền đức và tránh xa các thói hư xấu ác của kẻ gian manh.

10 CÔNG ĐỨC ÁN TỔNG KINH SÁCH

1. Những tội lỗi đã tạo từ trước, nhẹ thì được tiêu trừ, nặng thì chuyển thành nhẹ.
2. Thường được các Thiện Thần ủng hộ, tránh được tất cả tai ương hoạn nạn, ôn dịch, nước, lửa, trộm cướp, đao binh, ngục tù.
3. Vĩnh viễn tránh khỏi những quả báo phiền khổ, oán cừu oan trái của đời trước cũng như đời này.
4. Các vị Hộ pháp Thiện Thần thường gia hộ nên những loài dạ xoa ác quỷ, rắn độc hùm beo tránh xa không dám hãm hại.
5. Tâm được an vui, ngày không gặp việc nguy khốn, đêm ngủ không thấy ác mộng. Diện mạo hiền sáng, mạnh khỏe an lành, việc làm thuận lợi, được kết quả tốt.
6. Chí thành Hộ pháp, tâm không cầu lợi, tự nhiên y phục đầy đủ, gia đình hòa thuận, phước lộc đời đời.
7. Lời nói việc làm trời người hoan hỷ, đến đâu cũng được mọi người kính mến ngợi khen.
8. Ngu chuyển thành trí, có bệnh được khỏe, nghèo khổ chuyển thành thịnh đạt. Nhàm chán nữ thân, mệnh chung liền được nam thân.
9. Vĩnh viễn xa lìa đường ác, sanh vào cõi thiện, tướng mạo đoan nghiêm, tâm trí siêu việt, phước lộc tròn đầy.
10. Hãy vì tất cả chúng sanh trông các căn lành. Lấy tâm cầu của chúng sanh làm ruộng phước điền cho mình. Nhờ công đức ấy đạt được vô lượng phước quả thù thắng. Sanh ra nơi nào cũng thường thấy Phật, nghe pháp phước huệ rộng lớn, chứng đạt lục thông, sớm thành Phật quả.

Án Quang Tổ Sư dạy

Án tổng kinh, tượng Phật được công đức thù thắng như vậy, nên gặp khi chúc thọ, thành hôn, cầu phước, thoát nạn, sám hối,

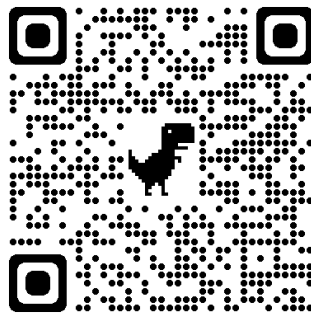
câu tiêu trừ tật bệnh, câu siêu độ hương linh, hãy tinh tấn phát tâm Bồ đề ấn tống, để trồng cội phước đức cho chính mình và thân bằng quyến thuộc.

Hòa thượng Tuyên Hóa dạy

Phật dạy “Chư cúng dường trung, pháp cúng dường tối”, trong tất cả các cách cúng dường, cúng dường pháp là cao thượng nhất. Cúng dường pháp là tuyên dương rộng rãi Phật pháp cho tất cả mọi người biết. Chúng ta là người biết Phật pháp, nhất định phải đem Phật pháp giới thiệu cho mọi người nghe; tôi biết một chút, tôi sẽ giảng cho người nghe một chút; biết được mười phần sẽ giảng mười phần. Tôi vốn biết Phật pháp, sẽ đi thuyết giảng Phật pháp cho mọi người, đây gọi là pháp thí; mang pháp này đến bố thí cho người. Ấn tống phổ biến kinh sách, giảng giải kinh cũng là bố thí pháp.

Link tải sách: <https://bit.ly/44USV8A>

Mã QR link tải sách:

Link video giảng pháp của Hòa thượng Tuyên Hóa:

- Youtube: Tuyên Hóa Pháp Ngữ (<https://s.net.vn/7nMU>)

- Fanpage: Tuyên Hóa Pháp Ngữ

Tuyên Hóa Pháp Ngữ. Trang YouTube đăng tải tất cả nội dung về Pháp của Hòa Thượng Tuyên Hóa. Mọi nội dung đều miễn phí - Không bản quyền. Quý vị có thể tùy ý sử dụng.

Tội lỗi dù ngập trời, một khi sám hối liền tiêu. Điều quan trọng nhất là con phải sanh tâm hổ thẹn và sám hối trước đức Phật. Tội lỗi ví như băng tuyết, nhưng ánh nhật quang của Phật sẽ soi chiếu tan hết. Nếu tội không tiêu, ta sẽ cùng con xuống địa ngục.

